Chương 21: Khởi Đầu Truyền Thống Kỳ Quái (Cộng Canh 2000 Phiếu)

Vương Trung xác định quân địch đã rút lui, bèn nói vào bộ đàm: "Ngừng bắn! Ngừng bắn! Tiết kiệm đạn pháo!"

Vừa dứt lời, hắn nhặt cành cây bị pháo bắn rơi trên nóc tháp pháo, ném về phía người lính truyền tin bên cạnh đang mải chú ý đến quân địch.

Người lính truyền tin giật bắn mình, quay đầu ngơ ngác nhìn Vương Trung.

Vương Trung nói: "Ngừng bắn! Ra lệnh cho tất cả xe tăng ngừng bắn!"

"Rõ!" Người lính truyền tin lúc này mới chạy như bay dọc theo chiến hào.

Mất khoảng hai phút, 30 chiếc T34 mới hoàn toàn ngừng bắn.

Cũng không biết sau khi màn khói của quân địch tan đi, đám người đó đang làm gì.

Vương Trung lại nói với người lính truyền tin: "Truyền lệnh cho tiểu đoàn bộ binh, tiến lên! Chú ý quân hàm của tù binh, bắt giữ tù binh từ cấp úy trở lên, đặc biệt là những tên có băng tay tham mưu, dải ruy băng sĩ quan, cặp tài liệu, túi đựng bản đồ."

Người lính truyền tin: "Thế còn tù binh cấp dưới thì sao ạ?"

Vương Trung theo phản xạ buột miệng: "Quân địch chiến đấu anh dũng, không ai đầu hàng, chúng ta phải tưởng nhớ tinh thần chiến đấu kiên cường này của họ, dựng cho họ một tấm bia."

"Rõ!" Người lính truyền tin xoay người bỏ chạy.

"Chờ đã!" Vương Trung gọi hắn ta lại.

Nếu giữ lại sĩ quan của địch, về sau e là không hay. Hơn nữa, hắn quên mất ai đã từng nói, nếu như bản thân không giữ tù binh, về sau khi phản công, gặp phải quân đội của hắn, quân địch sẽ chiến đấu đến cùng.

Im lặng một giây, Vương Trung đổi giọng: "Mệnh lệnh về tù binh vừa rồi không tính. Những tên địch cấp dưới, đánh gãy tay chúng, đảm bảo trong vòng ba tháng chúng không thể tham gia chiến đấu. Sau đó để mặc chúng đi về hướng quân địch."

Người lính truyền tin gật đầu, xoay người rời đi.

Tuy không tàn sát tù binh, nhưng tình trạng hiện tại của Sư đoàn 151 chắc chắn không rảnh quản lý tù binh, vậy chi bằng lợi dụng tù binh để tung tin giả cho quân địch.

Vương Trung nói: "Ra lệnh cho tất cả xe tăng, nổ máy, để động cơ kêu to một chút!"

Thế là, toàn bộ trận địa phục kích vang lên tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, tựa như có cả một quân đoàn xe tăng đang tiến vào.

————

Philippov dẫn theo trung đội của mình tiếp cận con đường cao tốc đầy rẫy xe tăng và xác xe.

Đúng vậy, Philippov đã được thăng chức trung đội trưởng, nhưng đây cũng không tính là thăng chức đặc cách, bởi vì bọn họ là học viên trường quân đội, vốn dĩ tốt nghiệp đã là chuẩn úy trung đội trưởng, bây giờ chỉ là nhận chức sớm hơn một chút.

Ngoại trừ các tiểu đội trưởng, trung đội của Philippov toàn là lính mới, trước đó khi hành quân đã lạc mất bảy, tám người, không biết lần đầu tiên nhìn thấy quân địch chết trận, liệu có gây ra chuyện gì không.

Điều này khiến Philippov không khỏi lo lắng đề phòng.

Sau khi dẫn theo cả trung đội thận trọng đến gần con đường cao tốc, Philippov ra lệnh: "Tản ra, đừng túm tụm vào nhau! Đã quên lúc huấn luyện tôi đã nói gì rồi sao? Càng túm tụm lại càng dễ chết, súng máy thích nhất là bắn vào đám đông!

"Một mình cậu hành động, ngược lại súng máy của địch cũng chẳng thèm bắn đâu."

Thực ra, Philippov nói như vậy vẫn là do quan niệm của quân đội Ant, đạn dược của quân đội Ant vẫn luôn không được dồi dào, cần phải tiết kiệm.

Nếu là một số đội quân khác, cho dù quân địch chỉ có một mình, cũng phải dùng cả trung đội xả súng, súng trường, súng máy cùng khai hỏa.

Nhìn đám lính mới dưới trướng tản ra, Philippov dẫn đầu bước lên con đường lớn.

Nơi nào cũng là thi thể của quân đội Prosen, xe tăng dừng lại trên đường, có chiếc vẫn còn bốc khói.

Người lính kỵ binh truyền lệnh chạy dọc theo con đường lớn: "Tướng quân ra lệnh, bắt giữ sĩ quan từ cấp úy trở lên làm tù binh, những tên còn lại thì bắn gãy tay, để chúng tự chạy về. Nếu có thương binh của địch thì để chúng tự dìu nhau chạy về!"

Philippov nói: "Nghe rõ rồi chứ! Semyon, dẫn tiểu đội của cậu đi kiểm tra xe tăng, đừng nhìn vào bên trong, chỉ cần mở nắp khoang xe rồi ném lựu đạn vào là được."

Semyon thượng sĩ lập tức dẫn theo tiểu đội của mình xông về phía xe tăng.

Philippov vẫn oang oang: "Trước tiên phải lấy vũ khí của quân địch xuống, lựu đạn của chúng được chế tạo rất tốt, hiệu quả hơn của chúng ta nhiều! Còn có cả súng tiểu liên MP40, cậu xem, tôi cầm rồi là không muốn đổi, nó và súng trường Tokarev bổ sung cho nhau rất tốt."

Vừa nói, Philippov vừa chỉnh lại vị trí khẩu súng tiểu liên MP40 đeo trên vai, đặt vào vị trí thuận tiện để có thể rút ra bắn ngay.

Lúc này, một lão binh khác từng tham gia trận chiến Loktev gọi Philippov: "Này Philippov, quân phục của đám người này có vẻ khác! Có khi nào là quân cận vệ của hoàng đế Prosen không?"

"Có thể lắm." Philippov nói rồi kéo áo choàng chống mưa của mình, đây là dấu hiệu của bộ binh cận vệ bên phía Ant.

Lúc này, Semyon phụ trách kiểm tra xe tăng hét lên: "Ném lựu đạn! Đừng có mà sợ!"

Vừa dứt lời, một tiếng nổ vang lên, cửa khoang xe tăng số hiệu 235 của quân địch bốc ra một cột khói đen.

Semyon thượng sĩ nhảy xuống xe, dẫn người chạy đến chiếc xe tăng tiếp theo.

Đúng lúc này, Philippov nhìn thấy Aleksei, một tân binh dưới trướng mình đang đứng trước thi thể của quân địch, vẻ mặt như đang cảm ngộ cuộc sống.

Hắn bèn bước tới hỏi: "Này Alyosha, đang nghĩ gì thế?"

"Thưa trung đội trưởng! Không có gì, tôi chỉ đang nghi ngờ, chiến tranh vốn dĩ là chuyện đơn giản như vậy sao?"

Philippov: "Lúc ở Loktev, chúng ta vừa đánh lui đợt tấn công đầu tiên của quân địch cũng nghĩ như vậy. Khi đó, tướng quân đã cho nã pháo một cách chính xác, quân địch lập tức sụp đổ hoàn toàn. Lúc ấy chúng ta đều cho rằng ngày mai có thể tấn công Prosenia."

Aleksei: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, một nửa số anh em chúng ta đã không thể nhìn thấy mặt trời của ngày hôm sau." Philippov nói: "Hay nói cách khác, bọn họ đã hòa vào màu sắc trên lá cờ của tướng quân."

Aleksei há hốc mồm, như cá vàng thiếu oxy.

Cách đó không xa, Semyon thượng sĩ hét lên: "Ném lựu đạn, đừng..."

Đột nhiên, một tên lính tăng Prosen từ trong xe tăng thò đầu ra, dùng súng tiểu liên trên tay bắn ngã người lính mới đang định ném lựu đạn vào khoang lái.

Quả lựu đạn rơi thẳng xuống chân Semyon thượng sĩ, hắn ta chỉ kịp kêu lên một tiếng "Suka", sau đó bị nổ hất tung lên, chân bị gãy lìa bay lên cao.

Tên lính tăng Prosen đứng trên tháp pháo, cầm súng tiểu liên, nhắm vào tiểu đội của Semyon đang đứng gần nhất, xả súng bắn ngã ba tân binh.

Tân binh của trung đội Philippov đều sững sờ, còn lính kỳ cựu thì đã nằm rạp xuống.

Philippov nửa quỳ, giơ súng tiểu liên lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Aleksei nổ súng.

Viên đạn đầu tiên của khẩu Tokarev bán tự động bắn trượt, găm vào cạnh tháp pháo, tóe lên một tia lửa.

Tên lính tăng Prosen lập tức điều chỉnh họng súng, đúng lúc này, viên đạn thứ hai từ khẩu Tokarev bay đến, xuyên qua vai hắn ta.

Aleksei hét lớn, liên tục bóp cò, cho đến khi bắn hết băng đạn của khẩu Tokarev.

Thực ra, những viên đạn bắn ra sau đó đều đã bay lệch, găm vào thân cây phía sau xe tăng.

Tên lính tăng Prosen đã tắt thở, theo quán tính, ngã khuỵu xuống trong xe tăng.

Aleksei vẫn gào thét, điên cuồng bóp cò, mặc dù chẳng còn viên đạn nào được bắn ra.

Philippov rút lựu đạn, sau khi giật kíp nổ, hắn ném mạnh quả lựu đạn vào khoang lái xe tăng.

Một tiếng nổ vang lên, chiếc xe tăng bất động.

Aleksei quỳ sụp xuống đất, cả người đổ rạp sang một bên.

Philippov còn tưởng rằng anh ta trúng đạn, vội vàng chạy đến kiểm tra: "Cậu bị thương ở đâu? Cậu không sao chứ?"

Sau khi kiểm tra sơ bộ, Philippov phát hiện anh chàng này không bị trúng đạn, vẫn ổn. Thế nhưng, anh ta nằm vật ra đất, như quả cà tím héo quắt.

Philippov không để ý đến anh ta nữa, mà chạy về phía tiểu đội của Semyon: "Y tá! Y tá! Y tá đâu!"

"Đến rồi! Đến rồi!" Nữ y tá mặc quân phục chạy như bay đến, kiểm tra mạch của Semyon thượng sĩ, lắc đầu, rồi chuyển sang người bị thương tiếp theo.

Sau khi giao những người bị thương cho y tá, Philippov quay lại chỗ Aleksei, thấy anh ta đang ôm bụng, vẻ mặt đau đớn.

"Cậu làm sao thế, binh nhì?" Philippov hỏi.

"Bụng tôi... bị chuột rút, tôi không cảm nhận được chân của mình nữa, có phải tôi sắp chết rồi không?"

Philippov nắm lấy vai Aleksei, kéo anh ta đứng dậy: "Không! Cậu vẫn ổn! Chỉ là cậu quá căng thẳng thôi! Đứng dậy nào!"

Thế nhưng, chẳng có tác dụng gì cả, tân binh Aleksei như một đống bùn nhão, đổ ập vào người Philippov, vừa nói vừa khóc nức nở: "Tôi sắp chết rồi... Tôi sắp chết rồi..."

Philippov lại khuyên nhủ thêm hai câu, nhưng không còn cách nào khác, bèn gào lên: "Cha xứ! Cha xứ đâu rồi?"

Những cha xứ thường rất chuyên nghiệp trong việc xử lý tình huống này, tìm họ là chuẩn nhất.

Tuy nhiên, Philippov gọi mãi mà chẳng thấy ai đáp lại.

Đúng lúc này, hắn bỗng nảy ra một ý.

Philippov ném Aleksei sang một bên - anh ta ngã vật ra đất như một đống bùn nhão.

Philippov xông lên chiếc xe tăng của quân địch, chui vào trong, kéo lê tên lính tăng vừa mới dùng súng tiểu liên bắn bọn họ một cách bất ngờ ra ngoài, kéo đến trước mặt Aleksei.

Tiếp theo, Philippov lại kéo Aleksei đứng dậy, ép anh ta nhìn vào tên lính tăng kia: "Nhìn cho rõ đây, đây là tên địch mà cậu đã bắn hạ!"

Aleksei ngừng khóc, nhìn chằm chằm vào tên địch: "Tôi bắn hạ sao?"

Philippov: "Bây giờ với tư cách là trung đội trưởng, tôi ra lệnh cho cậu, hãy tè vào quần hắn ta!"

Tân binh Aleksei ngây người: "Cái gì? Tại sao?"

"Tôi sẽ nói cho cậu biết tại sao!" Philippov vừa nói vừa âm thầm buông Aleksei ra: "Sư đoàn trưởng Rokossovsky của chúng ta là một người rất dũng cảm, đúng không? Nếu cậu không biết ông ấy dũng cảm đến mức nào thì hãy đi hỏi những người lính xe tăng, hỏi những lão binh từng là lính của Quân đoàn Xe tăng 23, bọn họ sẽ nói cho cậu biết, bởi vì tháp pháo của xe tăng BT chỉ có thể chứa hai người, lúc tướng quân chỉ huy, ông ấy đã đứng ngay bên ngoài xe tăng, vừa chỉ huy dưới làn mưa đạn, vừa dùng súng máy trên nóc xe tiêu diệt quân Prosen!"

Aleksei lộ rõ vẻ ngưỡng mộ: "Tôi đã từng nghe nói! Nhưng mà chuyện này thì liên quan gì đến việc tôi tè..."

"Cậu có biết trước đây ông ấy là người thế nào không? Cậu hãy đi hỏi những lão binh của Trung đoàn Amur số 3 xem, tất cả bọn họ đều biết! Trước khi chiến tranh nổ ra, vị tướng quân ấy là một kẻ nhát gan, chẳng ai muốn theo ông ấy ra tiền tuyến. Sau đó, khi chiến tranh nổ ra, xe tăng của Prosen vừa bắn một phát pháo, vị tướng quân ấy đã sợ tè ra quần!"

Aleksei càng khó hiểu: "Tôi biết... Nhưng điều đó cũng đâu ảnh hưởng đến việc hiện tại ông ấy là ngài tướng quân dũng cảm, gan dạ?"

"Cậu vẫn chưa hiểu ra sao?" Philippov nói: "Lần tè ra quần đó, vị tướng quân ấy đã tè bay cả con người nhút nhát trước đây của mình! Đó gọi là

biết xấu hổ thì mới dũng cảm! Bây giờ, cậu cũng là một kẻ nhát gan, thế nhưng cậu đã tiêu diệt được một tên địch! Hiện tại cậu chỉ cần làm giống như vị tướng quân ấy, là được!"

Philippov chỉ vào tên lính tăng: "Tè đi! Tè vào quần hắn ta! Cậu còn do dự gì nữa? Vừa rồi cậu suýt nữa tè ra quần rồi còn gì?"

Aleksei nghiến răng, tè lên người tên lính tăng kia.

Chờ Aleksei tè xong, Philippov lùi ra xa: "Bây giờ cậu còn đau bụng không?"

"Ơ? Chuyện này..."

Philippov: "Nhìn chân cậu xem, còn bủn rủn không?"

"Đúng là vậy! Tôi... Tôi cảm thấy mình thực sự đã trở nên dũng cảm hơn!"

Những người khác nhìn nhau, mắt tròn mắt dẹt.

"Chờ đã, tôi nhớ ra rồi," có người hét lên, "Tên địch này là do tôi bắn hạ! Hắn là của tôi!"

"Bớt xạo đi, rõ ràng là bị súng máy bắn trúng, khẩu Tokarev của cậu có thể bắn ra lỗ to như vậy sao? Tôi thấy người này là do tôi tè, à không, là do tôi bắn hạ, tôi phải tè vào người hắn!"

"Vậy thì để tôi tè vào người người này!"

Đúng lúc này, cha xứ của trung đội cuối cùng cũng đến, cau mày nhìn cảnh tượng trước mắt: "Chờ đã! Mọi người đang làm gì vậy?"

Lúc nói chuyện, ông phải lấy tay bịt mũi, bởi vì mùi quá nồng nặc.

Philippov: "Chúng tôi đang tiến hành nghi thức tiếp thêm dũng khí cho tân binh ạ!"

Cha xứ nhìn thi thể của quân địch, hiểu ra vấn đề.

Cha xứ: "Mọi người... Phải thu thập vũ khí trước rồi hãy tè chứ, bây giờ thì sao, ai sẽ dùng những vũ khí bẩn thỉu này đây? Ai tè thì người đó phải thu thập, lau chùi rồi tự mình sử dụng! Hiểu chưa? Còn không mau chóng đi!"

Tối hôm đó, cha xứ của Đại đội 1, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 31 thuộc Quân đoàn Cận vệ đã viết trong nhật ký của mình: "Ban đầu, tôi cho rằng những lời đồn về lịch sử đen tối của tướng quân sẽ làm suy yếu sức mạnh đoàn kết của trung đội, giờ xem ra là tôi đã lo lắng quá nhiều. Trên thực tế, những câu chuyện đen tối này, bằng một cách thức kỳ diệu (bị gạch bỏ) bằng một cách thức khó đỡ, đã giúp nâng cao uy tín của tướng quân, điều này rất đáng để nghiên cứu chuyên sâu."

Tôi xin thề đây là lần cuối cùng viết về chuyện tè ra quần (nghiêm túc)

(Hết chương)

Chương 22: Báo Cáo Tình Hình Quân Địch Thu Được Từ Phía Quân Prosen (Minh Chủ Cộng Canh)

Lúc này, Vương Trung đang dùng bản đồ vệ tinh để quan sát những tên địch được thả đi.

Sau khi tên địch cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn, Vương Trung lập tức hạ lệnh: "Rút khỏi công sự, di chuyển đến vị trí phục kích số hai."

Xe tăng số 422 lập tức lùi xe khỏi công sự, sau đó quay đầu xe tại chỗ, di chuyển về phía nam theo con đường mòn do chính nó tạo ra.

Vương Trung nói với người lính truyền tin: "Đi thông báo cho tiểu đoàn bộ binh, hành động theo kế hoạch đã định!"

Kế hoạch ban đầu là sau khi dọn dẹp chiến trường, gài mìn, toàn bộ tiểu đoàn sẽ rút lui đến chiến hào phòng thủ tại vị trí phục kích số hai.

Vương Trung biết rõ T34 cần được bộ binh yểm trợ nhiều như thế nào, cho nên anh tuyệt đối sẽ không để xe tăng và bộ binh tách rời.

Nếu khoảng cách xa, bộ binh có thể ngồi trên xe tăng để di chuyển, nhưng vị trí phục kích số một và số hai không cách nhau quá xa, bộ binh chỉ cần đi bộ với tốc độ bình thường trong vòng 20 phút là đến nơi.

Xe tăng số 422 đi qua phía sau công sự của những chiếc xe tăng khác, những người lính xe tăng được điều từ Loktev đến cơ bản đều đã theo kịp. Nhưng một số lính xe tăng mới được bổ sung lại đang chìm đắm trong niềm vui chiến thắng, không nhìn thấy xe chỉ huy tiểu đoàn - tức là xe tăng số 422 đã rút lui.

Vương Trung đã sớm sắp xếp việc này, bên cạnh mỗi chiếc xe tăng đều có bộ binh, bọn họ sẽ leo lên, mở nắp xe tăng để thông báo.

Rất nhanh chóng, 30 chiếc T34 đã rút khỏi trận địa, di chuyển đến vị trí phục kích số hai theo con đường mòn đã được sửa sang từ trước.

Sau khi xe tăng rút lui, pháo thủ của đại đội pháo chống tăng cũng vội vàng kéo ngựa, kéo pháo rời khỏi trận địa.

Grigory giơ cao lá cờ đỏ, dẫn theo Bucephalus, hòa vào đội ngũ pháo binh.

————

Cùng lúc Sư đoàn 151 rút khỏi trận địa, cách đó 20km, trên xe chỉ huy bọc thép của Sư đoàn Kỵ sĩ Asgard thuộc quân đội Prosen, Thiếu tướng Wilhelm Dietrich cau mày.

"Chỉ còn 18 chiếc quay về thôi sao?" Wilhelm tiến đến trước mặt Phó tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp số 1, giơ tay định tát, nhưng rồi lại thôi: "Tiểu đoàn trưởng đã hy sinh hoặc mất tích, tôi sẽ không trách phạt cậu nữa!"

Tham mưu trưởng lên tiếng: "Chuyện này không thể trách các chiến sĩ được, rõ ràng chúng ta đã cho máy bay trinh sát bay ở tầm thấp để do thám, là do bọn họ báo cáo mọi việc vẫn bình thường! Trách nhiệm thuộc về không quân!"

Thiếu tướng Wilhelm trừng mắt nhìn Tham mưu trưởng: "Đổ lỗi cho không quân thì có khác gì đổ lỗi cho quân địch quá xảo quyệt? Không, chẳng có gì khác biệt cả! Đây là do chúng ta không đủ cẩn thận, đáng lẽ tôi nên cử thêm đội trinh sát tiền phương mới phải!

"Cho dù có trách không quân thì cũng là trách tôi đã quá tin tưởng bọn họ, rõ ràng chúng ta đều biết bọn họ không đáng tin cậy!"

Những người khác trong xe không dám nói gì, chờ Wilhelm tự kiểm điểm bản thân.

Lúc này, một người lính truyền tin chạy vào: "Báo cáo! Thương binh của tiểu đoàn thiết giáp số 1 đã trở về!"

Wilhelm kinh ngạc: "Thương binh?"

"Vâng, thương binh báo cáo quân đội Ant chỉ bắt giữ sĩ quan từ cấp úy trở lên, còn những người khác thì bọn chúng chỉ bắn gãy tay rồi thả cho đi."

Wilhelm mắng: "Lũ Ant này, thật xảo quyệt! Bọn chúng làm vậy để những tên thương binh này không thể ra chiến trường, còn khiến chúng ta phải tiêu tốn nhân lực, vật lực cho hệ thống y tế, chiếm dụng cả đội ngũ vận chuyển lương thực!"

Nhưng ngay sau đó, hắn ta lại nói: "Mang tên có quân hàm cao nhất trong số bọn chúng đến đây, tôi muốn nghe hắn ta nói."

Người lính truyền tin lập tức xoay người rời đi.

Tham mưu trưởng bước lên một bước, nói: "Có khả năng những lời bọn họ nói là tin tức giả do quân địch cố tình tung ra, chúng ta phải cẩn thận."

"Tôi biết." Thiếu tướng Wilhelm thở dài, tỏ ý bất mãn.

Lúc này, người lính truyền tin dẫn theo hai người lính bị thương trở về, một người là trung úy, vừa vặn thấp hơn một bậc so với tiêu chuẩn bắt giữ tù binh của quân đội Ant, người còn lại là thượng sĩ, trên người đeo huy hiệu lính kỳ cựu được miễn trừ - điều này chứng tỏ anh ta không cần tham gia những công việc hậu cần thông thường, là lính lâu năm, là nòng cốt của quân đội.

Wilhelm hỏi người trung úy trước: "Cậu có hiểu tiếng Ant không?"

Người trung úy: "Dạ không."

Thiếu tướng: "Vậy thì dựa vào khả năng quan sát của cậu, cậu thu thập được thông tin gì từ phía quân địch?"

"Xe tăng của quân địch rất nhiều, hơn nữa bọn chúng còn ẩn nấp trong rừng cây. Chúng tôi bị tấn công bởi hỏa lực bắn chếch của xe tăng địch, nhưng chỉ nhìn thấy khói lửa và làn khói do súng bắn ra, hoàn toàn không nhìn thấy xe tăng của địch."

Thiếu tướng: "Cậu không nhìn thấy xe tăng của quân địch, vậy thì sao có thể khẳng định xe tăng của bọn chúng rất nhiều?"

"Tiếng pháo của quân địch rất dày đặc, hơn nữa động cơ xe tăng gầm rú rất lớn. Tiểu đoàn của chúng tôi gần như bị tiêu diệt hoàn toàn chỉ trong nháy mắt, bọn chúng chỉ bắn khoảng ba loạt đạn. Nhưng tôi thấy rất nhiều đạn pháo đều bắn trượt, trình độ pháo binh của quân đội Ant đúng là tệ hại!

"Cho nên, tôi cho rằng, ít nhất bọn chúng có 60 chiếc xe tăng ẩn nấp trong rừng cây để tấn công chúng ta!"

Trên thực tế, đây là một nhận định sai lầm, trình độ pháo binh của Sư đoàn 151 lần này vô cùng chính xác - có thể nói là - trung bình chỉ cần hai phát đạn xuyên giáp là có thể tiêu diệt được một chiếc xe tăng của Prosen.

Thế nhưng, nếu đứng trong hàng ngũ nhìn từ trước ra sau, do góc nhìn có vấn đề, sẽ khiến người ta lầm tưởng rằng có rất nhiều đạn pháo bị bắn trượt.

Người trung úy không nhận ra điểm này, cho nên đã đưa ra một phán đoán chắc nịch như vậy.

Wilhelm dùng bút chì viết số 60 lên bản đồ, bên cạnh là một dấu hỏi.

"Còn gì nữa không?" Hắn ta hỏi.

Trung úy: "Bộ binh của quân địch có mặc áo choàng của lính cận vệ, hơn nữa trang bị rất tốt, tất cả đều là súng trường bán tự động Tokarev, còn có rất nhiều súng tiểu liên MP40 thu được từ quân ta, đạn dược cũng rất dồi dào."
"Lính bộ binh tinh nhuệ dày dạn kinh nghiệm." Wilhelm thiếu tướng lại ghi chú dòng này lên bản đồ. "Tiếp tục đi."

Trung úy lắc đầu: "Hết rồi ạ. Tôi đã cố gắng câu giờ thêm một chút, xem xe tăng của chúng xuất hiện. Nhưng nhóm xe tăng vẫn ẩn mình trong rừng cây, căn bản không có ý định lộ diện."

Lúc này, viên trung sĩ già lên tiếng: "Kẻ địch đang tiến hành nghi thức phù thủy voodoo!"

Tất cả mọi người cùng nhìn về phía viên trung sĩ.

Sĩ quan tham mưu lấy ra một cuốn sổ tay nhận dạng, lật mở đưa ra trước mặt viên trung sĩ: "Là loại nghi thức voodoo nào?"

Người trung sĩ nhanh chóng lật hết cuốn sổ, vẫn lắc đầu: "Không có ạ. Loại nghi thức này hình như cần phải làm nhục thi thể của kẻ địch! Sau khi

hoàn thành nghi thức, người thực hiện nghi thức đã phát ra tiếng hú giống như người man rợ."

Tham mưu trưởng: "Theo như tuyên truyền của Đế quốc, người Ant là người man rợ."

"À ừm..." Viên trung sĩ lúng túng. "Để tôi nhớ lại xem... Đúng rồi, tiếng hú giống như tiếng gầm chiến đấu của người Viking!"

Thực ra không phải vậy, chỉ là ý thức chủ quan của viên trung sĩ đã bóp méo ký ức của hắn.

"Tiếng gầm chiến đấu của người Viking sao?" Wilhelm thiếu tướng viết xuống giấy mấy chữ "Tiếng gầm chiến đấu của người Viking", rồi đánh ba dấu hỏi. "Tôi cứ tưởng người Viking là một nhánh của người Prosen."

Tham mưu trưởng: "Có cần báo cáo không ạ? Trong trận Carolin, bệnh sốt rét do phù thủy gọi đến còn khó đối phó hơn tất cả quân đội của Liên hiệp Vương quốc."

Wilhelm thiếu tướng: "Không, đợi kết thúc trận chiến rồi báo cáo. Bây giờ mà báo cáo thì có vẻ như đang biện minh cho bản thân. Cho dù đây là nghi thức tà ác gì, thường thì cũng phải mất rất lâu mới có hiệu lực, đó chính là hạn chế của những thứ quái lực loạn thần của chúng."

Người trung sĩ đột nhiên nói: "Bọn chúng là người Ant! Trong rừng rậm nguyên sinh ở phương Đông, phù thủy điều khiển sức mạnh nguyên tố hóa thân của dã thú! Phép thuật voodoo sẽ triệu hồi quái vật trong rừng rậm!"

"Bình tĩnh nào, đây là Kazaria, vương quốc này phần lớn là thảo nguyên." Wilhelm thiếu tướng nói. "Thôi được rồi, nếu không còn thông tin gì khác, tôi muốn..."

Trung úy đột nhiên lên tiếng: "Chờ đã, tuy tôi không biết tiếng Ant, nhưng tôi có thể hiểu được tên của đối phương, bởi vì tôi hiểu tiếng Carolin, rất nhiều cái tên trong tiếng Ant là biến thể của tiếng Carolin."

"Ồ?" Wilhelm thiếu tướng lại tỏ ra thích thú: "Anh nghe được gì?"

"Tôi nghe thấy chỉ huy của bọn chúng hình như tên là Aleksei... gì gì đó... Rokossovsky."

Tham mưu trưởng lập tức chạy tới lật danh sách tướng lĩnh đối phương do Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân gửi xuống, tìm kiếm cái tên và phiên hiệu đơn vị tương ứng.

Ông ta nhanh chóng tìm thấy: "Đây là vị tướng Ant đã thể hiện xuất sắc ở Cao điểm Peniye và Loktev! Nhóm quân phía Nam đánh giá ông ta là: bậc thầy về phòng thủ, là một vị tướng liều lĩnh, thích một mình xông lên để cổ vũ tinh thần binh sĩ."

Wilhelm thiếu tướng nhíu mày: "Hai điều đó kết hợp với nhau như thế nào được nhỉ? Chẳng phải bậc thầy phòng thủ đều là những kẻ giỏi vẽ bản đồ

trong sở chỉ huy của mình sao?"

Tham mưu trưởng chỉ biết dang hai tay ra.

Wilhelm thiếu tướng đi qua đi lại, suy nghĩ vài giây mới nhận ra hai người báo cáo vẫn còn đứng đó, bèn phẩy tay: "Hai người đi điều trị đi. Tôi hỏi chút, vai của tất cả những người được thả về đều bị bắn một phát súng sao?"

Cả hai người cùng gật đầu, trung úy còn bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa còn cố tình né động mạch và tĩnh mạch, như thể sợ chúng tôi đi nửa đường sẽ mất máu mà chết. Rokossovsky tướng quân này cũng thật nhân từ, giống như một quý ông vậy. Một người cao thượng như vậy mà lại là kẻ hạ đẳng sao?"

Tham mưu trưởng kinh hãi: "Trung úy! Đừng để đặc vụ của Bộ Nội Vụ nghe thấy anh nói câu đó! Anh sẽ hại chết chúng ta đấy!"

Trung úy vội vàng im bặt.

Tham mưu trưởng: "Đi nhanh đi, đến bệnh viện thì dưỡng thương cho tốt, ngậm miệng lại."

Hai người chào rồi rời đi.

Tham mưu trưởng quay sang Wilhelm thiếu tướng: "Bây giờ phải làm sao? Tiểu đoàn 2 vì bị xáo trộn do tiểu đoàn 1 rút lui, tạm thời đang trong tình trạng hỗn loạn. Ngay cả khi muốn tung tiểu đoàn 2 vào tấn công, thì cũng phải một tiếng nữa."

"Không." Wilhelm thiếu tướng xua tay. "Chúng ta không vội tấn công. Chờ bộ binh, pháo binh và công binh đến rồi tính. Ngoài ra, gọi không quân, bảo bọn họ sửa chữa lỗi lầm của mình, cày nát khu rừng đó cho tôi!"

"Vâng!"

————

Vương Trung đợi mãi đến 15 giờ 30 phút tại trận địa phục kích thứ hai mới nghe thấy tiếng động cơ từ trên không trung vọng lại.

Anh chuyển sang góc nhìn quan sát, quả nhiên nhìn thấy một phi đội máy bay khổng lồ đang bay về phía này.

Không đúng, là bay về phía trận địa phục kích số 1.

Lúc này, trong chiến hào bộ binh phía trước, có một người lính đang hét lớn: "Đừng sợ, máy bay của chúng chắc chắn là đi đánh bom trận địa cũ của chúng ta. Đừng sợ!"

Không lâu sau, từ góc nhìn quan sát, Vương Trung nhìn thấy khu vực bên cạnh trận địa phục kích bị đánh bom.

Hay lắm, không quân Prosen ném bom lệch rồi!

Với trình độ này, thảo nào tư lệnh lại tên là Meyer.

Một đợt ném bom kết thúc, Vương Trung thầm nghĩ ngày mai có khi còn quay lại trận địa phục kích số 1, phục kích quân địch thêm lần nữa.

Lúc này, trong tai nghe, những người chỉ huy xe tăng ở các trung đội khác hỏi: "Tướng quân, đợt ném bom này đã kết thúc rồi, quân địch nên đến rồi chứ?"

Vương Trung: "Mọi người đừng sốt ruột, mục tiêu của chúng là chọc thủng tuyến của chúng ta, bao vây Agasukov, chúng nhất định sẽ đến."

(Hết chương)

Chương 23: Cố kỹ Trọng Thi (Minh chủ Gia Canh)

Nhưng mà kế tiếp Vương Trung đợi đến 16:30, quân địch vẫn không tấn công.

Vương Trung đứng bên cạnh xe số 422 của mình, liên tục gọi điện thoại cho các trạm gác quan sát, nhân lúc điện thoại kết nối để xác nhận tình hình quân địch trong phạm vi của trạm gác.

Tuy không phải tầm nhìn của Vương Trung nên sẽ không làm kẻ địch sáng lên, nhưng chung quanh Olaci là bình nguyên rộng lớn, cho dù không cưỡng ép bật sáng, từ góc nhìn quan sát quét xuống cũng có thể phát hiện ra phần lớn quân địch.

Chờ đợi, Vương Trung thấy đói bụng, bèn bắt đầu tìm đồ ăn, sau đó phát hiện chỉ có thể ăn quân lương của Đế chế Ant cùng với mọi người.

Thật sự rất khó ăn.

Khó ăn đến mức Vương Trung muốn bắn chết hết đám người phụ trách thực phẩm của bộ phận quân nhu Đế chế.

Nhưng hiện tại trận địa mai phục cách Olaci hơi xa, không tiện kéo các cô gái đội nấu cơm dã chiến ra tiền tuyến.

Nhất là khi quân địch có thể tấn công lên tiền tuyến bất cứ lúc nào.

Vương Trung vừa ăn quân lương khó nuốt, vừa tính toán sau này rương đồ vật cá nhân của mình ngoài lựu đạn và súng tiểu liên, có nên thêm một cây xúc xích nữa hay không.

Xúc xích của xưởng thịt Giáo hội to hơn cả cánh tay của đàn ông trưởng thành, hơn nữa dùng nguyên liệu nghiêm ngặt theo tỷ lệ 25% thịt bò, 70% thịt lợn, cuối cùng là 5% trứng sữa, nổi bật với ưu điểm là nhiều, rẻ, chắc bụng.

Ngay khi Vương Trung bắt đầu tưởng tượng hương vị của xúc xích sẽ tăng thêm hương vị cho bánh mì cứng như gỗ trong tay, thì đạn pháo rơi xuống.

Vương Trung theo bản năng muốn nằm xuống, sau đó mới phản ứng lại là nơi khác bị nã pháo.

Vương Trung cùng những người khác cùng nhau nhìn về phía trận địa phục kích số một, nhìn ánh lửa cùng khói bụi do trọng pháo bắn lên.

Chuyển sang góc nhìn quan sát, Vương Trung phát hiện so với không quân ném bom không đáng tin cậy, pháo binh của lục quân bắn chính xác hơn nhiều.

Ngoại trừ việc bên dưới đã là một trận địa trống thì màn nã pháo này rất hoàn mỹ.

Lúc này những người khác trên trận địa cũng đang nhìn về phía trận địa số một, tất cả mọi người đều vui mừng hớn hở.

Có lẽ tất cả đều ý thức được, quân địch lãng phí đạn dược trên trận địa không người càng nhiều, thì sau này đạn pháo rơi vào đầu mình sẽ càng ít.

————

Thiếu tướng Wilhelm Dietrich đang ở trên xe chỉ huy của mình truyền đạt nhiệm vụ cho tất cả các sĩ quan xe tăng từ cấp bậc trung đội trở lên: "Trọng điểm của quân địch là đóng ở khu rừng này, kế hoạch của chúng ta là thừa dịp pháo binh tiến hành áp chế hỏa lực đối với khu rừng, tận khả năng kéo giãn đội hình, ở trên mặt đất trống đối xạ với quân địch. Độ chính xác khi bắn của xe tăng địch kém hơn chúng ta.

"Nếu trong quá trình bắn tỉa không chiếm được ưu thế, thì phóng khói, giả vờ yếu thế rồi rút lui. Dẫn dụ quân địch đến tầm bắn của pháo 88 mm và pháo chống tăng PAK 38.

"Dựa theo tình báo mà Tập đoàn quân phía Nam cung cấp, tướng Rokossovsky này rất thích lao ra quyết chiến xe tăng, hắn ta cũng quả thật dựa vào mấy lần chủ động xuất kích, thu được chiến quả vô cùng xuất sắc.

"Chúng ta muốn dùng một chút tổn thất có thể chấp nhận được, dụ hắn ta ra. Đây là phương châm tác chiến được xây dựng dựa trên tính cách của hắn ta!"

Nói xong Dietrich chuyển hướng về phía trung đội trưởng trung đội xe tăng cảnh vệ Sư đoàn: "Ngoài ra, chúng ta còn có một mồi nhử khác, tôi sẽ dùng xe chỉ huy của mình, cùng với xe radio dự phòng làm mồi nhử, câu Rokossovsky mắc câu.

"Đương nhiên, căn cứ vào các báo cáo trước đó, Rokossovsky có thể sẽ lựa chọn bắn phá sở chỉ huy giả, nếu vậy, các anh em trong trung đội xe tăng cảnh vệ phải nhanh chóng rút lui khỏi khu vực pháo kích."

Wilhelm Dietrich dừng lại, hài lòng nhìn kế hoạch của mình đã được vẽ xong trên bản đồ: "Tóm lại, trọng điểm của nhiệm vụ là dụ thiếu tướng Rokossovsky xuất kích.

"Hắn ta là một trong những tướng lĩnh có biểu hiện xuất sắc nhất của quân đội Ant hiện nay, ý tôi là, biểu hiện xuất sắc nhất mà vẫn chưa bị chúng ta tiêu diệt hoặc bắt sống. Vì vậy, tiêu diệt hoặc bắt sống hắn ta có ý nghĩa rất lớn!"

Wilhelm Dietrich vừa dứt lời, một trung úy trung đội trưởng liền lên tiếng: "Lại là chiến thuật giả thua dụ địch truy kích!"

"Bởi vì quân địch có thể sử dụng xe tăng T-34 mà chúng ta không có cách nào! Các đơn vị bạn chia sẻ kinh nghiệm nói có thể kẹt vòng xoay tháp pháo hoặc cắt đứt xích xe, không phải kinh nghiệm này có vấn đề, mà là dùng pháo 88 mm sẽ hiệu quả hơn."

Lại có trung đội trưởng hỏi: "Vậy nếu như quân địch không ra thì sao?"

"Vậy thì gọi Stuka, quân địch bắn trả chúng ta sẽ để lộ vị trí, mà không quân đã đồng ý với chúng ta, vào thời điểm chúng ta tấn công, sẽ cho một tốp Stuka mang bom xuất phát. Chúng ta sẽ dùng xe tăng Panzer IV bắn đạn khói màu, chỉ thị mục tiêu cho Stuka."

Pháo 50 mm của xe tăng Panzer III không có loại đạn khói, chỉ có một ống phóng lựu đạn khói trên xe.

Pháo nòng ngắn 75 mm của xe tăng Panzer IV có thể bắn đạn khói ra xa hàng trăm, thậm chí là cả ngàn mét.

Khi xe tăng Panzer IV gặp phải công sự kiên cố mà đạn nổ mạnh không thể phá hủy, thường sẽ bắn một phát đạn khói để đánh dấu mục tiêu, chờ Stuka đến.

Thiếu tướng Wilhelm Dietrich: "Được rồi, tất cả đã rõ nhiệm vụ tác chiến rồi chứ? Khi về các đơn vị phải phổ biến rõ ràng nhiệm vụ cho mọi người, sau đó xuất phát. Chuẩn bị pháo kích chắc còn nửa tiếng nữa là kết thúc."

Các trung đội trưởng đồng loạt đứng dậy, nối đuôi nhau rời khỏi xe chỉ huy bọc thép.

"Cậu đợi chút!" Wilhelm Dietrich gọi một trung đội trưởng cuối cùng lại: "Cậu là trung đội trưởng trung đội 5, tiểu đoàn 3, đảm nhiệm dự bị phải không? Tôi muốn đổi vị trí với cậu, tôi phải đi tiền tuyến, tận mắt xem vị Bạch Mã tướng quân kia bày binh bố trận như thế nào!"

Tham mưu trưởng kinh hãi: "Đừng như vậy! Vị Bạch Mã tướng quân này thích dùng pháo tập kích sở chỉ huy và các mục tiêu quan trọng khác, nếu ngài đến tiền tuyến, lọt vào tầm quan sát của pháo binh địch, nhất định sẽ bị pháo kích!"

Wilhelm Dietrich nhìn tham mưu trưởng: "Chính vì vậy tôi mới phải cải trang, Bạch Mã tướng quân sẽ không lãng phí đạn pháo quý giá để bắn một trung đội xe tăng dự bị đâu! Nhất là khi đội hình trung đội xe tăng đang phân tán!"

Xe tăng đúng là sợ pháo nòng dài, nếu pháo nòng dài rơi vào phạm vi rất gần, cả kíp xe coi như bỏ mạng.

Nhưng chỉ cần khoảng cách giữa điểm đạn pháo rơi xuống đất và xe tăng tăng lên một chút, vượt qua ngưỡng an toàn, thì xe tăng có thể sống sót dưới làn pháo hạng nặng.

Cho nên sử dụng pháo hạng nặng để pháo kích xe tăng đang phân tán đội hình, thật sự rất lãng phí.

Trừ phi không còn mục tiêu nào khác để bắn, lại không tiếc đạn pháo, mới làm như vậy.

Tham mưu trưởng bị thuyết phục: "Vâng, tôi chỉ có thể chúc ngài ra trận toàn thắng."

Wilhelm Dietrich gật đầu, bắt đầu thay quần áo với trung đội trưởng xe tăng mà ông ta chọn.

————

Bên phía Vương Trung, mọi hành động triển khai đội hình của quân địch đều được nhìn thấy rõ ràng.

Thứ nhất là Vương Trung không bị pháo kích, thứ hai là chức năng quan trọng nhất của bản hack là đảm bảo tầm nhìn - đa số trường hợp cũng là chức năng duy nhất.

Vương Trung cứ như vậy nhìn đội quân thiết giáp của quân địch triển khai đội hình trên mặt đất trống.

Phải nói là, nhiều xe tăng như vậy mà phân tán ra, dựa vào 30 chiếc T-34 của Vương Trung thật sự chưa chắc đã đánh hết được.

Đặc biệt là khi quân địch vận chuyển bộ binh áp sát, triển khai đánh giáp lá cà, thì càng khó xử lý.

Vương Trung có chút thấp thỏm bất an, dù sao cũng không biết kế hoạch của quân địch là bắn tầm xa rồi dụ địch truy kích.

Vương Trung cho rằng quân địch muốn đánh giáp lá cà.

Trận địa phục kích của Vương Trung, ngoại trừ 30 chiếc T-34, chỉ có bốn khẩu pháo chống tăng và một ít mìn chống tăng được bố trí ở hai bên trận địa.

Quân địch tung ra gần hai trăm xe tăng, nếu như tấn công từ bốn phía, Vương Trung nhất định sẽ hối hận vì không bố trí toàn bộ bộ binh ra phía trước trận địa phục kích. Mà cho dù có làm vậy cũng không thể dàn trận được, sẽ trở thành bia bắn cho pháo binh của quân địch.

Vương Trung cười khổ nhìn đội hình xe tăng của quân địch, thầm nghĩ nếu bây giờ trong đội có một chiếc KV-1 thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc là không có.

Vương Trung tiếp tục quan sát đội hình xe tăng của quân địch.

Khi làm sáng quân địch, bản hack của Vương Trung thường không hiển thị tên của từng tên lính địch.

Nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như nếu sư đoàn trưởng của địch lọt vào tầm nhìn của Vương Trung, sẽ được đánh dấu.

Đôi khi có tên, đôi khi không có, cũng không rõ nguyên lý. Nhưng sư đoàn trưởng chắc chắn sẽ được đánh dấu đặc biệt, giống như mũi tên đỏ trong video blog của ông chú áo cà sa.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy một mũi tên đỏ.

Ở rìa ngoài cùng của đội hình xe tăng địch, có mấy chiếc xe tăng Panzer IV đang phân tán, có vẻ như là đội dự bị cho toàn bộ cuộc tấn công.

Một mũi tên đỏ đang lơ lửng trên đầu của một tên xe tăng đang thò đầu ra quan sát.

Ồ? Đây là sư đoàn trưởng của địch... Hắn ta đích thân đến tiền tuyến trinh sát sao?

Sau đó sợ mình lại xông lên chém đầu, cho nên cải trang thành xe trưởng bình thường?

Được lắm, không nã cho phát pháo thì thật có lỗi.

Vương Trung xoay người cầm lấy ống nghe điện thoại, gật đầu với người lính phụ trách điện thoại, người lính lập tức điên cuồng xoay tay cầm của máy phát điện, sạc điện cho điện thoại.

Nghe thấy giọng của tổng đài viên, Vương Trung nói: "Nối tôi với trung đoàn pháo binh."

Điện thoại lập tức được kết nối.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn quan sát, đọc tọa độ của chiếc xe tăng Panzer IV có mũi tên đỏ trên đầu, sau đó nói: "Bắn nhanh ba phát, không cần hiệu chỉnh. Bắn thẳng tới là được. Đảm bảo phải tiêu diệt mục tiêu."

Trung đoàn pháo binh ngơ ngác hỏi: "Tiêu diệt ai?"

"Không cần để ý, bắn nhanh lên!"

"Đang hiệu chỉnh lại các thông số bắn. Khoảng năm phút nữa khai hỏa."

"Nhanh lên!"

Cúp điện thoại, Vương Trung tiếp tục quan sát quân địch, giống như chim ưng quan sát lũ thỏ chạy trên thảo nguyên.

Trên thực tế, việc hiệu chỉnh lại các thông số bắn chỉ mất hai phút.

Vương Trung đã nghe thấy tiếng đạn pháo xé gió!

Mục tiêu của quân địch phát hiện ra điều bất thường, lập tức chui vào trong xe tăng, đóng nắp hầm lại.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đợt pháo kích đầu tiên ập đến!

24 quả đạn pháo 152 mm, tuy không được hiệu chỉnh nên độ chính xác có hơi kém, nhưng chỉ cần mật độ hỏa lực đủ lớn, thì sai số cao cũng có thể được khắc phục!

Vương Trung hài lòng nhìn làn khói bụi bốc lên trên mặt đất nuốt chửng chiếc xe tăng Panzer IV kia.

Đó mới chỉ là loạt bắn đầu tiên, khi loạt bắn thứ hai ập đến, khói bụi do loạt bắn đầu tiên vẫn chưa tan, nhìn từ trên cao xuống, toàn bộ khung cảnh trông giống như một bức tường đang được hai người thợ sơn liên tục sơn đi sơn lại.

Lúc này Vương Trung mới nhớ ra khẩu pháo 203 mm của mình không thuộc trung đoàn pháo binh, mà là một đơn vị độc lập, đợt pháo kích này đã quên mất khẩu pháo 203 mm!

Thôi, Vương Trung thầm nghĩ, xem thử có thể tiêu diệt mục tiêu luôn không đã, nếu được thì tiết kiệm được chút đạn dược.

Loạt bắn thứ ba ập đến, Vương Trung đoán chiếc Panzer IV kia chắc chỉ còn là đống sắt vụn.

Làn khói dần dần tan đi, Vương Trung nhìn thấy xác chiếc Panzer IV bị cháy đen, méo mó.

Lính xe tăng trên những chiếc xe tăng khác lao ra, chạy về phía chiếc xe tăng vừa bị tập trung hỏa lực.

Rất nhanh, một cơ thể thoi thóp được mọi người kéo ra khỏi xe tăng.

Vương Trung cạn lời, bắn vậy mà vẫn chưa chết, còn đâu là công lý nữa?

Vương Trung cầm ống nghe lên, định gọi pháo 203 mm và loạt đạn 152 mm thứ hai, thì thấy một chiếc mô tô ba bánh chạy ra khỏi tầm nhìn, chở theo viên sư đoàn trưởng chạy như bay.

Haiz, để cho quân địch thay tướng giữa trận cũng tốt, để cho kẻ đó tiếp tục thể hiện tài năng của mình vậy.

Không biết có phải đang bàn giao quyền chỉ huy hay không, đội hình xe tăng của quân địch đã dàn xong cứ thế dừng lại trên thảo nguyên, bất động.

(Hết chương)

Chương 24: Nghi kỵ (Woa canh năm)

Bộ tư lệnh Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard, quân đội Prosen, Tham mưu trưởng Kruger von Hesdail nắm tay Sư đoàn trưởng Wilhelm Dietrich: "Giao cho tôi."

Viên trung úy khiêng Wilhelm thiếu tướng trở về nói: "Tôi nghĩ thiếu tướng đang hôn mê sâu, chắc không nghe thấy ngài nói gì đâu."

"Tôi biết." Kruger von Hesdail liếc nhìn viên trung úy.

Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard là thân tín của Hoàng đế, có xu hướng sử dụng các sĩ quan xuất thân từ tầng lớp quý tộc không phải phế thải. Bản thân sự ra đời của Quân đoàn Kỵ sĩ chính là một trong những biện pháp nhằm giảm bớt ảnh hưởng của tầng lớp sĩ quan phế thải.

Tuy nhiên, chức vụ sĩ quan tham mưu lại không giống với các chỉ huy quân sự. Trước hết, sĩ quan tham mưu không thể tích lũy chiến công, cho dù toàn bộ kế hoạch tác chiến đều do sĩ quan tham mưu đề xuất, cho dù cuối cùng sĩ quan tham mưu là người trực tiếp thực hiện kế hoạch, nhưng chiến thắng vẫn thuộc về các chỉ huy quân sự.

Hơn nữa, so với những tố chất như trực giác chiến trường, thì sĩ quan tham mưu cần phải có khả năng vạch ra kế hoạch trên bản đồ. Năng lực của sĩ quan tham mưu cũng phụ thuộc rất nhiều vào quá trình tích lũy lâu dài.

Vì vậy, Hoàng đế không thể nhanh chóng đề bạt các sĩ quan tham mưu không có xuất thân từ tầng lớp sĩ quan phế thải thông qua chiến công. Các sĩ quan tham mưu trong quân đội Prosen chủ yếu là sĩ quan phế thải.

Kruger von Hesdail là quý tộc phế thải, nhưng có mối quan hệ tốt đẹp với các sĩ quan không phải phế thải được thăng tiến nhanh chóng sau khi Hoàng đế bắt đầu con đường chinh phạt. Vì vậy, ông ta mới được điều đến Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard, tương đương với lực lượng cấm vệ quân của Prosen, để hỗ trợ các chiến tướng nổi tiếng.

Giờ đây, chiến tướng nổi tiếng đã rời sân, Hesdail phải gánh vác trọng trách.

Ông ta quay đầu hỏi viên trung úy vừa lên tiếng: "Tại sao quân địch lại nhắm bắn vào một trung đội xe tăng ở vị trí dự bị?"

Viên trung úy lắc đầu: "Tôi không biết, thưa Tham mưu trưởng."

Hesdail lại hỏi: "Thiếu tướng có hành động gì để lộ thân phận không?"

"Hình như là không."

Lúc này, phó tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp số một lên tiếng: "Một trung đoàn pháo hạng nặng bắn ba loạt đạn, điểm rơi đều tập trung quanh xe của sư đoàn trưởng, rõ ràng là nhắm vào sư đoàn trưởng."

"Tôi biết." Hesdail cắt ngang lời phó tiểu đoàn trưởng: "Vấn đề là làm sao quân địch biết được sư đoàn trưởng? Tên Bạch Mã tướng quân kia trước đó cũng từng tiêu diệt Thiếu tướng Randolph, Sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết

giáp số 15. Điều này thật khiến người ta nghi ngờ."

Hesdail ngừng một chút: "Thiếu tướng Randolph bị tiêu diệt khi đang mặc quân phục tướng lĩnh của Quân đội Quốc gia. Khi đó, ông ta đang ở cạnh xe chỉ huy của mình. Điều này còn có thể lý giải được. Dù sao thì quân phục tướng lĩnh của Quân đội Quốc gia quá dễ nhận ra, đặc biệt là cổ áo màu đỏ."

Quân phục truyền thống của Prosen quy định cổ áo của tướng lĩnh phải có màu đỏ, rất dễ nhận ra trong môi trường dã chiến. Trong chiến dịch Carolin trước đó, đã xảy ra trường hợp lính bắn tỉa của Liên minh Vương quốc nhắm bắn vào các tướng lĩnh.

Chính vì vậy, quân phục của Quân đoàn Kỵ sĩ Asgard đã bỏ cổ áo màu đỏ của sĩ quan.

Hơn nữa, Wilhelm thiếu tướng đã thay quần áo với trung đội trưởng xe tăng trước khi đến tiền tuyến.

Hesdail đi qua đi lại, lúc này, một sĩ quan tham mưu lên tiếng: "Liệu có phải do nghi thức vu cổ nào đó không?"

Hesdail cười lạnh: "Không thể nào. Chỉ làm bị thương sư đoàn trưởng sẽ không khiến chúng ta bị tê liệt đâu. Nếu muốn đối phó với chúng ta, nghi thức vu cổ phải nhắm vào toàn bộ bộ tư lệnh. Không, chắc chắn không phải như vậy."

"Nhưng nói là do nghi thức vu cổ thì dễ báo cáo với cấp trên hơn." Viên tham mưu kia tiếp tục nói.

Hesdail tặc lưỡi: "Cũng đúng."

Dù sao thì tham mưu cũng là sĩ quan văn phòng, so với việc chỉ huy chiến đấu, họ am hiểu hơn về đấu đá nội bộ.

Hesdail: "Vậy thì đi tìm những tên lính bị thương chạy về, hỏi rõ xem nghi thức vu cổ của quân địch được thực hiện như thế nào, sau đó viết báo cáo chi tiết gửi lên Bộ tư lệnh Binh đoàn Thiết giáp."

Lúc này, tham mưu thông tin chạy ra khỏi phòng: "Báo cáo Tham mưu trưởng, tiểu đoàn thiết giáp số hai và số ba đều đang hỏi phải làm sao."

Tham mưu trưởng vung tay: "Chẳng phải đã có kế hoạch tác chiến rồi sao? Sư đoàn trưởng bị thương phải trở về điều trị, chúng ta phải kiên quyết thực hiện kế hoạch của ông ấy đến cùng! Tấn công."

————

Vương Trung đang giằng co với quân địch.

Để có thể khai hỏa ngăn chặn quân địch ngay lập tức, 30 chiếc T-34 đã từ vị trí ẩn nấp di chuyển lên trận địa bắn. Giống như lần phục kích trước, Vương Trung cũng phân công rõ khu vực phụ trách cho từng xe.

Trận chiến xe tăng sắp sửa nổ ra.

Tuy nhiên, quân địch vẫn bất động, đứng im một chỗ.

Quân địch không di chuyển, Vương Trung cũng không dám manh động, thậm chí còn ở bên cạnh người lính phụ trách liên lạc.

Vương Trung đã đếm, quân địch có tổng cộng 181 xe tăng. Trong đó, chỉ có 131 chiếc Panzer III và Panzer IV, số còn lại là Panzer II và 38(t), nhưng Panzer II và 38(t) áp sát cũng có thể bắn đứt xích và kẹt tháp pháo của T-34.

Hơn nữa, Panzer II và 38(t) cũng đủ sức để tiêu diệt bộ binh.

Không đúng, hỏa lực của pháo 20 mm trên Panzer II khi tiêu diệt bộ binh có khi còn mạnh hơn cả pháo 50 mm của Panzer III.

Vương Trung đang suy nghĩ miên man thì quân địch di chuyển.

Khói đen đồng loạt bốc ra từ ống xả của những chiếc xe tăng Prosen xếp hàng trên bình nguyên, tiếng gầm rú của động cơ cũng lớn hơn.

Vương Trung lập tức chạy về phía xe tăng, chui vào tháp pháo, sau đó nói với người lính đang ngồi xổm bên cạnh cầm điện thoại: "Lên đây! Đứng trên nắp động cơ, tôi có thể cần cậu gọi điện cho trung đoàn pháo binh bất cứ lúc nào!"

"Vâng!" Người lính kia lập tức trèo lên xe tăng, có vẻ hơi phấn khích, có lẽ đã mong ước được ngồi trên xe tăng từ lâu.

Trong tai nghe vang lên giọng nói của tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp: "Tướng quân, khai hỏa chưa ạ?"

Vương Trung: "Cậu ngốc à, đợi chúng đến gần rồi hẵng bắn!"

Sau một loạt bài kiểm tra trong những ngày qua, Vương Trung đã không còn ảo tưởng gì về độ chính xác của những chiếc T-34 này nữa.

Vì vậy, Vương Trung quyết định đợi quân địch tiến vào phạm vi 700 mét mới khai hỏa. Mặc dù khoảng cách này có thể không ngăn chặn được xe tăng địch áp sát, nhưng vẫn tốt hơn là lãng phí đạn dược khi bắn ở khoảng cách quá xa.

Lý do Vương Trung nhấn mạnh tầm quan trọng của việc ngụy trang trước khi giao chiến là vì vậy.

Lính xe tăng Prosen có kỹ thuật bắn rất tốt, cộng thêm ống ngắm chất lượng cao và kính ngắm Zeiss, họ có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách 1.000 mét, thậm chí là 1.500 mét.

Để quân địch áp sát rồi mới khai hỏa là chiến thuật tốt nhất để đối phó với xe tăng Prosen.

Vương Trung đang đợi thời khắc xe tăng địch vượt qua mốc 700 mét.

Tuy nhiên, quân địch dừng lại! Chúng dừng lại ở khoảng cách 1.200 mét!

Vương Trung không biết trong bụng địch đang giấu trò gì.

Ngay sau đó, địch khai hỏa, mục tiêu là những chiếc xe tăng giả và pháo chống tăng giả mà Vương Trung đã chuẩn bị.

Những mô hình gỗ này sắp sửa hoàn thành sứ mệnh của chúng.

Pháo thủ số 422, Alexander, hỏi: "Có nên khai hỏa không? Khoảng cách này tôi bắn trúng đích chắc rồi!"

Vương Trung: "Đừng vội, chúng ta vừa nổ súng, những tổ lái đang căng thẳng khác - nhất là lính mới - chắc chắn sẽ bắn loạn xạ theo. Tôi không mong bọn họ có kỹ thuật như cậu. Cậu là huấn luyện viên của đội huấn luyện bọc thép, là người thực tế đã bắn chết Randolph đấy!"

Alexander im lặng, có lẽ bị màn tâng bốc của Vương Trung làm cho choáng váng.

Sau khi trút một đợt hỏa lực ở khoảng cách 1200 mét, cuối cùng quân địch cũng bắt đầu tiến lên.

Dù sao Vương Trung vẫn chưa hạ lệnh khai hỏa, trận địa bên này lại được ngụy trang quá tốt, cho dù địch muốn dừng lại ở khoảng cách 1200 mét để bắn nhau cũng không có mục tiêu.

Vương Trung chờ đợi mũi tấn công của địch vượt qua vật đánh dấu.

Cuối cùng, chiếc xe tăng số hiệu 313 của địch đã áp sát vật đánh dấu và vượt qua!

Vương Trung: "Khai hỏa!"

Anh không chỉ định mục tiêu cụ thể, nhưng Alexander đã chọn chiếc xe tăng số 313.

Đòn tấn công chính xác trực tiếp khoét một lỗ trên giáp trước của xe tăng số 313, chiếc xe tăng lập tức bốc cháy, lính tăng của địch vội vàng bỏ chạy.

Kết quả đợt bắn đầu tiên được công bố, Vương Trung đếm, 30 chiếc T34 khai hỏa, bắn trúng sáu chiếc xe tăng địch.

Buổi sáng phục kích, khoảng cách khai hỏa chỉ chưa đến 500 mét, kết quả cũng chỉ có thể dùng hai phát đạn xuyên giáp để tiêu diệt một tên địch, vậy bây giờ 700 mét mà bắn như vậy cũng tạm chấp nhận được.

Lượt bắn thứ hai lại trôi qua, thêm năm chiếc xe tăng địch bị bỏ lại.

Lúc này, quân địch cũng nhìn rõ đạn pháo bắn từ đâu đến, hỏa lực bắn thẳng dữ dội lập tức nhắm vào trận địa phục kích số 2.

Tuy nhiên, phía địch bắn cũng không chính xác, có lẽ vì hệ thống công sự mà Vương Trung chỉ đạo công binh và lao công đào quá khoa học, khiến

địch không nhìn rõ mục tiêu cụ thể ở đâu, chỉ có thể dựa vào hướng đạn pháo bay tới để phỏng đoán, sau đó bắn loạn xạ, hy vọng may mắn bắn trúng mục tiêu quan trọng.

Hai bên cứ như vậy bắn chéo nhau một hồi.

Quân địch có hơn hai mươi chiếc xe tăng tạm thời mất khả năng chiến đấu, trong khi bên phía Vương Trung không mất chiếc nào.

Xem ra, quân địch sắp "chết từ từ" rồi!

————

Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Kruger một tay đặt trên bộ đàm, bật chế độ "loa ngoài", vì vậy cả xe chỉ huy đều có thể nghe thấy tiếng la hét của binh lính Tiểu đoàn Thiết giáp số 2.

"Kẻ địch rốt cuộc ở đâu?"

"Rõ ràng đã bắn bảy, tám phát về phía đạn pháo bắn tới, sao chúng vẫn tấn công?"

"Khói do xe tăng địch bắn ra che khuất tầm nhìn của tôi rồi! Không thấy gì cả!"

"Tôi thấy một tháp pháo tăng, bọn chúng chôn xe tăng dưới đất để chiến đấu với chúng ta!"

Càng ngày càng xuất hiện nhiều lời vô nghĩa.

Nhưng điều khiến Kruger ấn tượng nhất chính là câu "Mẹ ơi".

Cuối cùng, Kruger không nhịn được nữa, cầm lấy micrô: "Toàn quân chú ý, thực hiện kế hoạch B!"

Kế hoạch B là dùng bom khói bắn vào trận địa của đối phương, sau đó gọi Stuka đến ném bom 500 kg vào vị trí bị khói bao phủ.

Mệnh lệnh của Kruger đã được thực hiện một cách nghiêm chỉnh!

————

Lúc quân địch bắn khói về phía trận địa phục kích số 2, Vương Trung còn tưởng rằng chúng sắp rút lui.

Nhưng khi nhìn thấy màu sắc của làn khói, hắn lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

"Oanh tạc của địch sắp tới rồi, tung khói mù, để bộ binh yểm hộ chúng ta rút lui. Bộ binh không kịp chạy thì chui hết vào hầm trú ẩn!"

Ngay sau đó, khói bốc lên từ chiến hào bộ binh phía trước trận địa phục kích.

Vương Trung: "Nhanh lên! Lùi xe, nhanh lên!"

Bộ binh chỉ cần ẩn nấp kỹ thì bom ném xuống sẽ không gây ra hiệu quả lớn - trừ khi là bom napalm.

Nhưng xe tăng thì khác, bài học xương máu ở Cao điểm Peniye vẫn còn đó, nếu không phải Stuka đã ném bom hỏng chiếc xe số 67, thì bây giờ tổ lái đó vẫn đang chiến đấu bên cạnh anh.

Chiếc xe số 422 của Vương Trung lùi ra khỏi công sự, chạy lên con đường sơ sài dùng để di chuyển.

Những chiếc xe tăng có radio đều đã hành động, nhưng những chiếc không có radio vẫn đang ở nguyên vị trí khai hỏa.

Vương Trung hét lên với lính bộ binh đang chờ lệnh bên cạnh: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy tới gõ nắp xe tăng, báo cho họ biết chúng ta rút lui!"

Lúc này, tiếng động cơ vang lên từ trên không.

Stuka đã đến.

Hôm nay năm chương, tối nay hết rồi. Hẹn gặp lại sáng mai.

(Hết chương)

Chương 25: Gió thổi Đông Tây Nam Bắc

Vương Trung cũng không rảnh để ý đến những chiếc xe tăng khác nữa, nghĩ đến việc những chiếc xe tăng này đều ở trong công sự, chỉ cần quả bom 500 kg kia không rơi trúng, thì chắc chắn sẽ không gây ra thiệt hại quá lớn.

Hiện tại, khói mù đã bao phủ toàn bộ trận địa, bom 500 kg có thể ném chính xác vào công sự, đây chẳng khác nào phim "Final Destination" phiên bản đời thực, không cứu được đâu, đành phó mặc cho số phận.

Vương Trung giục tài xế: "Belyakov, nhanh lên! Rời khỏi khu vực ném bom là an toàn."

Stuka trên không nhắm vào những làn khói màu mà xe tăng địch bắn ra.

Động cơ xe số 422 gầm rú, lao ra khỏi màn khói, xông vào bụi cây bên kia đường cái - nơi đây vốn là trận địa giả được tạo thành từ xe tăng giả và pháo chống tăng giả.

Những chiếc T34 có radio và một số chiếc nhanh trí khác bám sát theo xe số 422, tất cả đều trốn vào trận địa giả.

Ngay sau đó, tiếng hú chết chóc vang lên từ bầu trời.

Vụ nổ đến rất nhanh, sức công phá của quả bom 500 kg thật đáng sợ, ngay cả Vương Trung đã trốn sang một bên cũng theo bản năng co người lại

trong xe tăng, để nắp xe tăng có thể che chắn phần lớn cơ thể.

Cột khói do vụ nổ tạo ra trông giống như những cây súp lơ khổng lồ, biến trận địa phục kích thành một vườn rau của người khổng lồ.

Tiếng súng từ trận địa phục kích gần như biến mất hoàn toàn, nhưng có thể là do khói do bộ binh tung ra đã che khuất tầm nhìn của xe tăng.

Mặc dù biết những chiếc xe tăng ở lại không có radio, nhưng Vương Trung vẫn hỏi qua radio: "Mọi người không sao chứ?"

"Xe trưởng trung đội 1 - xe của trung đội trưởng không sao. Cả trung đội chúng tôi đều đã đến nơi an toàn."

"Xe trung đội 2 không sao."

"Xe trung đội 3..."

Đang báo cáo an toàn qua radio, một chiếc T34 từ trận địa phục kích chạy tới, xe trưởng ló đầu ra khỏi tháp pháo, vẻ mặt vẫn còn hoảng hốt, hét lên từ xa: "Đó là Stuka sao? Thật đáng sợ."

Sau đó, lần lượt có những chiếc xe tăng khác chạy ra khỏi trận địa phục kích, một số người mang đến tin xấu: "Số 448 bị bom đánh trúng, lúc tôi đi qua không thấy ai sống sót."

Vương Trung vừa định trả lời, thì nghe thấy tiếng báo cáo trong tai nghe: "Sư trưởng! Xe tăng địch đang tấn công!"

————

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Thiết giáp số 2, Stauffenberg, đang quan sát hiệu quả của cuộc oanh tạc.

Anh ta hỏi tiểu đoàn phó qua radio: "Anh nghĩ tình hình của địch hiện giờ thế nào? Tôi nghĩ chúng ta có thể tấn công một đợt. Từ sườn đánh vào sau lưng chúng, lợi dụng màn khói mà chúng tung ra để che mắt Stuka."

Tiểu đoàn phó: "Tôi nghĩ ổn. Bàn bạc với Tiểu đoàn Thiết giáp số 3 xem sao? Để họ di chuyển sang phải, chiếm lĩnh vị trí yểm trợ."

"Sau đó, cho lính ném lựu đạn đi cùng để chặn bộ binh của địch, tôi nghĩ kế hoạch này khả thi."

Nói xong, Stauffenberg điều chỉnh radio sang tần số liên lạc với cấp trên: "Mèo rừng gọi Sói hoang, Mèo rừng gọi Sói hoang."

————

"Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Thiết giáp số 2, dựa trên tình hình thực tế, đánh giá rằng có thể phát động tấn công." Người lính phụ trách bộ đàm quay lại báo cáo với Kruger, quyền sư trưởng.

"Được. Để anh ta thử xem, nếu gặp phải đối thủ cứng cựa thì rút lui. Yêu cầu Tiểu đoàn Thiết giáp số 3 và Tiểu đoàn Ném lựu đạn phối hợp với anh

ta."

Là một sĩ quan tham mưu, Kruger hiểu rõ khả năng của mình, nếu sĩ quan chỉ huy trực tiếp đánh giá là có thể thử, vậy thì cứ thử.

Tuy nhiên, ông ta cũng phải thể hiện vai trò của mình, vì vậy ông ta bổ sung: "Nếu cuộc tấn công bị chặn lại, hãy giả vờ thua để dụ địch vào tầm bắn của pháo 88 ly."

————

Mặc dù không phải là người đầu tiên phát hiện ra cuộc tấn công của địch, nhưng dựa vào bản đồ, Vương Trung là người đầu tiên nắm bắt được toàn bộ tình hình.

Quân địch được chia thành hai nhóm xe tăng, nhóm thứ nhất có vẻ như muốn đột phá trực tiếp vào sườn của trận địa phục kích, chiếm lĩnh vị trí tấn công bên sườn.

Nhóm thứ hai đi vòng theo một đường vòng lớn hơn, có vẻ như đang chuẩn bị chiếm lĩnh vị trí bắn xa, yểm trợ cho nhóm thứ nhất.

Ngoài ra, lính ném lựu đạn của địch đã tách khỏi đội hình xe tăng và bắt đầu tiến lên, rõ ràng là định lợi dụng khói mù che khuất tầm nhìn của trận địa phục kích để lao lên đánh giáp lá cà với Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 31 đang ẩn nấp trong chiến hào.

Sau khi nắm bắt được tình hình, Vương Trung lập tức nói với người lính liên lạc đi cùng xe tăng: "Đi thông báo cho Tiểu đoàn 1 rút khỏi trận địa! Kẻ địch muốn đánh giáp lá cà, yêu cầu họ di chuyển đến trận địa dự bị."

Trong mười ngày qua, Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151 và lực lượng lao động của Olach đã đào rất nhiều công sự dự phòng và diễn tập di chuyển giữa các công sự nhiều lần.

Vương Trung sẽ không để cho đội quân non trẻ của mình đánh giáp lá cà với quân địch.

Về phần những chiếc xe tăng địch đang đi vòng, mặc dù trận địa mà Vương Trung đang chiếm giữ không có công sự dành cho xe tăng, nhưng có nhiều cây cối và vật chắn được sử dụng để tạo nên trận địa giả, nên việc đấu súng với địch ở đây vẫn là lợi thế của họ.

Hơn nữa, T34 vốn đã chiếm ưu thế trong cuộc đối đầu về giáp, chỉ cần bảo vệ tốt bánh xích, quân địch sẽ rất khó để giành được lợi thế - với nhiều vật cản như vậy, quân địch cũng khó có thể bắn trúng điểm yếu của T34.

Điều này giống như trong game World of Tanks, sử dụng ngụy trang để che đi điểm yếu của xe tăng, khiến đối phương khó nhắm bắn hơn.

Lúc này, ba chiếc T34 nữa rời khỏi trận địa phục kích và tham gia với nhóm của Vương Trung.

Đến lúc này, số xe tăng chạy thoát đã lên tới 21 chiếc, 9 chiếc còn lại đã xác định số 448 bị tiêu diệt, tình hình những chiếc khác vẫn chưa rõ.

"Nhanh chóng vào vị trí! Tìm xe chỉ huy của tiểu đội mình!" Vương Trung vừa hét vừa ra hiệu cho ba chiếc xe tăng vừa chạy đến.

Xe trưởng của chiếc xe dẫn đầu gật đầu, không biết là thực sự hiểu hay chỉ gật đầu cho qua chuyện, anh ta chỉ huy xe tăng rẽ phải trước mặt xe số 422, đi dọc theo đội hình xe tăng hiện tại.

Hai chiếc xe tăng còn lại cũng đi theo, lần lượt đi qua trước mặt xe số 422, tất cả các xe trưởng đều nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Đừng nhìn tôi nữa! Nhanh chóng vào vị trí, địch đến rồi!"

Không chịu nổi nữa, sau này phải coi việc thu giữ radio là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu.

Lúc này, từ góc nhìn trên cao, Vương Trung nhìn thấy bộ binh đang rút lui dọc theo chiến hào giao thông về phía trận địa dự bị, lúc này bộ binh của địch cách chiến hào của trận địa phục kích khoảng 200 mét.

Rất tốt, hiệu quả của việc luyện tập thay đổi đội hình đã được thể hiện.

Vì quân địch sắp tiến vào trận địa -

Vương Trung điều chỉnh tần số radio, chuyển sang tần số mà quân Prosen thường sử dụng.

Bên phía Prosen sẽ nghe lén tần số này - nói nghe lén không đúng lắm, vì đó là tần số liên lạc của họ, đương nhiên họ luôn theo dõi.

Ngoài ra, còn có một người luôn theo dõi tần số này, đó là Vasili, người đang canh chiếc radio thu được.

Vương Trung: "Tiếng vĩ cầm mùa thu nức nở thật dài, lặp lại, tiếng vĩ cầm mùa thu nức nở thật dài."

————

Vasili đặt tai nghe xuống: "Mật lệnh đến rồi! Pháo binh nhắm vào trận địa phục kích thứ hai!"

"Thứ hai sao?" Pavlov xác nhận.

"Đúng vậy! Tôi chắc chắn đó là mật lệnh dành cho trận địa phục kích thứ hai." Vasili khẳng định.

Pavlov nhấc điện thoại: "Gọi cho Trung đoàn Pháo binh! Nhanh lên!"

————

Quân đội Prosen, Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp Ampla.

Quyền Sư đoàn trưởng Kruger nghe thấy giọng nói đột ngột vang lên từ radio, bèn hét lên: "Ai hiểu tiếng Ant?"

"Tôi! Đó là thơ của Rilke , câu đầu tiên trong bài "Tiếng hát mùa thu"." Một tham mưu nói.

Sư đoàn trưởng Kruger : "Tại sao lại đột nhiên đọc thơ? Đó có phải là một loại mật mã nào đó không? Có chuyện gì sắp xảy ra sao?"

Một tham mưu lo lắng hỏi: "Liệu có phải họ sắp pháo kích chúng ta không?"

Rõ ràng, việc sư đoàn trưởng bị tiêu diệt chính xác đã gây áp lực tâm lý nặng nề cho các sĩ quan chỉ huy khác.

Kruger phẩy tay: "Đừng tự dọa mình, muốn ném bom chúng ta thì họ đã làm từ lâu rồi, đâu cần phải đợi đến bây giờ? Không, chắc chắn đó là mật mã. Quân đội Ant không có đủ radio, chỉ có thể liên lạc bằng điện thoại, người ra lệnh chắc hẳn vì lý do nào đó đã rời khỏi vị trí có điện thoại.

"Bên cạnh anh ta có radio... anh ta chắc hẳn đang ở trong một chiếc xe tăng."

Đột nhiên, Kruger bước đến bàn, cầm lấy hồ sơ chiến đấu của viên tướng "Bạch mã" , nhanh chóng lật xem rồi hét lên: "Xe tăng! Tên "Bạch mã" này thích tự mình chỉ huy quân đội trong xe tăng, và xe tăng của hắn ta luôn treo cờ hiệu trên ăng-ten! Thông báo cho Tiểu đoàn 2, "Bạch mã" của địch đang ở trong một chiếc xe tăng, trên ăng-ten xe tăng có cờ hiệu!"

————

Vương Trung đang chú ý đến bộ binh của địch, thì nghe thấy giọng nói của Vasili trong tai nghe: "Tướng quân! Kẻ địch biết ngài đang ở trong xe tăng, và họ cũng biết xe tăng của ngài có cờ hiệu! Hãy hạ cờ hiệu xuống!"

Vương Trung nhìn lá cờ đỏ trên ăng-ten, lắc đầu nói: "Để bọn chúng đến đây. Và cậu đừng có nói chuyện bằng mật mã nữa!"

Thực ra, loại liên lạc vô tuyến điện này, hiện tại muốn giữ bí mật chỉ có thể thông qua mật mã hoặc ám hiệu.

Về cơ bản, cả hai bên đều có thể nghe thấy radio của nhau, những thứ tiên tiến như nhảy tần hay mã hóa thì hiện tại chưa có.

Đó là lý do tại sao người Mỹ lại nghĩ ra cách sử dụng ngôn ngữ của người da đỏ làm mật mã.

Vương Trung vừa mắng Vasili xong, thì thấy bộ binh của địch đã tiến vào trận địa phục kích thứ hai.

Ngay lúc đó, biểu tượng của lực lượng thiết giáp đột nhiên xuất hiện trên bản đồ!

Một chiếc T34 vừa bị choáng váng bởi quả bom đã "tỉnh" lại!

Chiếc xe vừa lùi vừa bắn, rút lui về phía con đường mòn.

Sau đó, lại có thêm xe tăng "tỉnh" - không, là ba chiếc xe tăng cùng lúc, cùng với chiếc xe tăng đầu tiên tạo thành một trung đội!

Tuy nhiên, Vương Trung nhanh chóng nhận ra một chiếc xe tăng đã bị hỏng bánh xích, không thể di chuyển.

Anh nhìn thấy kíp lái nhảy ra khỏi xe tăng, dùng vũ khí trong tay bắn về phía lính ném lựu đạn tinh nhuệ của địch.

Tuy nhiên, súng máy của quân địch ngay lập tức đáp trả.

Theo truyền thống của quân đội Đức, bộ binh sử dụng súng trường Kar98k lên đạn bằng tay, hoàn toàn dựa vào súng máy để cung cấp hỏa lực áp chế liên tục.

Hỏa lực dữ dội của súng máy hạng nhẹ ngay lập tức bắn hạ những người lính xe tăng.

Vương Trung nhìn mà lòng đau như cắt.

May mắn thay, lúc này ba chiếc xe tăng còn lại đã rút lui an toàn qua hàng rào cây, tiến vào bãi đất trống, hỏa lực của xe tăng đã đẩy lùi bộ binh địch đang cố gắng tiếp cận trở lại hàng rào cây.

Chính là lúc này!

Vương Trung: "Nỗi buồn đơn điệu đâm vào tim tôi. Lặp lại, nỗi buồn đơn điệu đâm vào tim tôi!"

"Đã rõ!" Vasili đáp lại.

Vương Trung: "Khỉ thật, đừng có trả lời!"

Mặc dù Vasili là một kẻ ngốc nghếch, nhưng Vương Trung không lo lắng rằng anh ta sẽ mắc sai lầm.

Vài giây sau, tiếng rít xé gió của đạn pháo vang lên.

Đợt pháo 152 ly đầu tiên giáng xuống.

Hàng rào cây vừa bị cày xới bởi bom 500 kg của Stuka, lại một lần nữa bị bao phủ bởi thép và lửa.

Những cây bạch dương tạo nên hàng rào cây rung lắc dữ dội, nhưng vẫn đứng vững như tre "Ngàn đập vạn đập vẫn vững vàng".

Hãy đến đây, gió thổi Đông, Tây, Nam, Bắc!

(Hết chương)

Chương 26: Bạch Mã chết tiệt (Minh Chủ gia canh)

Pháo hạng nặng 152 mm vẫn tiếp tục oanh tạc, Vương Trung thậm chí còn nhìn thấy những quả cầu lửa do pháo 203 mm tạo ra với uy lực còn lớn

hơn.

Vương Trung có thể nhìn thấy bộ binh địch đang giảm xuống nhanh chóng, những hình người nhỏ bé sáng rực trên bản đồ biến mất.

Nếu đây là trò chơi, chỉ cần bắn một phát pháo là anh em pháo binh sẽ được cộng thêm một sao kinh nghiệm, đánh xong trận này chắc chắn sẽ trở thành pháo binh max level.

Đáng tiếc là thực tế không có cơ chế này.

Mặc dù cuộc tấn công của bộ binh đã bị pháo binh ngăn chặn, nhưng lực lượng xe tăng của địch vẫn đang vòng qua.

Rồi vấn đề lại xuất hiện, ba chiếc xe tăng còn sống sót lại vừa vặn chắn giữa lực lượng chủ lực của tiểu đoàn thiết giáp và quân địch!

Vương Trung: "Bắn đi! Yểm trợ cho họ! Còn mấy người nữa, mau rút lui!"

Trong lúc khẩn cấp, anh quên mất rằng lý do ba chiếc xe tăng đó bị bom 500kg tấn công là vì không có radio.

Xe tăng số 422 dẫn đầu khai hỏa, Alexander quả là dũng cảm, viên đạn pháo xuyên qua khoảng trống giữa ba chiếc xe tăng của quân ta, bắn trúng chiếc Panzer III đang di chuyển.

Những xe tăng khác cũng nổ súng lẻ tẻ, nhưng tỷ lệ trúng đích rất đáng lo ngại, bởi vì không có mục tiêu nào để tham chiếu khoảng cách, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm của mỗi kíp lái.

Quân địch cũng nổ súng, nhưng mục tiêu là ba chiếc xe tăng đang điên cuồng rút lui.

Ngay trong loạt bắn đầu tiên, Vương Trung đã nhìn thấy hai chiếc xe tăng 438 và 440 của quân ta ngừng di chuyển, có lẽ là bị đứt xích.

Tuy nhiên, vì Vương Trung trước đó đã tổ chức buổi chia sẻ kinh nghiệm cho các tân binh, nên những người lính mới trên hai chiếc xe tăng này đã không bỏ xe mà tiếp tục chiến đấu tại chỗ.

Xe tăng số 431 tiếp tục rút lui, hơn nữa lúc này dường như xe trưởng của nó cuối cùng cũng phát hiện ra vị trí của quân ta, nên đã ra lệnh cho lái xe quay đầu xe.

Nhưng không biết là do lái xe lo lắng nên quay đầu sai hướng, hay do xe trưởng đầu óc lộn xộn nên ra lệnh sai, chiếc xe tăng này lại quay đầu xe về phía quân ta, chìa đuôi xe cho quân địch.

Làm sao những binh lính xe tăng thiện chiến của sư đoàn Panzer Prosen có thể bỏ lỡ cơ hội này, Vương Trung trơ mắt nhìn ba, bốn phát đạn pháo bắn trúng đuôi xe tăng số 431.

Động cơ của xe tăng số 431 lập tức ngừng hoạt động, khói đen bốc ra từ bộ tản nhiệt dày đặc đến mức Vương Trung có thể nhìn thấy rõ ràng từ

khoảng cách xa như vậy!

Kíp lái xe tăng số 431 vội vàng chui ra khỏi xe - bởi vì động cơ đã hỏng, tháp pháo sẽ sớm không thể xoay được nữa, lúc này bỏ xe cũng chẳng ai trách họ.

Súng máy của lính sư đoàn Panzer Prosen bắt đầu bắn xối xả, phong tỏa đường rút lui của kíp lái xe tăng, buộc họ phải nấp sau xe tăng.

Hai xe tăng 438 và 440 vẫn đang chiến đấu, nhưng đợt tấn công thứ hai của sư đoàn Panzer Prosen đã ập đến, tất cả đều nhắm vào vòng đai tháp pháo.

Lúc này, đội hình thiết giáp tấn công của quân địch thực ra cũng chịu tổn thất rất lớn, bên phía Vương Trung có 21 xe tăng, sau vài loạt bắn cũng đã tiêu diệt được hơn chục chiếc xe tăng của địch.

Nhưng vấn đề là quân địch vẫn còn vài chục chiếc!

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy trong khu vực rừng cây lại có một chiếc xe tăng số 430 "sống" lại.

Thật không thể tin được, chiếc xe tăng này bị bom 500kg của địch làm choáng váng, sau đó bị pháo 152mm và 203mm của quân ta "chăm sóc" vài lần, vậy mà bây giờ lại "sống" lại!

Điều quan trọng là nó vẫn có thể di chuyển! Nó cứ như vậy lùi ra khỏi chỗ ẩn nấp, quay đầu lao ra ngoài.

Đúng vậy, xe tăng số 430 men theo hàng rào cây lao về phía sườn của đội hình thiết giáp địch.

Nó lao ra khỏi hàng rào cây, vậy mà tất cả quân địch đều không nhìn thấy nó!

Chiếc xe tăng số 430 cứ như vậy lao thẳng đến sườn của quân địch!

Vương Trung nhìn thấy cách di chuyển này cảm thấy rất quen thuộc, nó giống hệt cách anh ta điều khiển chiếc M18 Hellcat trong War Thunder!

Lao đến sườn, tặng cho lính Đức từng viên đạn 76mm cực mạnh một.

Nhưng điểm yếu "mù" của T-34 lại một lần nữa bộc lộ hoàn toàn: Chiếc xe tăng số 430 hoàn toàn không nhìn thấy đội hình thiết giáp sư đoàn Panzer Prosen đang yểm trợ ở phía xa.

Nó vừa dừng lại, ba chiếc Panzer III ở phía xa đã khai hỏa.

Tuy nhiên, do bắn vội vàng nên lính sư đoàn Panzer Prosen cũng không bắn trúng, đạn xuyên giáp bắn xuống đất nảy lên, sượt qua giáp trước của xe tăng số 430.

Xe tăng số 430 nổ súng, bắn trúng một chiếc Panzer IV, có vẻ như pháo thủ đã cố tình chọn chiếc xe tăng Panzer IV có số lượng ít ỏi và giá trị cao hơn để tấn công.

Lúc này, nhiều quân địch ở phía xa hơn cũng nổ súng, xe tăng số 430 trúng đạn liên tục, nhưng vẫn bắn ra phát thứ hai.

Một chiếc Panzer III bốc cháy dữ dội.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Trung không thể ngồi yên được nữa.

Ít nhất phải điều khiển xe tăng của mình tiến đến bên cạnh ba chiếc xe tăng đã mất khả năng chiến đấu, như vậy vừa có thể loại bỏ vật cản trên đường bắn của quân ta, vừa rút ngắn khoảng cách để những pháo thủ xe tăng "gà mờ" dưới trướng mình có thể bắn chính xác hơn, đỡ lãng phí đạn pháo.

Vương Trung: "Tất cả chú ý, tiến lên theo tôi! Belyakov, tiến lên!"

Ống xả của xe tăng số 422 phun ra một đám khói đen, gầm rú lao về phía trước, lá cờ đỏ trên ăng-ten radio tung bay trong gió.

Xe tăng của Vương Trung lao ra khỏi khu rừng, tiến vào đồng cỏ rộng lớn!

Những chiếc xe tăng khác nối đuôi nhau, lao về phía đồng đội đang bị mắc kẹt trên đồng cỏ!

Trung đoàn trưởng Trung đoàn Thiết giáp số 2, Stauffenberg, vẫn nhoài nửa người trên ra khỏi tháp pháo, vì vậy anh ta là người đầu tiên nhìn thấy chiếc xe tăng T-34 lao ra khỏi khu rừng.

"Mèo Hoang gọi Chó Sói, Mèo Hoang gọi Chó Sói! Đã xác nhận bằng mắt thường xe chỉ huy của địch, là một chiếc xe tăng T-34 được thiết kế đặc biệt, tháp pháo lớn hơn những chiếc khác.

"Trên ăng-ten radio có treo một lá cờ đỏ, lặp lại, có treo một lá cờ đỏ! Số hiệu chiến thuật 422, lặp lại, số hiệu chiến thuật 422, và có biểu tượng Bạch Mã, có biểu tượng Bạch Mã!"

Sau khi báo cáo xong, Stauffenberg lập tức chuyển sang tần số chỉ huy tiểu đoàn: "Nhắm vào chiếc xe tăng có treo cờ đỏ, số hiệu chiến thuật 422 đó!"

Xe tăng của anh ta là chiếc đầu tiên phản ứng với mệnh lệnh này, điều chỉnh nòng súng nhắm vào chiếc T-34 đó.

Lúc này, trong radio vang lên mệnh lệnh của Sư đoàn: "Hãy nhớ kỹ chiến thuật mà Sư đoàn trưởng đã sắp xếp!"

Stauffenberg: "Nhưng quân địch chỉ có một tiểu đoàn, tôi cảm thấy chúng ta có thể đối phó được!"

"Vậy tổn thất là bao nhiêu?"

Stauffenberg im lặng.

Quyền Sư đoàn trưởng: "Thực hiện theo kế hoạch đã định!"

"Rõ! Tất cả các xe, các anh đã nghe rõ rồi đấy, thực hiện theo kế hoạch đã định!"

Tiểu đoàn Thiết giáp số 2 bắt đầu thả khói ngụy trang, đồng thời chuyển hướng, rút lui về phía sau.

Lúc này, phần lớn xe tăng của sư đoàn Panzer Prosen mới phát hiện ra chiếc xe tăng số 430 ở sườn.

Sau một loạt tập trung hỏa lực, xe tăng số 430 bị tê liệt trên đồng cỏ.

Xe tăng số 422 vừa vượt qua ba chiếc xe tăng đồng đội đang nằm liệt trên đồng nguyên, Vương Trung liền ra lệnh: "Dừng lại! Dừng lại!"

Sau khi xe tăng dừng lại, Vương Trung giơ ống nhòm lên - đây chỉ là động tác giả vờ, thực ra khói do quân địch thả ra đã che khuất tầm nhìn phía trước.

Vương Trung dựa vào "wall hack" nhìn thấy quân địch đang rút lui.

Không chỉ có lực lượng xe tăng đang rút lui, mà bộ binh ở vị trí phục kích bên cạnh cũng đang rút lui.

Có ý gì đây?

Lúc này Vương Trung chợt nhớ đến một tình huống kinh điển trong tiểu phẩm hài của Trần Peisi và Chu Thời Mậu:

"Nhưng tôi còn chưa nổ súng!"

"Ôi chao, thế này chẳng phải chứng tỏ súng của ngài bắn rất chuẩn sao!"

Vương Trung thầm nghĩ, tôi vừa mới xông lên, chuẩn bị dàn trận đối đầu với lũ chúng mày, thế mà chúng mày lại bỏ chạy?

Tôi còn chưa ra tay, lũ mày đã "xìu" rồi sao?

Lúc này, những chiếc xe tăng khác cũng lao đến vị trí của xe tăng số 422, phần lớn dừng lại, nhưng có vài chiếc vẫn lao lên phía trước.

Cũng không thể trách họ được, khi xe trưởng kiêm luôn pháo thủ, chỉ tập trung nhìn về phía trước thì rất dễ xảy ra tình trạng này.

Vương Trung còn nghe thấy tiếng còi của một xe tăng trưởng - đây là cách chỉ huy mà ban đầu Bộ Tư lệnh Thiết giáp của quân đội Ant hình dung, nhưng nó chẳng có tác dụng gì.

Trên thực tế, sau trận chiến trước đó, Vương Trung đã nhận ra rằng cả còi và cờ hiệu đều vô dụng, vì vậy anh đã cho người ta mở nắp xe tăng và dùng cách trực tiếp nhất để thông báo.

Nghe thấy tiếng còi, Vương Trung ấn vào microphone: "Được rồi, đừng thổi nữa, dùng súng máy phòng không bắn vào gáy chúng, như vậy chúng

mới biết đường dừng lại!"

Vừa dứt lời, chiếc xe tăng vừa thổi còi liền khai hỏa, những viên đạn tracer của súng máy phòng không bắn trúng vào phía sau tháp pháo của những chiếc xe tăng vẫn đang lao lên phía trước.

Cuối cùng, tất cả các xe tăng đều dừng lại.

Vương Trung nhìn xuyên qua làn khói, quan sát động tĩnh của quân địch.

- Chờ đã, hình như ở Loktev cũng đã từng xảy ra chuyện tương tự? Vậy thì, phía sau có phải là một trận địa pháo 88mm?

Vương Trung lấy bản đồ ra, giống như lần ở Loktev, anh cũng đã cẩn thận khảo sát toàn bộ chiến trường, nhưng địa hình phía bắc Olaci quá bằng phẳng, không tìm thấy một vị trí nào đặc biệt thích hợp để bố trí pháo chống tăng.

Nói cách khác, vị trí thích hợp nhất để phòng thủ ở khu vực này đã bị Vương Trung chiếm giữ.

Chết tiệt, lần này không thể "cướp" pháo của quân địch rồi.

Giao chiến với pháo 88mm trên địa hình trống trải, tôi không muốn chết sớm như vậy.

Lúc này, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn Bộ binh Cận vệ 31 một lần nữa tiến vào vị trí vừa mới bỏ.

Vương Trung bắt đầu cân nhắc kế hoạch phòng thủ tiếp theo.

Quân địch rút lui như vậy, muốn tổ chức tấn công lại có lẽ cần một khoảng thời gian.

Việc tổ chức một cuộc tấn công bằng xe tăng phức tạp hơn nhiều so với bộ binh, hơn nữa quân địch đã chịu tổn thất không nhỏ, ngay cả những chiếc xe tăng rút lui cũng bị giảm quân số, chắc chắn cần phải điều chỉnh lại đội hình kíp lái.

Vương Trung tiếp tục xem xét bản đồ - quân địch sẽ tập hợp lại ở đâu?

Vị trí tập hợp chắc chắn phải ở gần đường lộ, để thuận tiện cho việc tiếp tế. Cũng phải gần trạm y tế, bởi vì có thể có một số người bị thương nhẹ cần được băng bó.

Bệnh viện dã chiến chắc chắn phải ở gần giếng nước -

Thông qua phương pháp loại trừ, Vương Trung nhanh chóng khoanh vùng được ba địa điểm có khả năng là nơi tập kết của quân địch.

Trên thực tế, từ khi trinh sát địa hình trước đó, anh đã đặc biệt chú ý đến những địa điểm này và đặt cho mỗi nơi một mật danh.

Mỗi địa điểm bắn một loạt đạn pháo, coi như "quay gacha" vậy. Nếu may mắn "quay trúng", quân địch sẽ không thể tấn công trong ngày hôm nay.

"Bọn chúng không mắc câu!" Kruger cầm lấy tập tài liệu ghi lại lịch sử chiến đấu của gã tướng Bạch Mã: "Ở Loktev, hắn cũng không mắc câu, hơn nữa lập tức dùng pháo binh oanh tạc những nơi có khả năng là vị trí pháo chống tăng. Chậc, ra lệnh cho Tiểu đoàn Pháo phòng không di chuyển!"

Sĩ quan truyền tin chào một cái rồi rời đi.

Kruger quay sang Stauffenberg: "Tổn thất của chúng ta thế nào?"

"Tổn thất nặng nề, tiểu đoàn của tôi mất 30 xe tăng."

"Bao nhiêu chiếc có thể sửa chữa được?"

Stauffenberg líu lưỡi: "Thưa Quyền Sư đoàn trưởng, nếu chúng ta không chiếm được chiến trường, thì không có cách nào sửa chữa những chiếc xe tăng bị bỏ lại trên chiến trường. Hiện tại quân địch đang kiểm soát tuyến đầu."

"Được rồi. Xem ra chúng ta chỉ có thể chờ đến tối nay, để bộ binh thử dùng chiến thuật đánh đêm để chiếm lại trận địa."

Vừa dứt lời, trên bầu trời vang lên tiếng rít xé gió của những quả đạn pháo.

Kruger: "Tới rồi sao? Là pháo binh bắn vào pháo phòng không sao?"

Anh ta bước nhanh đến cửa xe chỉ huy thiết giáp, mở cửa nhìn ra ngoài.

Tuy nhiên, các khẩu đội pháo phòng không vẫn nguyên vẹn, đang di chuyển.

Tiếng nổ vang lên từ phía rất xa.

Kruger nhìn về phía xa: "Chúng đang oanh tạc cái gì vậy?"

Một sĩ quan tham mưu khác cau mày: "Nhìn hướng đó là vị trí của bệnh viện dã chiến... Lũ mọi rợ!"

Kruger lắc đầu: "Không đúng, chúng đang oanh tạc vào các điểm hậu cần và tập kết của chúng ta! Nhanh chóng cho người sơ tán!"

Lúc này, trên đầu lại vang lên tiếng rít xé gió, ngay cả Kruger, người không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, cũng có thể nghe ra điểm rơi rất gần.

Anh ta lập tức lao người né tránh!

Nhưng quả đạn pháo không rơi trúng xe chỉ huy, mà rơi xuống sân kho thóc cách đó không xa.

Tiểu đoàn Thiết giáp số 2 sau khi rút lui đã không tập kết lại ở sân kho thóc, nhưng ở đó có một xe bếp dã chiến đang phân phát thức ăn và cà phê siêu dở.

Kruger ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy chiếc nồi lớn đựng cà phê bay lên trời.

Giống như nhiều tướng lĩnh của quân đội Đức Quốc xã từng đối đầu với gã tướng Bạch Mã trước đây, Kruger tức giận chửi rủa: "Bạch Mã chết tiệt!"

Minh chủ Chiêm Bạc tiểu tăng Phong Lâm gia canh.

(Hết chương)

Chương 27: Giữa chốn binh đao (Chương cộng thêm 13000 phiếu tháng)

Sau khi xác định quân địch đã hoàn toàn rút lui, Vương Trung lập tức cho người quét dọn chiến trường, thu gom vũ khí và kiểm kê thiệt hại.

Điều đầu tiên Vương Trung làm là tìm tổ lái xe tăng số 430.

Thấy Vương Trung đến, bốn người đang được băng bó lập tức đứng dậy hô to: "Tướng quân các hạ!"

Tiếng hô như sấm rền khiến Vương Trung cảm thấy choáng đầu.

Y tá nói: "Thính giác của họ đều bị tổn thương vĩnh viễn, có thể còn bị chấn động não, họ không thể chiến đấu được nữa, có thể là cả đời."

Thật không thể tin được, bị bao nhiêu quân địch tập kích như vậy mà vết thương của bốn người đều là do bom 500kg và đạn pháo 152, 203 của quân ta gây ra sao?

Vương Trung gật đầu, lấy sổ ghi chép ra, dùng bút chì viết: "Cảm ơn sự hy sinh và dũng cảm của các anh."

Sau đó, Vương Trung đưa tờ giấy cho trưởng xe, ra hiệu cho anh ta truyền cho những người khác.

Trưởng xe đưa tờ giấy cho pháo thủ, nói lớn: "Chúng ta vẫn có thể chiến đấu! Chỉ cần sửa chữa xe tăng, không, chúng ta có thể bổ sung vào tổ xe khác, làm tổ xe dự bị!"

Giọng nói của trưởng xe quá lớn khiến nữ y tá gần đó phải quay mặt đi, nhưng không hề tỏ ra khó chịu.

Vương Trung lại lấy một tờ giấy ghi chép khác, viết: "Những nơi khác của đế quốc cũng cần các anh, hãy dưỡng thương cho tốt rồi đi huấn luyện tân binh."

Vương Trung xé tờ giấy xuống đưa cho trưởng xe.

Trưởng xe nhìn chằm chằm vào tờ giấy một lúc lâu rồi mới đưa cho pháo thủ. Anh ta im lặng, ngồi xuống để y tá tiếp tục băng bó cho đến khi băng gạc che kín cả tai.

Lúc này, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn tăng chạy tới, chào: "Báo cáo tướng quân, đã kiểm tra xong xe tăng bị hư hỏng, bốn chiếc bị phá hủy hoàn toàn, bốn chiếc có thể sửa chữa được, một chiếc có thể thu hồi, tổ lái hy sinh hết nhưng xe không bị hư hại gì."

Vương Trung: "Triệu tập tình nguyện viên từ những người sống sót trong số các kíp lái xe tăng bị phá hủy, thành lập kíp lái mới."

Lúc này, trưởng xe số 430 vừa cúi đầu xuống đã hét lên: "Tôi xin gia nhập!"

Vương Trung nhìn y tá.

Y tá: "Anh ta không thể chiến đấu được nữa! Tôi nghi ngờ anh ta bị xuất huyết não nhẹ, nhất định phải điều trị! Những người khác trong tổ lái của anh ta cũng vậy! Bây giờ họ đang được điều trị, còn có khả năng hồi phục! Ít nhất là có thể trở lại cuộc sống bình thường! Không điều trị sẽ bị điếc hoàn toàn!"

Vương Trung đặt tay lên vai trưởng xe, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Cuộc chiến của anh đã kết thúc. Giờ hãy để chúng tôi lo liệu."

Vương Trung quay đầu nhìn về phía Tây, nơi có mảnh đất đã mất, mặt trời đang dần khuất bóng.

Phía sau Vương Trung, trên anten của chiếc 422, lá cờ đỏ tung bay.

Đúng như Vương Trung dự đoán, quân địch không có khả năng tổ chức tấn công trong thời gian còn lại của ban ngày.

20h30, tiểu đoàn 2, trung đoàn cận vệ 31 tiến vào vị trí, thay phiên tiểu đoàn 1 đã chiến đấu cả ngày, đảm nhiệm nhiệm vụ phòng ngự ban đêm. Vị trí phòng ngự phải khó khăn lắm mới giữ được, không thể để quân địch đánh úp ban đêm cướp mất.

Ngoài ra, một đội sửa chữa tình nguyện gồm 200 công nhân từ nhà máy máy kéo đã đến chiến trường và bắt đầu sửa chữa bốn chiếc xe tăng bị hư hỏng.

Sau khi kiểm tra, các kỹ sư báo cáo rằng hai chiếc trong số đó tương đối dễ sửa chữa, hai chiếc còn lại tốt nhất nên tháo phụ tùng ra để sửa chữa những chiếc khác.

Mới ngày đầu tiên chiến đấu đã mất sáu chiếc T-34, hơn nữa lại là tổn thất trong tình huống đã bố trí trận địa phục kích trước.

Quân địch quả nhiên rất mạnh.

Trên đường trở về trận địa phục kích thứ ba bằng xe tăng số 422, Vương Trung luôn mang vẻ mặt nghiêm nghị.

Tối nay, tiểu đoàn tăng sẽ đóng quân tại trận địa phục kích thứ ba, không quay trở lại thành phố chủ yếu là để giảm thiểu khả năng xe tăng gặp sự cố kỹ thuật.

Đóng quân ở trận địa phục kích thứ ba là tiểu đoàn 3, trung đoàn 31, cả ngày hôm nay tiểu đoàn này đóng vai trò là đội dự bị tại trận địa phục kích thứ ba, suýt chút nữa thì không chịu nổi nữa.

Thấy Vương Trung dẫn đầu đội xe tăng đến, tất cả mọi người trong tiểu đoàn đều chạy ra khỏi chiến hào, hô vang: "Tướng quân, hãy để chúng tôi ra trận!"

Vương Trung: "Yên tâm, sẽ có lúc các anh ra trận! Đừng vội!"

Hôm nay chỉ mới chạm trán một sư đoàn thiết giáp của quân địch, tập đoàn quân thiết giáp thứ hai tiến về phía Nam còn có bảy sư đoàn thiết giáp như vậy - ban đầu là sáu, giờ đã được bổ sung thêm hai sư đoàn kỵ sĩ Asgard cực kỳ mạnh.

Vương Trung không hề lo lắng quân mình sẽ không có trận nào để đánh.

Mà là, sau trận chiến này, không biết còn sống được bao nhiêu người.

Đội xe tăng vừa tiến vào vị trí trú ẩn, các cô gái của đội nấu ăn dã chiến - các cô gái và các bà - đã đánh xe ngựa đến.

Trên xe ngựa chở đầy những nồi súp lớn, hương thơm lan tỏa từ xa.

Ban đầu, Vương Trung định quay trở lại Olaci để xem tình hình chiến tuyến, nhưng vừa thấy xe đến thì bụng đã đói meo.

Vương Trung nói lớn với người đánh xe ngựa dẫn đầu: "Không biết có phần của tôi không, sư trưởng đây?"

Bà lão đánh xe ngựa đáp: "Có chứ! Chúng tôi nấu đủ cho ba tiểu đoàn ăn!"

Vừa nói, bà lão vừa kéo dây cương: "Whoa!"

Xe ngựa từ từ dừng lại.

Cô gái ôm giỏ bánh mì nhảy xuống xe, hỏi Vương Trung: "Thiếu tướng, hôm nay tiêu diệt được nhiều quân địch chứ ạ?"

"Phải, tiêu diệt được rất nhiều!" Vương Trung khẳng định.

Đó là sự thật, chỉ riêng đợt phục kích vào buổi sáng đã gần như xóa sổ một tiểu đoàn thiết giáp của quân địch.

Mặc dù trận chiến buổi chiều có nhiều bất ngờ nhưng cũng đã phá hủy được 27 chiếc Panzer III và Panzer IV của quân địch.

Chiến công đã vượt qua lần Vương Trung tấn công thiết giáp ở Loktev - Loktev có thể tiêu diệt được hơn 100 xe tăng, phần lớn là do công lao của bộ binh.

Lần này, bộ binh chủ yếu phụ trách dọn dẹp chiến trường và truy quét tàn quân, chiến công chủ yếu là do lực lượng thiết giáp và pháo chống tăng đạt được.

Lúc này, một lão binh từng tham chiến ở Loktev trong tiểu đoàn 3 lên tiếng: "Tướng quân đánh đã rồi, còn chúng tôi thì chưa đã tay!"

Binh lính tiểu đoàn 1 cũng phụ họa: "Đúng vậy, toàn bộ đội xe tăng và pháo binh ăn thịt, còn chúng tôi chẳng được miếng nào!"

Bà lão đánh xe và mấy cô gái cùng nhau khiêng nồi súp xuống đất, quay sang nói với những người đang phàn nàn: "Biết đủ đi, các anh còn lành lặn mà đứng ở đây là tốt lắm rồi, sau này còn nhiều cơ hội giết quân địch! Nào, ăn thịt thôi!"

"Chờ lâu lắm rồi!" Lính tráng nhao nhao lấy hộp cơm ra.

Có người còn dùng thìa gõ vào đáy hộp cơm.

"Đừng gõ nữa!" Tu sĩ quân đội lên tiếng, "Nghe chướng tai quá!"

Vương Trung: "Thôi được, vừa đánh xong trận, để cho họ thoải mái một chút."

Nghe vậy, các chiến sĩ như được đại xá, bắt đầu ồn ào: "Thiếu tướng nói cho phép thoải mái một chút rồi kìa!"

"Tiểu đoàn trưởng, đâu rồi cây đàn balalaika của anh, chơi một khúc nào!"

Tu sĩ của tiểu đoàn 3 đến gần Vương Trung, than thở: "Như vậy có ổn không, thiếu tướng? Lơ là có thể khiến họ mất mạng đấy."

Vương Trung: "Thoáng một chút đi, cha. Sĩ khí đang lên cao là chuyện tốt. Tình hình sắp tới sẽ ngày càng khốc liệt, đến lúc đó cha còn ước gì họ ca hát nhảy múa đấy."

Tu sĩ suy nghĩ một lúc: "Ngài là một vị tướng dày dạn kinh nghiệm, tôi nghe theo ngài."

Lúc này, Vương Trung nhận ra tiểu đoàn trưởng đang từ chối, bèn nói lớn: "Tiểu đoàn trưởng! Cây đàn balalaika của anh đâu?"

Tiểu đoàn trưởng 3 vẻ mặt cam chịu, lấy cây đàn balalaika ra khỏi túi hành quân sau lưng, lắp ráp lại.

Vương Trung: "Tất cả nghe nhạc!"

...

Đêm khuya, tiểu đoàn 2, trung đoàn cận vệ 31, Ant.

Do lệnh giới nghiêm, không được phép nhóm lửa nên binh nhì Ivan và Sergei ngồi trong chiến hào, uống trà đã nguội.

"Cậu nghe nói chưa?" Sergei lên tiếng. "Mấy người tiểu đoàn 1 phát hiện ra một điều, đó là tiểu vào quần của quân địch sẽ có được dũng khí vô biên. Đó là bí mật khiến tướng quân dũng cảm đấy!"

Ivan nhíu mày: "Thật hay giả vậy? Cậu lừa tớ đấy chứ?"

"Thật mà! Cậu còn nhớ cái tên nhát gan ở tiểu đoàn 1 không, ở trung đội của tay trống ấy! Hắn ta suýt tè ra quần, kết quả tay trống bảo hắn ta tiểu lên người quân địch, thế là hắn ta hết sợ, trở nên dũng cảm hẳn!"

Philippov rất giỏi chơi trống, vì vậy anh ta có biệt danh là "tay trống" trong số những người lính.

Ivan nhíu mày, tỏ vẻ không tin.

Sergei: "Tớ đã xem rồi, xung quanh còn đầy xác chết quân Prosen chưa dọn dẹp, chúng ta cũng đi tiểu một bãi đi!"

Lúc này, Stepan đang ngủ gật trong hầm pháo bên cạnh, bò ra, nói với hai người: "Mấy cậu biết gì chứ? Phải là quân địch do chính tay mình giết chết, tiểu vào mới có tác dụng. Cậu không thấy lúc chúng ta thay ca, mấy người tiểu đoàn 1 cãi nhau chí chóe sao? Đó là đang tranh nhau xem ai giết được tên đó đấy.

"Ai chưa từng tiểu vào thì đều lo trận sau mình sẽ chết."

Ivan nhíu mày: "Dũng cảm hay không thì liên quan gì đến sống chết?"

"Cậu chưa nghe các lão binh nói à? Kẻ càng nhát gan thì chết càng nhanh, kẻ liều lĩnh thì lại khó chết." Stepan nói với vẻ bí ẩn. "Vì vậy mà tướng quân mới không chết được, tớ nghe lão binh của trung đoàn Amur số 3 kể lại, một phát đạn pháo 381 ly! Cậu biết đạn pháo 381 ly là gì không? Quả đạn pháo to hơn cả eo cậu, một phát rơi xuống, công tước Vladimir và mấy trăm sĩ quan tham mưu đều chết hết! Tướng quân vẫn sống!"

"Không đúng chứ?" Ivan lại phản bác. "Là gã nhân tình của tướng quân và phu nhân công tước còn sống. Tớ nghe nói, gã nhân tình đó không dũng cảm cho lắm."

Stepan thở dài: "Cậu thật là chẳng biết chuyện trò gì cả!"

Nói xong, anh ta nằm vật trở lại hầm pháo.

Một giây sau, anh ta lại lên tiếng: "Cứ chờ xem, ngày mai tôi nhất định phải giết được một tên, đừng ai giành với tôi!"

Đúng lúc này, ba người nghe thấy một tiếng quát lớn trong bóng tối: "Ai? Ai đó?"

Tiếp theo là tiếng súng nổ.

Ba người đều bối rối, tất cả đều là tân binh lần đầu ra trận, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, trung đội trưởng chạy đến: "Chuẩn bị chiến đấu, quân địch đánh úp ban đêm!"

Vừa dứt lời, đại đội trưởng bắt đầu thổi còi.

Tiếng còi vang lên cùng lúc với tiếng súng máy nổ, bắn ra những viên đạn tracer về phía bóng đêm.

Trung đội trưởng túm lấy vai Ivan, kéo anh ta dậy và đẩy đến chỗ bắn: "Chuẩn bị chiến đấu! Nhanh, vào vị trí, bất kể có nhìn thấy ai không, cứ thấy gì giống người là bắn!"

Ivan nhìn vào bóng tối bên ngoài chiến hào, mặc dù đã quen với bóng tối khiến anh ta có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của sự vật, nhưng…

Đột nhiên, Ivan nhìn thấy thứ gì đó động đậy, lập tức nổ súng về hướng đó, Tokarev bắn liên thanh!

Bên cạnh anh ta, những người khác cũng đang nổ súng, tiếng súng nổ inh tai nhếc óc.

Sau khi bắn hết một băng đạn, Ivan nghe thấy tiếng trung đội trưởng hét: "Ngừng bắn! Tất cả ngừng bắn!"

Tiếng súng dần dần im bặt.

Sergei huých khuỷu tay vào Ivan: "Cậu bắn trúng chưa? Tớ cảm giác mình bắn trúng một tên, sáng mai đi xem thử."

Ivan: "Tớ không biết, tớ cũng cảm giác mình bắn trúng một tên."

"Vậy mai cùng đi."

(Hết chương)

Chương 28: Tình Hình Quân Prosen Đêm Mồng Ba Tháng Tám

Quân Prosen, bộ tư lệnh Tập đoàn quân thiết giáp số hai, ngày 3 tháng 8, 2 giờ 30 phút.

Khi Đại tá Kruger bước vào bộ tư lệnh, Tư lệnh thiết giáp Heinz Wilhelm Guderian đang nghiên cứu bản đồ.

Đại tá Kruger đứng nghiêm chào: "Tư lệnh!"

"Ừ, thoải mái đi." Guderian giơ tay phải lên coi như đáp lễ, "Gọi anh đi xe jeep (xe của quân Prosen) đến đây, là để tôi hiểu rõ một chút chuyện sư đoàn của anh gặp phải hôm nay. Trên đường vất vả rồi."

Kruger duy trì tư thế đứng thẳng: "Phục vụ Hoàng đế bệ hạ!"

"Tốt, tốt." Guderian phẩy tay, "Nói xem, hôm nay xảy ra chuyện gì? Trước tiên nói về việc Thiếu tướng Wilhelm Dietrich làm sao lại bị thương nặng?

Không phải ông ta là vị tướng có biểu hiện xuất sắc trong chiến dịch Bohemia và Carolin sao? Sao đến Ant lại thất bại?"

"Thiếu tướng Wilhelm định đích thân do thám tình hình địch, nên ông ấy đã đổi quân phục với một Trung úy xe tăng dự bị, lên xe tăng đi ra ngoài. Sau đó... bị pháo binh địch bắn tới 72 viên đạn pháo hạng nặng, trung đội xe tăng đó cũng chỉ còn lại một chiếc xe tăng nguyên vẹn."

Guderian tặc lưỡi: "Chuyên nhắm vào sư đoàn trưởng thay đồ đi do thám sao?"

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói: "Có gián điệp báo tin?"

Kruger lập tức nói: "Tuyệt đối không có khả năng này, hiến binh đã tiêu diệt tất cả phần tử đối địch tiềm ẩn có khả năng báo tin ở khu vực đóng quân rồi."

Guderian nhíu mày, cuối cùng vẫn không bình luận gì về hành động của hiến binh, mà tiếp tục nói: "Gián điệp thì rất khó giữ liên lạc với một sư đoàn trưởng ở tiền tuyến, tổ chức tình báo vì giữ bí mật thường sẽ không có cấu trúc đơn giản như vậy.

"Tôi nghiêng về việc có trạm quan sát ẩn nấp. Sư đoàn của anh có thể ở trong tầm nhìn của địch. Dù có thay quần áo, trạm quan sát nhìn thấy các anh chào ai, thì cũng hiểu rõ."

Kruger: "Nếu vậy, tại sao không oanh tạc bộ tham mưu? Điều này thật khó hiểu. Trước khi tấn công, tất cả sĩ quan cấp đại đội trở lên của sư đoàn đều tập trung họp, lúc đó chỉ cần một loạt đạn pháo rơi xuống, sư đoàn lập tức tê liệt."

Guderian gật đầu: "Anh nói có lý. Vậy rốt cuộc hắn làm thế nào? Trước đó, vị tướng Bạch Mã này cũng từng tiêu diệt... à, khiến Trung tướng Randolph hy sinh."

"Lần đó Randolph có thể hiểu được," Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói, "Xe của Bạch Mã đã xông thẳng đến bộ tư lệnh của Randolph, đây hoàn toàn là kết quả do Randolph quá liều lĩnh. Vị tướng nổi tiếng trong chiến dịch Carolin hình như cũng thích ngồi xe tăng xông pha tuyến đầu."

Guderian: "Chàng trai trẻ Elwen đó, sau khi tinh thần xông xáo của cậu ta được bệ hạ tán thưởng, các tướng lĩnh trẻ tuổi dường như đều thích xông lên phía trước."

Guderian lắc đầu: "Là tướng, phải nắm chắc toàn cục. Nói về chuyện sư đoàn của anh gặp phải hôm nay, liên quan đến việc Thiếu tướng Wilhelm bị thương, còn gì bổ sung không?"

Kruger do dự một chút, nói: "Còn có nghi thức nguyền rủa..."

"Chuyện này không cần nói, cứ giao cho bộ phận khoa học của Bộ tư lệnh nghiên cứu. Trước khi anh đến, các tham mưu của Tập đoàn quân đều cho

rằng đó là trùng hợp ngẫu nhiên, có thể vị tướng Bạch Mã kia thông qua bố trận, hoặc manh mối nào đó, suy đoán ra có nhân vật quan trọng."

Guderian nói xong dừng một chút, chuyển chủ đề: "Ấn tượng của anh về 'tướng Bạch Mã' thế nào?"

Kruger nghiêm mặt: "Hắn ta là một kẻ xảo quyệt, hèn hạ, nhưng lại cực kỳ cẩn thận. Hắn chắc chắn đã nghiên cứu kỹ lưỡng chiến trường, biết chúng ta sẽ bố trí điểm hậu cần ở đâu. Pháo kích của hắn tuy mang tính chất may mắn, nhưng thực sự đã giết chết hơn bốn mươi binh sĩ dày dạn kinh nghiệm của chúng ta, lúc đó họ đang uống cà phê!

"Điều may mắn duy nhất là, lính xe tăng của chúng ta vẫn đang bảo dưỡng xe tăng, chưa đi ăn! Nếu không chúng ta đã mất trắng một tiểu đoàn xe tăng tinh nhuệ!"

Guderian: "Nã pháo vào chỗ ăn cơm sao, điều này khiến tôi nhớ đến chuyện nã pháo vào nhà vệ sinh của nhau trong chiến tranh hào. Loại chuyện này quen là được. Hắn còn đặc điểm gì nữa không?"

Kruger suy nghĩ một chút nói: "Hình như hắn ta chỉ huy đào một loại chiến hào rất kỳ lạ, bộ binh của chúng ta vừa định đến xem xét thì pháo binh địch đã ập đến, nên không nhìn rõ.

"Nhưng có vẻ là một loại chiến hào rất tiên tiến và phức tạp. Chiến hào của xe tăng chúng ta thường chỉ là đào một cái hố vuông, để xe tăng chạy vào, chiến hào của chúng phức tạp hơn nhiều, khối lượng công việc đào đắp cũng lớn hơn nhiều.

"Chiến hào của xe tăng chúng ta thậm chí có thể để lính xe tăng tự đào, nếu được trang bị lưỡi ủi thì dùng xe tăng ủi một cái là xong.

"Chiến hào của chúng có thể cần huy động một lượng lớn lao động và công binh đào bới rất lâu."

Guderian nghiêm túc hỏi lại: "Chiến hào sao?"

"Vâng, chiến hào. Loại chiến hào này rất khó phát hiện, dù xe tăng có bắn pháo cũng vậy, thậm chí khói bụi do bắn phá tạo ra còn che khuất tầm nhìn, gây nhiễu cho việc bắn phá của chúng ta.

"Nếu không phải trình độ bắn súng của lính xe tăng Ant quá kém, có lẽ tổn thất của chúng ta còn nặng nề hơn."

Guderian và Tham mưu trưởng liếc nhìn nhau, hỏi: "Chẳng phải hắn ta là một kẻ lỗ mãng sao? Dù sao hắn ta đã từng một mạch xông thẳng đến chỗ Trung tướng Randolph."

"Không, hắn ta tuyệt đối không phải kẻ lỗ mãng. Hắn ta phục kích chúng ta, hơn nữa trước khi Stuka oanh tạc đã rút đi phần lớn xe tăng và bộ binh, sau khi bộ binh của chúng ta áp sát lại dùng pháo binh bao vây trận địa. Đây rõ ràng là cách đánh của một chuyên gia phòng ngự xảo quyệt!"

Guderian: "Chuyên gia phòng ngự xảo quyệt, nhưng trong quân đội Ant, sĩ quan thiết giáp đều chuộng tấn công, ở Castilla họ thậm chí còn dùng xe tăng tấn công trận địa pháo chống tăng của chúng ta, giống như một đám nhím xông vào trận tên của con người, sau đó bỏ mạng hoang dã."

"Vậy hắn ta là ngoại lệ!" Kruger khẳng định: "Hôm nay chúng ta tấn công đã chịu tổn thất lớn! Và tôi, cùng với tất cả sĩ quan của tôi, đều tin rằng, bọn chúng căn bản chưa sử dụng hết toàn bộ lực lượng!"

Guderian chống cằm trầm tư, còn Tham mưu trưởng Tập đoàn quân thì nói: "Nhưng thông tin tình báo của Lavrentiy cho thấy, hắn ta chỉ là... một kẻ ăn chơi trác táng tốt nghiệp hạng bét."

Kruger: "Đây là kết quả mà một kẻ hạng bét có thể làm ra sao? Tôi không chấp nhận bị một kẻ hạng bét đánh bại! Không đúng, kế hoạch tấn công không phải do tôi vạch ra, tôi không tin kế hoạch của Thiếu tướng Wilhelm Dietrich lại bị một kẻ hạng bét phá hỏng! Tuyệt đối không!"

Tham mưu trưởng nhíu mày, cúi đầu đọc lại thông tin Lavrentiy gửi đến: "Chờ chút! Ở đây còn có một dòng đánh giá của Lavrentiy. 'Xét đến việc người đứng thứ hai từ dưới lên là Thái tử đế quốc Ant, không loại trừ khả năng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cố tình để điểm thấp'."

Tham mưu trưởng ngẩng đầu, nhìn mọi người.

Toàn bộ bộ tư lệnh chìm vào im lặng, dường như tiếng gõ máy đánh chữ của văn phòng bên cạnh cũng nhỏ đi.

Guderian tổng kết: "Vậy là, chúng ta đang phải đối mặt với một chuyên gia phòng ngự cực kỳ thông minh, xảo quyệt?"

"Chúng ta?" Kruger nhạy bén nắm bắt từ này: "Quân của Myshkin bị đánh tan rồi sao?"

"Chưa. Thực tế họ cũng xây dựng rất nhiều công sự, khá khó nhằn. Vì vậy, Tập đoàn quân mới định vòng qua khu vực phòng thủ kiên cố đó, muốn mượn đường từ hướng của anh để hoàn thành bao vây."

Guderian ngừng một chút, tiếp tục nói: "Ngày mai, Sư đoàn thiết giáp số 16 sẽ gia nhập cùng anh. Ngoài ra, pháo binh thuộc Quân đoàn cũng sẽ di chuyển về phía anh, dự kiến tối mai sẽ đến khu vực tác chiến.

"Thêm nữa, Không quân đoàn số 8 cũng sẽ dốc toàn lực hỗ trợ cho chiến dịch của anh."

Kruger: "Tất cả số quân này... đều do tôi chỉ huy sao?"

"Đúng vậy, bởi vì... Hoàng đế hy vọng các anh sẽ thể hiện xuất sắc. Dù sao các anh cũng là kỵ sĩ đoàn Asgard."

Kruger cười toe toét, tia chớp trên cổ áo phản chiếu ánh đèn điện.

Lúc này, còi báo động phòng không bất ngờ vang lên.

Mọi người trong bộ tư lệnh ngơ ngác nhìn lên.

Guderian gắt lên: "Chuyện gì vậy?"

"Tôi đi xem ngay." Một tham mưu lập tức rời khỏi bộ tư lệnh.

Vừa lúc anh ta đi, chuông điện thoại reo lên.

Tham mưu trưởng nhấc máy: "Bộ tư lệnh đây. Cái gì? Cái gì? Vâng, tôi biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Tham mưu trưởng nói: "Quân đội nghe thấy tiếng máy bay bay qua đầu, tất cả mọi người đều nghe thấy, và xác định là đang bay về phía chúng ta."

Guderian: "Máy bay? Ban đêm? Không phải Không quân nói máy bay ném bom ban đêm vẫn đang thử nghiệm sao? Ant lấy đâu ra?"

Tham mưu trưởng lặc đầu.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng nổ.

Guderian chạy nhanh ra cửa sổ, vừa hay nhìn thấy một chiếc máy bay hai tầng cánh bay qua trên không bộ tư lệnh, ném thứ gì đó xuống.

Thứ đó rơi xuống sân, ngay sau đó phát nổ.

Nói là bom hàng không, chi bằng nói giống lựu đạn hơn.

Guderian vẻ mặt hoang mang: "Cái quái gì thế?"

Tham mưu trưởng cũng lộ vẻ mặt mờ mịt.

Thời gian trôi qua trong sự hoang mang của mọi người 5 phút.

Sau đó điện thoại lại reo, Tham mưu trưởng vội vàng nhấc máy: "Bộ tư lệnh đây. Bao nhiêu chiếc? Tại sao pháo phòng không không bắn? Độ cao siêu thấp? Biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Tham mưu trưởng báo cáo: "Quan sát thấy 6 chiếc máy bay hai tầng cánh, bay vào bầu trời chúng ta ở độ cao siêu thấp, ném bom nhỏ giống như lựu đạn, tổng cộng gây ra 6 người chết, 11 người bị thương."

Guderian im lặng vài giây mới hỏi: "Không kích như vậy có ý nghĩa gì?"

"Tôi không biết. Người Ant có cách hiểu về nghệ thuật chiến tranh khác chúng ta." Tham mưu trưởng ngừng một chút, lại nói: "Trừ phi, sau này đêm nào chúng cũng đến quấy rối như vậy. Như thế sẽ gây áp lực tâm lý rất lớn cho binh sĩ, khiến họ ngủ không yên giấc."

Guderian: "Điều động máy bay hai tầng cánh cũ kỹ đi oanh tạc, chỉ để cho chúng ta mất ngủ? Đây là chiến thuật kỳ quái gì vậy?"

"Không thể dùng lẽ thường để hiểu người Ant."

Guderian lắc đầu, quay sang Kruger: "Tóm lại, ngày mai anh hãy tổ chức tấn công lần nữa, đừng để tướng Bạch Mã kia đắc ý! Anh là thủ khoa tốt nghiệp Học viện Quân sự Hoàng gia đấy! Dù anh chưa từng tham gia chiến trận.

"Phải nắm chắc cơ hội lần này! Tôi tin Hoàng đế bệ hạ cũng kỳ vọng như vậy!"

Kruger hô lớn: "Xin hứa hoàn thành nhiệm vụ!"

(Hết chương)

Chương 29: Tình hình quân Ant vào tối ngày 3 tháng 8

Agasukov, trụ sở Tập đoàn quân Tây Nam của Ant, 2 giờ 30 phút sáng.

"Tiến được bao nhiêu km rồi?" Đại tướng Skorobo kinh ngạc đến mức đứng bật dậy.

Tham mưu cúi đầu xác nhận con số trên báo cáo, rồi mới thận trọng trả lời: "40 km."

Đại tướng Skorobo: "Quân đội của chúng ta đâu? Sao có thể để tập đoàn thiết giáp của địch tiến sâu 40 km?"

Trong lúc Đại tướng gầm lên giận dữ, tham mưu tác chiến của Tập đoàn quân vẫn điềm nhiên dán mũi tên đại diện cho quân địch ở phía nam Agasukov, gần bờ biển.

Tập đoàn thiết giáp số 1 trực thuộc Tập đoàn quân phía Nam của địch, cũng chính là gọng kìm ở cực nam của thế trận gọng kìm, đã đâm sâu vào tuyến phòng thủ 40 km.

Nhìn trên bản đồ, khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân số 35, vốn là lực lượng chịu trách nhiệm chặn đứng Tập đoàn thiết giáp số 1, giống như củ khoai tây bị địch một đao chém đứt.

Đại tướng Skorobo vẫn đang trút giận: "40 km! Chẳng lẽ bọn địch muốn chạy marathon trong khu vực phòng thủ của chúng ta sao?"

"Thưa Đại tướng," Tham mưu trưởng lên tiếng, "La mắng tham mưu thông tin cũng vô ích, đâu phải tham mưu thông tin để cho địch tiến quân nhanh như vậy."

Đại tướng Skorobo do dự vài giây, hít một hơi thật sâu: "Anh nói đúng. Vậy rốt cuộc Tập đoàn quân số 35 đang làm gì? Bọn họ đáng lẽ đã xây dựng trận địa phòng ngự ở tiền tuyến rồi chứ?"

Giám mục quân đội nói: "Chúng ta cũng có khu vực xây lũy ở biên giới, địch vẫn đột phá được."

Lúc này, Hoàng thái tử vẫn luôn im lặng nghe ngóng bỗng lên tiếng: "Chính Đại tướng đã nói công sự vô dụng, đã lỗi thời rồi."

"Tôi nói lúc nào?"

Hoàng thái tử: "Hôm qua, khi đánh giá về công việc của Rokossovsky ở Olaci."

Lúc này nhắc đến Rokossovsky, Đại tướng Skorobo lập tức bốc hỏa: "Đừng nhắc đến cái tên đó nữa!"

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: "Công sự phòng ngự của Sư đoàn 151 có lẽ không giống với công sự phòng ngự mà chúng ta thường thấy, sau này có cơ hội có thể để cậu ta giới thiệu kinh nghiệm."

Đại tướng Skorobo trừng mắt nhìn Tham mưu trưởng, lúc này phó quan của ông ta nói: "Là Rokossovsky luôn miệng nói địch ở phía bắc sẽ đánh xuống phía nam, vì vậy chúng ta dồn trọng tâm phòng ngự ở phía bắc. Chính diện Tập đoàn thiết giáp số 1 của địch chỉ có một tập đoàn quân, theo kinh nghiệm trước đây chắc chắn là không đủ."

Hoàng thái tử đập bàn đứng phắt dậy: "Đủ rồi! Rokossovsky cảnh báo các người địch ở phía bắc sẽ đánh xuống phía nam, vậy có đánh xuống không? Có! Cậu ta còn nói, địch sẽ đánh thế gọng kìm, tôi còn nhớ rõ ràng cậu ta đã nói như vậy! Có gọng kìm không? Có!

"Cậu ta nói trúng phóc! Vậy ai là người nói sai bét nhỉ? Là các người! Các người nói Quân đoàn xe tăng được trang bị xe tăng mới sẽ nghiền nát quân địch! Đã nghiền nát chưa?

"Các người nói có thể đánh bại cuộc tấn công của bộ binh địch, đã đánh bại chưa?"

Tham mưu trưởng: "Thực ra chúng ta đã đánh bại, cuộc tấn công của Tập đoàn quân bộ binh địch hôm nay không có tiến triển gì đáng kể, chúng ta thậm chí còn phản công giành lại một thị trấn. Lực lượng bộ binh của chúng ta vẫn rất kiên cường."

Hoàng thái tử nhất thời có chút lúng túng, anh ta quả thực không nắm rõ tình hình tấn công của bộ binh, nhưng điều này không thể ngăn cản anh ta tiếp tục nói: "Nhưng nhận định ban đầu của các người hoàn toàn sai lầm! Bởi vì mũi đột phá và bao vây chủ yếu của địch sẽ do tập đoàn thiết giáp thực hiện!

"À mà, hiện tại gọng kìm phía bắc của địch vẫn đang bị Rokossovsky chặn lại!"

Tham mưu trưởng: "Là Rokossovsky và Công tước Myshkin cùng nhau chặn lại, nếu không có Công tước Myshkin, một sư đoàn như cậu ta đã bị bao vây rồi."

Hoàng thái tử: "Dù sao cậu ta cũng chặn lại rồi! Hơn nữa, trong điện báo lúc 2 giờ 30 phút sáng nay, cậu ta còn nói đã tiêu diệt hơn 60 xe tăng địch trong một ngày!"

Phó quan của Đại tướng Skorobo nói: "Nghe có vẻ hơi ít..."

"Bởi vì cậu ta thực sự đã tiêu diệt hơn 60 xe tăng! Nhìn sang Tập đoàn quân số 35 kìa, báo cáo là đã tiêu diệt hơn 100 xe tăng địch, vậy tại sao bọn địch vẫn như dao cắt vào bơ, cắt đứt tuyến phòng thủ của bọn họ? Là bởi vì địch đã huy động 1000 xe tăng sao?" Hoàng thái tử vừa nói vừa gõ bàn chất vấn phó quan của Đại tướng.

Tham mưu trưởng: "Chính diện không thể triển khai được 1000 xe tăng, nhìn vào độ rộng cửa đột phá của địch, chính diện chỉ có hơn 100 xe tăng. Sau khi đột phá sẽ tỏa ra, quét sạch hậu cần của chúng ta."

Giám mục quân đội: "Tập đoàn quân số 35 nên rút lui."

Phó quan nhất thời á khẩu.

Còn Đại tướng Skorobo thì chống hai tay lên bàn bản đồ, lấy tay che trán: "Thôi được rồi, Mishka (biệt danh của phó quan). Lúc này giữ thể diện cho tôi cũng vô ích, thể diện của tôi đã bị chính tôi vứt bỏ rồi."

Nói xong, Đại tướng buông tay xuống.

Hoàng thái tử còn tưởng trán của Đại tướng đã tự nhiên xuất hiện thêm một đống nếp nhăn.

Đại tướng nhìn về phía Hoàng thái tử: "Điện hạ, xin Ngài hãy gửi điện báo cho phụ hoàng, thuyết phục ông ấy cho phép chúng ta rút lui được không?"

Hoàng thái tử ngạc nhiên: "Rút lui? Gọng kìm của địch cộng lại mới tiến được chưa đầy 100 km, còn lâu mới khép lại được."

Đại tướng: "Chúng tôi đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để trì hoãn quân địch, nhưng hiện tại nên tính đến tình huống xấu nhất. Chúng ta còn một số đơn vị xe tăng, đều là dòng T26 và BT, nhưng theo báo cáo của tiền tuyến, những xe tăng này chỉ cần ở khoảng cách thích hợp, vẫn có thể xuyên thủng giáp của địch.

"Chúng ta còn có đủ bom xăng Molotov, có thể tiêu diệt xe tăng địch trong các trận đánh trong thành phố.

"Nhưng, Điện hạ, phía nam chúng ta là đồng bằng, cho dù có thể giữ được một hai thành phố, quân địch vẫn sẽ giống như nước lũ tràn qua đê, nhấn chìm chúng ta."

Đại tướng nói xong, Tham mưu trưởng tiếp lời: "Trừ phi không quân của chúng ta bỗng nhiên trở nên lợi hại như không quân địch. Tôi nghe nói máy bay cường kích Il-2 của không quân hoạt động khá hiệu quả, nhưng hiện tại chỉ có một phi đội được điều động đến Tập đoàn quân của chúng

ta.

"Một phi đội có thể chặn được một sư đoàn, nhưng không thể chặn được cả một tập đoàn thiết giáp."

Tham mưu trưởng nói xong, cả căn phòng chìm vào im lặng.

Về tính cách của Sa hoàng, những người lăn lộn đến chức Đại tướng ít nhiều đều đã nghe qua.

Hoàng thái tử thở dài: "Để tôi thử xem. Nhưng tôi nghĩ với tính cách cứng đầu của phụ hoàng, ông ấy sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý như vậy đâu."

Đại tướng Skorobo: "Vậy chúng ta cứ câu giờ đến khi ông ấy thay đổi chủ ý. Tôi đề nghị Ngài lập tức bay về St. Yekaterinburg, thuyết phục Sa hoàng."

Hoàng thái tử cười khổ: "Ngài không hiểu phụ hoàng tôi đâu, ông ấy... ông ấy rất nhạy cảm, ông ấy bảo tôi đến đây đốc quân, tự dưng tôi lại chạy về, ông ấy sẽ nổi trận lôi đình. Trong tình trạng đó, ông ấy sẽ không nghe lời khuyên đâu."

Sự im lặng lại bao trùm.

Hoàng thái tử an ủi: "Mọi người đừng lo lắng, tôi sẽ gửi điện báo cho em gái tôi, con bé thông minh như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách. Trừ khi nó chót chọc giận phụ hoàng, nếu không phụ hoàng nhất định sẽ nghe lời nó!"

Đại tướng Skorobo gật đầu: "Tốt lắm, việc này giao cho Điện hạ. Chúng ta bây giờ phải tập trung tinh thần, cố gắng câu giờ cho cuộc rút lui, tranh thủ tạo ra thế trận có lợi cho việc rút lui."

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: "Có thể cân nhắc cho bộ binh tấn công, nếu có thể chặn được bộ binh của địch, khiến tập đoàn thiết giáp bị chia cắt với hậu phương, địch có thể sẽ dừng lại."

Đại tướng Skorobo: "Cũng có thể thử."

Hoàng thái tử ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bức tranh tường trên trần nhà, thầm nhủ: Olga à, em phải cố gắng lên, nếu không thuyết phục được phụ hoàng, những binh lính này sẽ bỏ mạng ở đây mất.

————

Olaci, Sư đoàn bộ binh 151 của Ant, 0 giờ 10 phút sáng ngày 4 tháng 8.

Lúc Vương Trung bước vào phòng, Pavlov ngạc nhiên hỏi: "Cậu về lúc nào thế? Tôi cứ tưởng cậu ngủ với lính rồi chứ."

"Tôi muốn điều chỉnh lại bố trí." Vương Trung nói, "Thứ gây ra thiệt hại nặng nề nhất cho chúng ta hôm nay là không kích của địch, vì vậy tôi muốn nhắm vào máy bay của bọn chúng."

Nói xong, Vương Trung đi đến trước bàn có tấm bản đồ vẽ tay chi tiết khu vực xung quanh Olaci.

"Pháo phòng không của chúng ta hiện tại đều được dùng để bảo vệ trận địa pháo binh, nhưng suy nghĩ kỹ lại, nếu địch phát hiện ra trận địa pháo binh của chúng ta, chỉ dựa vào pháo phòng không 25 mm của một tiểu đoàn pháo phòng không thì không thể nào cản được bọn chúng.

"Nhưng nếu điều tiểu đoàn này lên phía trước, vừa có thể yểm trợ cho xe tăng, vừa có thể bắn thẳng vào bộ binh khi cần thiết. Nếu góc bắn thích hợp, thậm chí có thể bắn thẳng vào xe tăng của địch, ví dụ như mấy chiếc xe tăng hạng nhẹ số 1, số 2 đó."

Hôm nay - à không, ngày hôm qua, ngày 3 tháng 8, Sư đoàn 151 đã tiêu diệt hơn 60 xe tăng địch, những chiếc này là xe tăng Panzer III và Panzer IV, còn xe tăng hạng nhẹ Panzer II và 38(t) thậm chí còn không được tính.

Pavlov gật đầu: "Tôi không có ý kiến."

Popov: "Thật ra tôi đã kiểm tra lớp ngụy trang của trận địa pháo binh, chỉ cần không bị máy bay trinh sát của địch bay thấp sà xuống là được. Ý tôi là trận địa pháo 152mm, còn B-4 quá lớn, không chừng sẽ bị trinh sát trên không của địch phát hiện."

Trước đây ở Loktev, pháo B-4 được bố trí trong thành phố, tương đối dễ ẩn nấp. Mặc dù Loktev nhỏ, nhưng là đầu mối giao thông đường sắt, nhà máy lại nhiều.

Olaci chỉ có hai nhà máy, một cái sản xuất nồi niêu xoong chảo, một cái sản xuất các sản phẩm từ sữa như phô mai, còn lại là các trang trại chăn nuôi lớn.

Cái thứ to như B-4 thật sự không có chỗ nào để giấu.

Vương Trung: "Hết cách rồi, lúc cần thiết đốt lốp xe vậy!"

"Vấn đề là," Popov dang hai tay ra, "Khi trao đổi với nhà thờ địa phương, tôi đã tìm hiểu kỹ tình hình ở đây, thành phố này ngay cả lốp xe cũng không có bao nhiêu để đốt, chúng ta đã cố gắng thu gom rồi, nhưng chỉ đủ đốt hai lần là hết."

Vương Trung: "Mẹ kiếp, xe tăng của bọn chúng toàn là xe bánh xích, không có lốp xe để tháo."

Popov: "Vậy thì tranh thủ lúc chưa bị phát hiện, bắn hết đạn pháo ra ngoài thôi."

Vương Trung: "Anh nói đúng đấy, liên lạc với trận địa B-4, cho bọn địch đang ngủ ngon một bất ngờ."

Pavlov: "Cậu muốn nã pháo vào làng nào? Hay là... nã hết một lượt?"

Vương Trung: "Nã hết một lượt, mưa móc đều khắp. Bắn trúng được đứa nào hay đứa đó."

Pavlov gật đầu: "Được, để tôi sắp xếp."

Nói xong, ông ta đi gọi điện thoại.

Vương Trung nhìn Popov: "Ngoài việc điều động tiểu đoàn pháo phòng không, ngày mai tôi định điều một nửa Đại đội Thần tiễn lên tiền tuyến."

Popov: "Để bắn Stuka?"

"Đúng vậy! Không quan trọng bắn hạ được bao nhiêu chiếc, chủ yếu là để phi công của bọn chúng phải dè chừng. Tôi nhớ rất rõ, ở Cao điểm Peniye, lũ Stuka của bọn chúng định quay lại bắn phá, kết quả bị bắn hạ một chiếc là sợ đến mức chạy tán loạn."

Popov: "Lúc ở Cao điểm Peniye, tôi vẫn chưa ở trong sư đoàn của cậu. Nhưng tôi tin vào kinh nghiệm của cậu."

Lúc này Vương Trung đột nhiên nhận ra, đây chính là sự tích lũy kinh nghiệm!

Sự tích lũy kinh nghiệm có thể nhìn thấy, sờ thấy được!

Mình cũng đang trưởng thành.

Popov: "Tướng quân?"

"À, tôi hơi lơ đãng. Ngày mai tôi muốn đưa cô nhóc đó, chính là cái cô bé nói chuyện rất ngông cuồng ấy... ừm..."

Cậu chuyển sang chế độ xem danh sách, tìm thấy biểu tượng của Đại đội Thần tiễn, nhìn vào danh sách thành viên.

"Yekaterina Andropovna Bolancheva, đưa cô bé ấy và hai tu sĩ cầu nguyện khác lên tiền tuyến, Lyudmila tiếp tục ở lại trấn giữ Olaci."

Popov: "Hợp lý. Bolancheva có thể đảm bảo bắn hạ máy bay địch, nếu muốn răn đe quân địch, thậm chí có thể chỉ cần để cô bé ấy dẫn đường, mỗi lần bắn một phát, như vậy sẽ gây áp lực tâm lý lớn hơn cho địch."

Vương Trung: "Ừm... cũng đúng, nhưng tôi muốn loạt đầu tiên bắn ba phát, gây thiệt hại nặng nề cho bọn chúng."

"Được."

Vừa dứt lời, Nelly đẩy cửa bước vào, tay xách một chiếc giỏ: "Ăn khuya không ạ?"

"Cho tôi ít sữa chua." Vương Trung nói.

Nelly nhìn thẳng vào cậu: "Chỉ ăn sữa chua thôi sao? Không uống vodka à? Trong các câu chuyện, binh sĩ đều mong tướng quân của mình ăn ngon, uống say."

Vương Trung: "Tôi đâu phải Khan của Khazar. Lấy sữa chua cho tôi."

(Hết chương)

Chương 30: Đại binh áp cảnh (Chương thêm của Minh chủ)

Bên phía quân đội Prosen.

Trên đường trở về Sư bộ, Kruger bỗng nhìn thấy ánh lửa bùng lên từ xa.

Ông ta vốn đã sắp ngủ gật, vừa nhìn thấy ánh lửa liền giật mình tỉnh cả ngủ.

"Dừng xe!" Ông ta hô lên, người tài xế lập tức đạp phanh, chiếc xe tải dừng lại trên con đường đất.

Kruger đứng dậy - loại xe tải mui trần này cũng có thể đứng lên như vậy.

Tuy nhiên, trời quá tối, cho dù ông ta đứng lên cũng chỉ nhìn thấy ba ngôi nhà đang bốc cháy, không nhìn rõ cụ thể là gì.

Vì vậy, Kruger gọi đám lính Prosen đang hút thuốc bên đường: "Các anh thuộc đơn vị nào?"

Người lính nhìn Kruger, có lẽ thấy ông ta không đeo băng đỏ nên không để ý lắm, thuận miệng trả lời: "Chúng tôi là Sư đoàn Panzer số 16, đang chuẩn bị gia nhập Đoàn Kỵ sĩ Thập tự!"

"Không phải Thập tự." Một trung sĩ đeo băng tay kỳ cựu lên tiếng, "Là Kỵ sĩ đoàn Asgard, do đích thân Hoàng đế thành lập."

Kruger: "Ánh lửa phía trước là có chuyện gì vậy?"

"Phía trước... Anh là ai?" Người lính nói chuyện lại nhìn kỹ quân hàm của Kruger, sau đó phát hiện chưa từng thấy loại quân hàm này bao giờ, "Thăm dò quân cơ? Cẩn thận tôi báo hiến binh!"

Kruger lấy giấy tờ tùy thân ra, mở cho đám lính xem.

Mấy người lính xúm lại, một người lấy đèn pin ra soi, ngay sau đó tất cả đều đứng nghiêm như phỗng, thẳng lưng: "Báo cáo Chuẩn tướng!"

Kruger: "Chuyện gì đã xảy ra ở phía trước?"

"Báo cáo Chuẩn tướng, đơn vị chúng tôi vừa tiến vào ngôi làng phía trước thì bất ngờ bị pháo binh địch tập kích. Bãi nhiên liệu mà đội hậu cần vừa mới dựng lên đã bị bắn trúng!"

Kruger nhíu mày: "Vậy là mất hết nhiên liệu rồi sao?"

"Không ạ, xe tải của đội hậu cần chưa kịp dỡ hết hàng, sau khi bị pháo kích đã chạy thoát được, chỉ có số thùng nhiên liệu đã chuyển vào bãi tập kết là bị bắn trúng."

Kruger chửi thề một tiếng, lẩm bẩm: "Xem ra giao chiến với gã Bạch Mã tướng quân này, không thể vào làng mạc, có nhà cửa cũng phải ở ngoài đồng. Mẹ kiếp, hắn ta không sợ giết nhầm dân thường sao?"

Kruger lắc đầu: "Đúng là một tên khốn máu lạnh vô tình!"

————

4 giờ 30 phút sáng, Vương Trung dẫn theo một toán quân cưỡi ngựa rời khỏi Olaci.

Ý tưởng của cậu rất đơn giản: Lợi dụng đặc điểm kẻ địch trong tầm nhìn của cậu sẽ được đánh dấu, tranh thủ lúc quân chủ lực của địch chưa hành động để đi trinh sát trước.

Cậu mang theo Vasily và chiếc bộ đàm duy nhất của toàn sư đoàn, lát nữa có thể dùng để gọi pháo binh bắn phá - cho dù bị địch nghe lén cũng không sao, chủ yếu là để thị uy, cụ thể có thể tiêu diệt được bao nhiêu quân địch không quan trọng.

Đoàn quân vừa rời khỏi Olaci thì gặp Đại đội Thần tiễn đang di chuyển bằng xe tải.

Yekaterina Andropovna đang nôn ọe bên thành xe, nhìn thấy Vương Trung cưỡi bạch mã từ xa, cô bé vội vàng đứng thẳng người, lấy tay áo lau miệng.

Vương Trung: "Cô bị say xe à?"

"Đúng vậy, thế nào?" Yekaterina nhướn mày.

Dáng vẻ này của cô khiến Vương Trung rất muốn dùng ngón tay búng trán cô.

Thật vất vả lắm mới kiềm chế được xúc động này, Vương Trung nói: "Không có vấn đề gì chứ? Hôm nay mọi người rất quan trọng, nếu có thể thành công uy hiếp phi công địch, có thể giảm bớt tổn thất cho chúng ta rất nhiều."

"Hừ, tôi sẽ đảm bảo dẫn đường cho mỗi một phát thần tiễn đều trúng mục tiêu!"

Vương Trung: "Vậy thì tốt."

Nói xong hắn đá bụng ngựa, giục Bucephalus tăng tốc, hắn còn phải đi trinh sát tình hình địch. Chờ địch triển khai chuẩn bị tấn công, lúc đó trinh sát sẽ rất nguy hiểm, nói không chừng sẽ bị xe máy của địch truy đuổi.

Trên xe máy đều có súng máy, Vương Trung không muốn thử thách kỹ năng bắn súng máy của lính địch.

Lúc này phía sau truyền đến giọng nói của Yekaterina: "Anh đi rồi?"

Đúng vậy, chứ còn gì nữa?

Vương Trung quay đầu lại nhìn, không dừng bước, dẫn theo đoàn kỵ binh chạy bước nhỏ.

————

Vương Trung trực tiếp vượt qua trận địa phục kích thứ nhất, đang định tiếp tục tiến lên thì phát hiện ven đường có mấy người lính phe mình đang tiểu bậy lên thi thể lính Prosen trên đất.

"Mấy người đang làm gì vậy? Thuộc bộ phận nào?" Vương Trung kéo chặt dây cương, để Bucephalus dừng lại, chất vấn.

Mấy người lính thậm chí còn không kịp kéo quần lên, vội vàng đứng nghiêm chào.

Vương Trung nhíu mày: "Thói xấu gì thế này? Kéo quần lên cho đàng hoàng! Mấy người tự do buông thả như vậy, giáo sĩ đâu? Gọi giáo sĩ của tiểu đoàn hai tới đây!"

Lập tức có một gã hộ vệ cưỡi ngựa chạy tới trận địa phục kích thứ nhất.

Mấy người lính kia kéo quần lên, trên mặt đều là vẻ mặt như sắp gặp đại nạn, xem ra giáo sĩ của bọn họ rất nghiêm khắc.

Vương Trung cũng không quản, hỏi: "Vừa rồi mấy người đang làm gì?"

Lính: "Thu thập vũ khí của địch!"

"Vậy sao không mặc quần cho đàng hoàng?"

"Tụi em buồn tiểu quá!"

"Tiểu thì đi chỗ khác mà tiểu!"

"Biểu đạt căm hận với kẻ thù!"

"Đúng đúng, hôm qua chúng em bị tập kích ban đêm, chết mấy anh em đấy!"

Vương Trung lắc đầu ngán ngẩm, lúc này giáo sĩ đi theo doanh trại chạy chậm đến, đến trước mặt Vương Trung liền cúi chào: "Tướng quân! Tôi sẽ quản lý bọn chúng nghiêm khắc!"

"Ừ. Giao cho anh."

Nói xong hắn quay đầu ngựa, tiếp tục đi về hướng bắc.

Hộ vệ thúc ngựa đuổi theo, lúc đi qua ba tên lính vừa bị mắng, tất cả đều cố nín cười.

Lúc Vasili đi ngang qua buột miệng nói một câu: "Chuẩn bị đi dọn phân đi!"

Sau khúc nhạc đệm nhỏ này, Vương Trung chạy một mạch đến bìa rừng phía bắc thành phố, đứng dưới một cây bạch dương giơ ống nhòm lên.

Địch thoạt nhìn hoàn toàn không có vẻ gì là muốn triển khai tấn công, trong tầm mắt của Vương Trung chỉ có những toán lính trinh sát nằm rải rác trên thảo nguyên, nấp trong công sự dã chiến.

Đi tiếp về phía trước sẽ bị lính trinh sát phát hiện, hắn chỉ có thể ở chỗ này quan sát từ xa, miễn cưỡng nhìn thấy ở rìa tầm nhìn có vài chiếc xe tăng Prosen nằm rải rác.

Kỳ lạ thật.

Lúc Vương Trung xuất phát là bốn giờ rưỡi, bây giờ đã là năm giờ rưỡi, trời đã sáng rõ, địch vẫn chưa có ý định tổ chức tấn công.

Hắn vốn nghĩ rằng đợi đến khi không thể tiến lên phía trước nữa sẽ nhìn thấy xe tăng của địch đang tập kết triển khai đội hình tấn công, sau đó là có thể gọi pháo binh oanh tạc.

Nhưng không thấy bóng địch đâu, cứ như lính Prosen ngủ nướng hết cả.

Hay là nói, đêm qua một trận tập kích kia, đã khiến địch hỗn loạn?

Nói theo cách mà game thủ Paradox đều hiểu, chính là một trận pháo kích đêm qua đã xóa sạch điểm tổ chức của quân địch? Sáng nay bọn chúng cần thời gian để hồi phục?

Vương Trung nheo mắt nhìn về phía xa, dường như có thể nhìn thấy khói bốc lên từ phía ngôi làng xa xa, có lẽ là đám cháy do pháo kích hôm qua gây ra vẫn chưa được dập tắt hoàn toàn.

Pháo kích lại hữu dụng như vậy sao? Vậy về sau đánh trận phòng ngự phải tập thói quen nửa đêm nửa hôm khuấy động quân địch mới được.

Vương Trung đang suy nghĩ miên man, Vasili đeo bộ đàm bên cạnh lên tiếng: "Người Prosen không phải đều rất kỷ luật sao? Bạn của bố tôi nói, người Prosen sáng nào cũng bốn giờ đã dậy học bài, thư viện của đại học Prosen, bốn giờ sáng đã đông nghịt người!"

Vương Trung liếc nhìn Vasili: "Bố anh tên gì? Để tôi bảo Tòa án quân sự đến thăm ông ta một chuyến."

"À, năm ngoái ông ấy bị Tòa án quân sự bắt vì tội gián điệp."

Bắt tốt lắm, thật là hả lòng hả dạ!

Vasili không nhận ra ý nghĩ trong lòng Vương Trung, tiếp tục nhìn đồng hoang trống trơn nói: "Xem ra người Prosen cũng không chăm chỉ như lời ông ta nói. Đương nhiên cũng có thể là do tối qua chúng ta pháo kích vào từng ngôi làng bằng pháo 203mm đã phát huy tác dụng. Tướng quân, anh nghĩ là do nguyên nhân nào?"

"Tôi cho rằng là do pháo 203mm của chúng ta."

"Tôi cũng nghĩ vậy. Hay là, chơi thêm một trận nữa?"

Vương Trung lắc đầu: "Không, tôi thấy bên kia có mấy chiếc Panzer III, tuy rằng chỉ có vài chiếc, nhưng đạn pháo của chúng ta còn đầy, ruồi cũng là thịt. Đánh bọn chúng, đưa ống nghe đây. Điều chỉnh tần số đi!"

Sáng nay trước khi xuất phát, Vương Trung đã điều một chiếc T-26 có gắn radio từ số xe tăng còn sót lại của Quân đoàn xe tăng số 5 đến trung đoàn pháo binh.

Nhờ chiếc radio này, cuối cùng hắn cũng có thể liên lạc trực tiếp với trung đoàn pháo binh.

Vasili lập tức điều chỉnh tần số, gọi hai lần đã nhận được hồi âm, bèn đưa ống nghe cho Vương Trung: "Xong rồi!"

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Kỵ Binh gọi Trâu Vàng, Kỵ Binh gọi Trâu Vàng."

"Trâu Vàng nghe rõ, tín hiệu tốt."

"Pháo kích tọa độ sau, lặp lại, pháo kích tọa độ sau —— "

"Kỵ Binh, Trâu Vàng đã nhận được, kết thúc."

Vương Trung đưa ống nghe cho Vasili, tiếp tục quan sát mấy chiếc xe tăng kia.

Lúc này hắn mới phát hiện, bên trong mấy chiếc xe tăng đó không có ai! Lúc này đám lính xe tăng mới vừa xỉa răng vừa lững thững đi vào tầm mắt của Vương Trung.

Khó trách không thấy highlight, Vương Trung còn tưởng là vượt tầm nhìn rồi, hóa ra là không có ai.

Đột nhiên, một gã sĩ quan Prosen xuất hiện, hướng về phía đám lính xe tăng hét lớn.

Sau đó, đám lính xe tăng vốn đang rất nhàn nhã vội vàng nhảy lên xe tăng, cầm maniơ lên khởi động ——

Đúng vậy, ô tô bây giờ cũng vậy, xe tăng cũng vậy, đều phải dùng maniơ mới có thể khởi động được, không giống như sau này chỉ cần xoay chìa khóa là có thể khởi động bằng điện.

Mấy gã lính xe tăng Prosen vừa mới khởi động xe tăng, đạn pháo đã rơi xuống.

Chỉ với một loạt bắn, khói bụi do vụ nổ tạo ra đã nhấn chìm mấy chiếc xe tăng.

Vương Trung nhìn kẻ địch bị nhấn chìm trong khói bụi, cười ha hả.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng động cơ gầm rú.

Vương Trung lập tức ngẩng đầu lên nhìn, không mất chút sức lực nào đã tìm thấy phi cơ của địch.

Lần này là một phi đội máy bay ném bom bổ nhào, nhìn đường bay và độ cao, có thể chắc chắn là đang nhắm vào Olaci.

Vương Trung nhìn phi đội máy bay bay qua đỉnh đầu, thầm cầu mong cho đội giặt giũ dã chiến, đội nấu ăn và những nhân viên hậu cần khác sống trong thành Olaci đều bình an vô sự.

————

Tại sở chỉ huy sư đoàn Ampla của Quân đoàn kỵ sĩ Asgard, Kruger đang giải thích kế hoạch tác chiến của mình cho sư trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16:

"Chúng ta sẽ triển khai đội hình ở phía tây bắc Olaci, sư đoàn của ông sẽ triển khai ở phía tây sư đoàn của tôi, men theo hướng tây Olaci tiến quân.

"Theo như bản đồ, nơi này có một điểm cao 153, chúng tôi dự đoán nơi đây có trọng binh của địch. Không cần sư đoàn của ông đánh chiếm điểm cao này, Panzer III và Panzer IV của các ông chỉ cần dừng ở ngoài tầm bắn hiệu quả của pháo chống tăng địch, tiến hành áp chế là được.

"Sư đoàn của ông có khá nhiều Panzer I và Panzer II, những loại xe tăng này tốc độ cơ động nhanh, có thể nhanh chóng cắt ngang, chiếm lĩnh đường quốc lộ, cắt đứt đường tiếp tế của địch.

"Chúng tôi phỏng đoán pháo binh của địch sẽ ẩn nấp trong những khu rừng này, sau khi xe tăng Panzer I và Panzer II chiếm lĩnh đường quốc lộ, tiểu đoàn trinh sát cơ giới của sư đoàn ông phải nhanh chóng tiến lên, trinh sát những khu rừng này, tùy thời gọi pháo binh sư đoàn yểm trợ."

Nói xong, Kruger ngẩng đầu lên nhìn sư trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16.

Sư trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 là một vị tướng quân chính quy của Quân đội Quốc gia, cổ áo mang phù hiệu tướng quân màu đỏ, ông ta hất hàm hỏi: "Vậy còn Quân đoàn kỵ sĩ Asgard quang vinh của các anh sẽ thực hiện nhiệm vụ gì?"

Kruger: "Chúng tôi sẽ phát động tấn công trực diện. Thu hút sự chú ý của Rokossovsky, hay còn gọi là Bạch Mã tướng quân."

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng nổ lớn.

Sư trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 giật mình: "Chuyện gì vậy? Địch phản công rồi sao?"

"Bình tĩnh nào." Kruger nghiến răng nói, "Đối thủ của chúng ta rất thích chơi trò mèo vờn chuột như vậy, tuy rằng thiệt hại không lớn, nhưng rất đáng ghét. Hôm nay hắn sẽ phải trả giá!"

(Hết chương)

Chương 31: Tiếng pháo ầm ầm (Minh chủ Gia Canh)

Vương Trung lại đi qua trận địa phục kích thứ nhất, dừng lại hô to: "Nhị doanh trưởng!"

Nhị doanh trưởng lập tức xuất hiện, đứng nghiêm trước ngựa cúi chào: "Tướng quân!"

"Lập tức rút khỏi trận địa, đi về phía trận địa phục kích thứ ba, lưu lại trạm gác ngầm có chứa đạn tín hiệu."

Nhị doanh trưởng lần nữa xác nhận: "Là rút khỏi trận địa sao?"

"Đúng. Hai trận địa trước, địch nhân đều biết, tôi hoài nghi bọn chúng sẽ nã pháo nổ trước. Bộ của anh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ phòng ngự địch nhân đánh lén ban đêm, không cần ở lại trên trận địa bị nổ."

Doanh trưởng nhị doanh cúi chào hô "Vâng", xoay người rời khỏi.

Vương Trung dẫn đội người tiếp tục đi về phía thành phố, đi thẳng đến trận địa phục kích thứ ba, đêm qua bộ đội tanker cắm trại ở đây, tanker cũng dừng ở tầng thấp nhất của hầm, bị lưới ngụy trang che kín mít.

Vừa tiến vào trận địa, Vương Trung đã nhìn thấy binh sĩ Tam doanh đang vây quanh nồi uống canh còn lại từ hôm qua.

Vương Trung: "Mọi người uống canh lạnh, cẩn thận lát nữa bị tiêu chảy."

Tất cả mọi người ngây người, sau đó cười ha hả.

Vương Trung vẻ mặt khó hiểu: "Có chuyện gì vậy?"

"Tướng quân, làm gì có ai uống chút canh lạnh là bị tiêu chảy chứ?" Có người hỏi.

Không có sao?

Cha Vương Trung ở Trái Đất vẫn luôn dạy hắn cơm thừa canh cặn phải hâm nóng rồi mới ăn, nếu không dễ bị tiêu chảy, cho nên hắn cũng luôn cho rằng như vậy.

Xem ra người Ant không có nhiều kiêng kị như vậy.

Đương nhiên cũng có thể là do nước Ant vĩ độ cao, trời lạnh cơm canh không dễ biến chất, dạ dày của họ cũng thích nghi với cái lạnh.

Chắc là vậy.

Có chiến sĩ gọi Vương Trung: "Tướng quân, anh dùng chút không?"

Vương Trung cảm nhận bụng một chút, buổi sáng cưỡi ngựa chạy hai tiếng, quả thật đã đói bụng.

"Được, cho tôi một ít."

"A, tướng quân anh ăn được sao? Món này ngon lắm, cho dù lạnh cũng rất ngon! Anh xem đây còn đóng băng, phần đông lạnh này là ngon nhất đấy, đều dành cho anh!"

Vương Trung xuống ngựa, ngồi cùng các binh sĩ, ăn một miếng canh đông.

Quả thật ăn rất ngon, béo ngậy mà không ngán, còn có chút chua chua của kem chua.

"Thật sự là món ngon." Vương Trung tán thưởng, "Nào, mọi người cũng ăn đi."

Lúc này nhị doanh đã rút lui, dọc theo quốc lộ tiến vào trận địa, người dẫn đầu nhìn doanh trưởng cùng tu sĩ đi theo, chắc chắn sẽ không bị mắng sau đó hô to: "Tam doanh, mọi người ăn món gì ngon thế?"

"Canh còn thừa tối qua! Qua đây cùng ăn đi!"

Đúng lúc này, trên trời có tiếng đạn pháo xé gió gào thét.

Trước kia đều là lính mới ngơ ngác, lính cũ nằm rạp xuống, hôm nay đám lính mới nghe tiếng động liền nằm rạp xuống, đám lính cũ còn đang đứng.

"Đừng sợ!" Còn có lính cũ hô, "Không phải bắn chúng ta."

Vừa dứt lời, trận địa phục kích số 1 bên kia liền bốc lên cột khói do vụ nổ tạo thành.

Ngay sau đó trận địa phục kích số hai cũng phát nổ.

Hỏa lực của địch điên cuồng trút xuống hai trận địa này.

Mà Vương Trung dẫn theo lính thiết giáp, hai tiểu đoàn bộ binh ở trận địa số ba nhìn bọn chúng lãng phí hỏa lực.

Chiến hào trận địa số ba được đào rất sâu, có thể chứa được ba tiểu đoàn, vốn là nơi đội dự bị đóng quân và là trận địa phòng ngự chính.

Chính vì trận địa số ba có sức chứa lớn như vậy, hôm qua đội nấu cơm mới đưa cơm lên cho ba tiểu đoàn.

Lính tráng hai tiểu đoàn vừa ăn canh còn lại từ hôm qua, vừa nhìn kẻ địch lãng phí hỏa lực.

Vương Trung nghe thấy có người hỏi: "Tướng quân, anh tính toán cả rồi sao?"

Hắn nhìn người hỏi, nhận ra là một trong ba người sáng nay lén la lén lút chạy tới sờ thi thể kẻ địch bị hắn bắt gặp.

Tên lính đầu to kia bị Vương Trung nhìn chằm chằm rõ ràng đã sợ hãi, rụt cổ lại, định đổi chủ đề.

Vương Trung mỉm cười đáp: "Chỉ là một chút kiến thức quân sự cơ bản thôi. Kẻ địch chắc chắn phải chuẩn bị hỏa lực cho những trận địa chúng ta đã lộ, vậy nên chúng ta rút lui, để mặc cho chúng.

"Nếu kẻ địch hùng mạnh, nhân lúc chuẩn bị hỏa lực mà mò tới trước trận địa, chúng ta không kịp chiếm lại, thì chúng ta sẽ lại mai phục lại một lần nữa.

"Những chiến hào chúng ta đào, chỉ có chiến hào ở trận địa các cậu đang ở là có hiệu quả phòng pháo tương đối tốt, chiến hào hai trận địa phía trước đều là chiến hào nông, pháo bắn trúng chắc chắn thương vong nặng nề."

Lính tráng xung quanh nghe Vương Trung nói đều lộ ra vẻ mặt thấu hiểu:

"Thì ra là thế!"

"Tướng quân thật thông minh!"

Thực ra, đây cũng không phải Vương Trung nghĩ ra, mà là trong cẩm nang chiến thuật của quân đội Liên Xô sau chiến tranh có ghi chép.

Vương Trung đang tận hưởng lời khen của đám lính, thì liên lạc viên của tam doanh cầm điện thoại kéo dây điện thoại đến: "Tướng quân, điện thoại từ phía sau!"

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky, ai gọi đấy?"

"Báo cáo tướng quân, đây là đài quan sát pháo binh cao điểm 153, chúng tôi phát hiện đội xe tăng của địch đang di chuyển về phía tây của chúng ta. Lặp lại, đội xe tăng của địch đang di chuyển về phía tây của chúng ta! Số lượng..."

Thực ra không cần báo cáo, Vương Trung đã nhìn thấy từ góc nhìn bao quát.

Không phải tầm nhìn của bản thân hắn, nên không có hiệu ứng chiếu sáng, nhưng cũng đủ để nhìn rõ cục diện.

Hình như khoảng một tiểu đoàn thiết giáp gồm xe tăng Panzer III và Panzer IV đang di chuyển về phía tây cao điểm 153, mà phía trước tiểu đoàn thiết giáp này là... một đám lớn Panzer I và Panzer II?

Sư đoàn xe tăng của Prosen, giống như quân đội Đức Quốc Xã trên Trái Đất, có sư đoàn nhà giàu và sư đoàn nhà nghèo.

Chủ yếu là dựa vào tỉ lệ Panzer III và Panzer IV.

Một số sư đoàn tương đối nghèo có thể có hơn một trăm chiếc Panzer I và Panzer II, Panzer III và Panzer IV cộng lại chỉ có một tiểu đoàn.

Hôm qua, khi giao chiến với Sư đoàn 151, tuy sư đoàn Ampla của Kỵ sĩ đoàn Asgard cũng có Panzer II, nhưng hơn một nửa là Panzer III và Panzer IV.

Hơn nữa sư đoàn này không có Panzer I, tệ nhất cũng là Panzer II. Thậm chí trong số xe tăng còn có loại 38T cũng coi như tạm được.

Cho nên sư đoàn Ampla hôm qua, tuyệt đối là sư đoàn nhà giàu.

Bây giờ nhìn thấy một đám Panzer I như gián này, Vương Trung lập tức ý thức được quân địch đối mặt không chỉ có sư đoàn nhà giàu kia.

Hay lắm, một sư đoàn bộ binh như tôi, sao có thể đánh lại hai sư đoàn thiết giáp?

May mà sư đoàn được bổ sung là sư đoàn nhà nghèo, nếu thêm một sư đoàn nhà giàu nữa thì càng không có cách nào đánh.

Lúc Vương Trung quan sát tình hình, bên phía đài quan sát pháo binh không biết Vương Trung đang theo dõi, liền hỏi dồn: "Tướng quân? Tướng quân? Bây giờ phải làm sao? Xe tăng của địch hành động rất nhanh, sẽ cắt đứt đường tiếp tế của chúng ta!"

Thực ra Sư đoàn 151 hiện tại cũng không quá dựa dẫm vào tuyến đường tiếp tế, chủ yếu là trước đó đã chuẩn bị rất nhiều lương thực, cho dù bị cắt đứt tiếp tế cũng có thể trụ được vài ngày.

Hơn nữa bên cạnh còn có quân đội của Myshkin công tước hỗ trợ, cùng với việc tiếp tế của Agasukov bị cắt đứt, Myshkin công tước vẫn có thể đưa tiếp tế lên.

Nhưng mà, mục đích chính của việc bám trụ ở đây, chính là cho quân đội của Agasukov một con đường sống.

Bị cắt đứt quốc lộ thì còn con đường sống nào?

Đương nhiên, đối với tình huống này Vương Trung đã có chuẩn bị từ trước, hắn bố trí tám khẩu pháo chống tăng trên cao điểm 153. Tuy chỉ là pháo chống tăng 45mm, nhưng bắn hạ Panzer I và Panzer II thì không thành vấn đề.

Còn về phần Panzer III và Panzer IV của địch...

Vương Trung quyết định giao cho T-26 của tiểu đoàn thiết giáp số 13, Quân đoàn xe tăng số 5.

Với kinh nghiệm chiến đấu hôm qua, hầm tăng mới có thể tránh cho xe tăng bị địch phát hiện. Cho dù bị phát hiện, cũng rất khó bị bắn trúng.

Hôm qua, xe tăng T-34 của Vương Trung đã đấu súng với quân địch trong hầm, đạn của địch phần lớn đều không bắn trúng T-34.

Nếu vậy, để T-26 vào hầm, chặn đứng công kích của địch, hẳn là không thành vấn đề.

Vì vậy Vương Trung ra lệnh cho đài quan sát: "Bảo pháo chống tăng sẵn sàng, địch tới gần thì khai hỏa. Tiếp theo, tôi sẽ ra lệnh cho tiểu đoàn thiết giáp số 13, Quân đoàn xe tăng số 5 đến cao điểm 153, hỗ trợ các anh đánh tan quân địch.

"Nhớ dẫn đường cho T-26 vào hầm tăng."

"Rõ!"

Vương Trung cúp điện thoại, cầm lấy bộ đàm của Vasili, nói: "Chuyển tần số, gọi tiểu đoàn thiết giáp 13, Quân đoàn xe tăng số 5."

Vasili: "Tần số này, anh gọi là được rồi."

Vương Trung: "Bạch mã gọi Sói què, Bạch mã gọi Sói què."

"Sói què nghe rõ, cuối cùng cũng có nhiệm vụ cho chúng tôi rồi sao?"

Quân đoàn xe tăng số 5 dường như chưa giao tranh với quân địch đã bị tiêu diệt toàn bộ, nên tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp số 13 mới hỏi như vậy. Lúc trước, bọn họ tự chọn "Sói què" làm mật danh vô tuyến, chắc chắn là đang uất ức lắm đây.

Vương Trung: "Mọi người sẽ được đánh, hơn nữa lần này sẽ giành chiến thắng! Đánh cho thật mạnh vào!"

————

Cùng lúc đó, tại sở chỉ huy, Hoàng thái tử Ivan đang lo lắng đi qua đi lại.

Cuối cùng, tham mưu thông tin đẩy cửa bước vào, kính cẩn chào: "Điện hạ! Thủ đô có hồi âm!"

Hoàng thái tử mừng rỡ: "Là em gái ta sao? Hay là con bé đã thuyết phục phụ hoàng rồi?"

Tham mưu thông tin lộ vẻ mặt khó xử, đưa điện văn: "Người tự xem đi ạ."

Muốn giải mã thì chắc chắn là tham mưu thông tin đã đọc qua rồi. Hoàng thái tử không hiểu sao hắn ta lại có biểu cảm đó, liền giật lấy điện văn, bắt đầu đọc: "Anh yêu quý, rất tiếc, hôm qua em đã chọc giận phụ hoàng, hơn nữa các vị tướng quân đều nói, trừ phi quân ta đại bại, nếu không phụ hoàng sẽ không hạ lệnh rút lui. Em sẽ đợi phụ hoàng nguôi giận rồi thử lại."

Hoàng thái tử - Ivan Nikolayevich Antonov ngửa mặt lên trời thở dài: "Em gái ngốc của ta, em đang làm cái quái gì vậy hả!"

Hai tay siết chặt, như muốn vo tròn tờ điện báo, nhưng vo được một nửa thì dừng lại, rồi lại cẩn thận mở tờ điện báo ra, đưa cho Skorobo.

Vị tướng quân có chút lúng túng: "Để tôi xem điện báo của hoàng thất, có ổn không?"

"Cũng được." Hoàng thái tử lại đưa điện báo cho tham mưu thông tin, "Giúp tôi xử lý nó đi. Tôi không muốn hậu thế biết chuyện này."

Những người khác trong phòng đều lộ vẻ mặt khó xử.

Dù sao mấy chục vạn quân Tập đoàn quân vì Hoàng đế giận dỗi mà bị tiêu diệt, nghe thật hoang đường.

Hoàng thái tử nhìn tham mưu thông tin đốt tờ điện báo thành tro, mới ngẩng đầu hỏi Skorobo: "Có thể điều động viện quân cho Rokossovsky không?"

Vị tướng quân sa sầm mặt: "Phòng tuyến của cậu ta vẫn chưa có vấn đề gì, còn phía nam chúng ta, thiết giáp đoàn của địch đang tấn công ồ ạt. Bây giờ điều động viện quân nhất định là phải điều về phía nam."

Lúc này, lại có một tham mưu thông tin cầm điện văn bước vào: "Báo cáo! Tập đoàn quân 35 gửi điện khẩn, nói bọn họ không thể chặn được lỗ hổng! Kẻ địch như thủy triều, tràn vào từ lỗ hổng."

Skorobo nhìn về phía Hoàng thái tử: "Điện hạ thấy đấy. Bây giờ tôi không có lý do gì để điều động quân dự bị đến nơi bề ngoài không có vấn đề. Thật sự không phải tôi có thành kiến gì với Rokossovsky, tôi thừa nhận cậu ta là một vị tướng tài giỏi, nhưng mà..."

Hoàng thái tử thở dài: "Ta biết rồi. Hay là để em gái ta nghĩ cách, con bé..."

Đột nhiên, Hoàng thái tử vỗ trán: "Em gái ta không có ấn tín của ta! Xong đời rồi."

(Hết chương)

Chương 32: Cuộc chiến của Nelly (Cập nhật thêm chương cho 14.000 lượt bình chọn hàng tháng)

Trong thành phố Olaci, hiện do quân đội Ant kiểm soát, 10 giờ 30 phút.

Từ xa có thể nghe thấy tiếng sấm ầm ầm, đó là tiếng pháo của quân địch đang bắn chuẩn bị cho cuộc tấn công vào hệ thống phòng thủ bên ngoài thành phố.

Nelly xách giỏ đi ra khỏi cửa hông của sở chỉ huy - Phòng của Tướng Rokossovsky và sở chỉ huy nằm trong cùng một khu vực, Nelly tất nhiên cũng ở đây.

Chính vì ở đây nên cô mới có thể tận dụng tối đa nhà bếp của Boye để chuẩn bị bữa ăn cho tất cả mọi người trong sở chỉ huy.

Lúc này, cô đang chuẩn bị ra ngoài để mua nguyên liệu cho bữa tối.

Tất nhiên, trong sở chỉ huy của Sư đoàn 151 đã chuẩn bị đầy đủ lương thực, bởi vì theo kế hoạch, nơi đây sẽ là điểm tựa phòng thủ cuối cùng cho trận chiến giành giật từng căn nhà trong thành phố, vì vậy phải dự trữ đủ lương thực và nước uống.

Nhưng Nelly không thích khẩu phần ăn của quân đội, chỉ cần còn nguồn cung cấp, cô sẽ cố gắng làm một số món ăn khác.

Ngoài việc chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, cô còn định mang món salad trộn mà mình đã làm tối hôm qua cho Lyudmila.

Đây là món ăn yêu thích của Lyudmila.

Nelly xách giỏ, đi qua trạm gác.

Lính gác đều biết cô là lính hậu cần của Tướng quân, nên không kiểm tra giấy tờ tùy thân mà cho qua luôn.

Vừa ra khỏi cửa, Nelly đã sững sờ, bởi vì cả dãy nhà đối diện với sở chỉ huy đều chìm trong biển lửa, người dân Olaci đang hợp sức dập lửa.

Nelly nhìn vài giây, cuối cùng quyết định không xen vào chuyện chữa cháy nữa mà tiếp tục công việc của mình.

Ngay lúc này, một ngôi nhà ở rìa đám cháy đổ sập trong tiếng nổ lớn.

Nelly giật mình lùi lại một bước.

Lính gác của sở chỉ huy nói: "Đừng lo, họ đang cho nổ phá dải ngăn cách, phá hủy trước những tòa nhà dễ cháy, như vậy lửa sẽ không lan sang nữa."

Nelly gật đầu, nắm chặt giỏ rồi bước đi.

Cô đi qua một hố bom, nhìn thấy một đứa trẻ đang ngồi ngơ ngác bên mép hố, không biết đang nghĩ gì.

Xung quanh hố bom là thi thể của những người đã thiệt mạng trong trận ném bom, một linh mục đang làm lễ cầu siêu cho họ.

Nelly bước nhanh hơn, băng qua thành phố chìm trong biển lửa.

Chẳng mấy chốc, cô đã đến một tòa nhà ở góc tây bắc thành phố, gật đầu với người lính canh gác ở cửa.

Người lính mở cửa và nhường đường cho cô.

Người lính canh giữ súng máy mỉm cười với Nelly: "Cô vẫn đúng giờ như vậy, cô hầu gái."

"Tôi là lính hậu cần của Tướng quân." Nelly nói.

"Vậy thì ít nhất cô cũng phải đội mũ hải quân chứ. Hay là đội mũ của tôi?" Người lính tháo mũ hải quân của mình ra.

Nelly lộ rõ vẻ mặt chán ghét.

Người lính bối rối đội mũ của mình trở lại: "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi. Lên đi, đừng để tiểu thư Cầu nguyện phải đợi."

Nelly bước vào trong, leo lên cầu thang gác mái.

Trên gác mái có hai cửa sổ, một cửa sổ đã được tháo khung để lắp đặt bệ phóng tên lửa, Lyudmila đang ngồi trên bệ cửa sổ còn lại.

Còn có hai nữ quân nhân khác trên gác mái đang kiểm tra những quả tên lửa dự trữ.

Lyudmila đang đọc sách dưới ánh nắng dịu nhẹ.

Nelly: "Tiểu thư? Trận chiến đã bắt đầu rồi."

Lyudmila đặt cuốn sách xuống, nhìn Nelly: "Nhưng chúng ta không liên quan gì đến chuyện đó. Nelly, lại đây, cô có thấy dàn âm thanh trên nóc tòa nhà kia không? Khi nào dàn âm thanh đó phát hiện ra tiếng máy bay trinh sát của quân địch thì chiếc điện thoại này sẽ đổ chuông."

Lyudmila chỉ vào chiếc điện thoại trên tủ đầu giường cạnh cửa sổ, dây điện thoại được kéo từ bên ngoài vào, được cố định bằng một viên gạch lớn trên bệ cửa sổ.

Lyudmila: "Nhiệm vụ chiến đấu của tôi chỉ bắt đầu sau đó. Trước đó, tôi chỉ có thể ngồi nhìn mà không thể làm gì được."

Nói xong, Lyudmila nhìn về phía cánh đồng phía bắc.

Lyudmila: "Hôm nay phía bắc có vẻ yên tĩnh."

Nelly nhìn những cột khói bốc lên ngùn ngụt ở phía bắc, hỏi với vẻ nghi ngờ: "Yên tĩnh sao?"

"Rất yên tĩnh, cô đừng nhìn quân địch bắn phá ầm ĩ như vậy, Alyosha chắc chắn đã cho rút quân rồi."

"Hả?" Nelly ngạc nhiên: "Alyo... Ý cô là cậu chủ sao?"

"Phải, Alyosha của hiện tại." Lyudmila mỉm cười: "Alyosha của hiện tại sẽ không bao giờ để quân đội của mình bị tiêu diệt bởi hỏa lực của quân địch. Quân đội của anh ấy chắc chắn đã rút lui đến tuyến phòng thủ thứ ba, nơi có khả năng phòng thủ tốt hơn."

Nelly "ha" một tiếng, sau một hồi im lặng, cô hỏi: "Tiểu thư, quả nhiên..."

"Alyosha vẫn là Alyosha, chẳng lẽ cô không thích Alyosha của hiện tại sao?"

Nelly gật đầu: "Tôi thích, chỉ là hơi không quen."

"Đàn ông mà, ai rồi cũng phải trưởng thành."

Nelly định nói gì đó thì bị thu hút bởi tình hình ở phía tây thành phố.

Phía tây dường như đang diễn ra một trận chiến lớn, đạn lửa bay khắp nơi.

Nelly tò mò nhìn về phía đó.

"Nelly này," Lyudmila gọi khẽ, "cho cô."

Nelly cúi đầu xuống, ngạc nhiên khi thấy Lyudmila đưa cho mình một chiếc ống nhòm.

Cầm lấy chiếc ống nhòm, Nelly nhìn về phía tây. Gia đình Rokossovsky là một gia đình quân nhân - trên thực tế, rất hiếm gia đình quý tộc Ant nào không phải là gia đình quân nhân, xét cho cùng, theo hệ thống đẳng cấp của Đế quốc, tước vị về cơ bản gắn liền với quân hàm.

Tuy nhiên, gia đình Rokossovsky là một gia đình quân nhân "thực thụ", vì vậy hầu hết những người hầu đều có một số kiến thức quân sự nhất định.

Nelly biết cách sử dụng ống nhòm và điều chỉnh độ phóng đại.

Do đó, Nelly có thể thấy rõ ràng rằng trên con đường ở phía tây thành phố, xe tăng của quân Ant đang giao tranh ác liệt với xe tăng của quân địch.

Cô nhận ra đó là những chiếc xe tăng hạng nhẹ vừa được điều động đến Olaci hai ngày trước, được biên chế vào quân của Thiếu tướng Rokossovsky, nhỏ hơn nhiều so với T-34.

Đối thủ của những chiếc xe tăng hạng nhẹ này cũng là một nhóm xe tăng hạng nhẹ.

Những chiếc xe tăng hạng nhẹ này dường như có thể bắn liên tục, hầu hết đạn lửa bắn ra đều có màu xanh lục (xe tăng số 1 chỉ được trang bị súng máy, xe tăng số 2 được trang bị pháo tự động).

Trong khi đó, xe tăng hạng nhẹ của quân Ant có thể bắn đạn pháo, vì vậy quân địch nhanh chóng rơi vào thế bất lợi.

Nelly cầm ống nhòm, vừa quan sát vừa nói: "Có vẻ như... chúng ta đang chiếm ưu thế? Vậy là chúng ta sắp thắng rồi sao?"

Lyudmila cười gượng: "Alyosha nói, có thể phải đánh nhau ba đến bốn năm, thương vong hàng chục triệu người."

Nghe đến con số thương vong, Nelly run lên, chiếc ống nhòm tuột khỏi tay cô, nhưng cô lập tức phản ứng kịp và chộp được nó.

"Ồ!" Lyudmila vỗ tay, những nữ quân nhân khác cũng vỗ tay theo.

Lyudmila: "Đây là tốc độ phản ứng mà cô đã luyện tập được để không làm vỡ bát đĩa sao?"

Nelly hơi đỏ mặt.

Cô chuyển chủ đề: "Nhìn kìa, xe tăng của quân địch bốc khói rồi!"

"Đó là khói, người Prosen rất thích sử dụng khói, nghe nói chủ yếu là để phòng thủ tên lửa. Ở Rogneda, khói thực sự đã che khuất tầm nhìn của chúng tôi. Lúc đó, chúng tôi nghĩ rằng mình có thể sử dụng tên lửa để kiểm soát toàn bộ con phố, nhưng kết quả là khói mù mịt, chúng tôi chỉ có thể kiểm soát được khoảng 500 mét.

"Sau đó, Phó Hiệp sĩ Yetsemenko - lúc đó ông ấy chưa phải là Phó Hiệp sĩ, đã ra lệnh cho chúng tôi tiến lên phía trước, kết quả là chúng tôi gặp bộ binh Prosen trên đường di chuyển, Đại đội Tên lửa ngay lập tức bị tiêu diệt, chỉ còn lại vài người chúng tôi.

"À, đừng nói với Alyosha, tôi đã giấu kín chuyện này cho đến bây giờ vì sợ anh ấy lo lắng."

Nói xong, Lyudmila xoa đầu Nelly.

Nelly: "Nguy hiểm như vậy sao..."

"Chiến trường mà. Cả tôi, Alyosha, và mọi người, không biết chừng lúc nào sẽ ra đi. Nelly, cô cũng phải cẩn thận, tôi nghĩ cô nên trở về đi, nghe nói ông Rokossovsky đã mua một điền trang mới ở vùng núi Raul, nếu cô đến đó..."

Nelly lắc đầu nguầy nguậy: "Không, tôi sẽ không đi đâu cả. Tôi muốn đi theo mọi người!"

Lyudmila: "Vậy thì cô phải đội mũ hải quân, nếu không trông cô sẽ không giống lính hậu cần."

Nói xong, cô tháo chiếc băng đô trên đầu Nelly ra và đội chiếc mũ hải quân của mình lên đầu cô hầu gái.

"Ừm, trông cũng được đấy chứ." Lyudmila cười nói.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo.

Lyudmila vừa hô "báo động chiến đấu" vừa nhấc điện thoại: "Đại đội Tên lửa, Linh mục Peter? Hướng nào? Được rồi!"

Sau khi cúp điện thoại, Lyudmila ra lệnh cho các nữ quân nhân: "Chúng đang tiến đến từ phía chính diện, chúng ta sẽ tấn công trực diện."

Nói xong, cô ghé người ra ngoài cửa sổ và hét lớn: "Ivan! Chuẩn bị di chuyển!"

Nelly: "Di chuyển sao?"

"Ừ, phải di chuyển ngay sau khi khai hỏa, lần trước chúng tôi suýt chút nữa bị trúng bom điều khiển từ xa của người Prosen - tôi không biết Alyosha gọi bom điều khiển từ xa là gì, nhưng nó rất mạnh, suýt chút nữa đã giết chết toàn bộ Đại đội Tên lửa của chúng tôi."

Nelly: "Vậy tôi cũng sẽ giúp một tay!"

"Được rồi, cô cầm lấy cái đó! Xuống dưới trước đi!"

Lúc này, một trong những nữ quân nhân hô lên: "Phát hiện mục tiêu!"

Lyudmila lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một chiếc máy bay trinh sát hai thân đang bay về phía họ.

Ngay sau đó, một quả tên lửa bay lên từ khu rừng, bắn trúng nó.

Lyudmila sững sờ: "Hả?"

Nelly: "Có chuyện gì vậy?"

Lyudmila tức giận dậm chân: "Katusha (tên gọi thân mật của Yekaterina) chết tiệt, cô ta cướp mục tiêu của tôi!"

Một nữ quân nhân khác nói: "Chỉ cần không cướp Tướng quân là được rồi, mục tiêu gì cũng được."

Lyudmila nhìn nữ quân nhân: "Kiểm tra tên lửa! Báo cáo tình trạng sẵn sàng chiến đấu sau mười phút!"

"Rõ!"

Nelly: "Yekaterina cũng để ý đến cậu chủ sao?"

Lyudmila: "Chà, bây giờ anh ấy là người được săn đón nhất, ai mà không để ý chứ."

Nelly: "Tiểu thư có vẻ tự hào nhỉ."

"Tôi rất tự hào."

Nelly tặc lưỡi, đột nhiên cô nhớ ra một "kiến thức quân sự": "Khoan đã, vậy là bây giờ tiểu thư và các bạn chuyên trách phòng không sao? Chẳng phải tên lửa được phát minh ra để đối phó với xe tăng sao?"

"Alyosha thích dùng tên lửa để phòng không." Lyudmila giang hai tay ra: "Về khoản này, anh ấy vẫn y như trước, thích làm những điều kỳ quặc."

————

Cùng lúc đó, Vương Trung hắt hơi vài cái.

Lúc này, tiếng gọi của Tiểu đoàn xe tăng số 13 vang lên trong radio: "Sói Già gọi Bạch Mã, Sói Già gọi Bạch Mã!"

Vương Trung: "Bạch Mã nghe đây, mời nói."

"Sói Già đã tiêu diệt xe tăng số 1 và số 2 cắt đứt tuyến tiếp tế của quân ta, hiện đang chuẩn bị tiến vào hầm trú ẩn của xe tăng, giao chiến với xe tăng số 3 và số 4."

Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn của đơn vị.

Mặc dù góc nhìn của quân đồng minh không sáng rõ, nhưng vẫn có thể quan sát được tình hình chiến trường.

Kết quả là anh nhìn thấy rất nhiều xác xe tăng số 2 và số 1 nằm la liệt gần đường.

Tốt lắm, bảo chúng xông vào hầm trú ẩn, đối đầu với xe tăng số 3 và số 4 của quân địch, vậy mà chúng lại đi xử lý đám xe tăng số 1 và số 2 dành cho pháo chống tăng trước sao?

Tinh thần chiến đấu này, tốt!

Vương Trung: "Sói Già, làm tốt lắm, Sói Già, làm tốt lắm! Tiếp tục chiến đấu."

Vương Trung định khen ba lần, nhưng do quá phấn khích nên đã khen ít hơn một câu.

"Bạch Mã, cứ giao cho chúng tôi, cho dù có phải chiến đấu đến khi hết đạn, chúng tôi cũng sẽ đâm cho xe tăng địch tan xác."

Vương Trung: "Không, tôi ra lệnh cho các anh, phải giành chiến thắng, và trở về an toàn. Lặp lại, tôi ra lệnh cho các anh, phải giành chiến thắng và trở về an toàn!"

Bên kia trầm mặc vài giây, đáp: "Ta sẽ tận lực. Bạch Mã, xong!"

(Hết chương)

Chương 33: Ca Ca Muội sẽ tha thứ cho ta (Lại canh năm)

Vương Trung đáp lại Tiểu đoàn Tăng số 13, một lần nữa chuyển sự chú ý về phía kẻ địch chính diện.

Vì chuẩn bị hỏa lực chưa kết thúc, kẻ địch vẫn dừng lại ở rìa tầm nhìn của Vương Trung, góc nhìn từ trên cao chỉ thấy vài chiếc xe tăng, không thấy được đại bộ phận đang tập hợp.

Dùng mắt thường quan sát tuy có thể thấy lờ mờ sự phân bố của chúng, nhưng Vương Trung vốn không biết tính toán khoảng cách và tọa độ, không thể dẫn đường cho pháo binh tấn công.

Mẹ kiếp, đợi mùa xuân năm sau, khi tuyết tan bùn lầy, ai cũng không di chuyển được, nhất định phải tranh thủ học cách tính toán khoảng cách và tọa độ.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng Yegorov, quay đầu lại thấy tay tướng bộ binh số một dưới trướng mình đang đứng bên ngoài hầm chỉ huy của Trung đoàn hô lớn: "Pháo binh bắt đầu kéo dãn rồi, có phải chuẩn bị tiến vào trận địa không?"

Vương Trung vội vàng quan sát từ trên cao, quả nhiên điểm rơi của đạn pháo đang dần dời về phía sau.

Hắn vừa định trả lời, thì khói mù của địch đã trùm lên.

Vị trí phục kích thứ nhất và thứ hai chìm trong khói mù, có xông lên cũng không thể khai hỏa.

Cùng lúc đó, quân địch bắt đầu tiến công.

Chính Bắc là lính bắn bazooka, Tây Bắc là hai tiểu đoàn tăng, gần trăm chiếc Panzer III và Panzer IV.

Vương Trung nhìn Yegorov, chỉ tay xuống đất, ý bảo án binh bất động.

Trận địa toàn khói, quay về cũng không phát huy được hỏa lực, lại còn phải giằng co với bộ binh. Bọn chúng là bộ binh tinh nhuệ, từng đánh từ Bohemia.

Từ sau lần giáp lá cà với bộ binh tinh nhuệ của địch ở Loktev, Vương Trung không còn muốn đánh cận chiến với đám lính già Prosen này nữa. Mẹ kiếp,

còn đáng sợ hơn cả xe tăng.

Yegorov giơ ngón cái lên, xoay người trở về hầm chỉ huy.

Vương Trung quay người tìm lính thông tin đang ôm điện thoại và dây điện thoại ngồi trên nắp động cơ xe tăng chờ lệnh, cầm lấy ống nghe: "Nối máy với Trung đoàn 152... 155."

Trung đoàn pháo binh hạng nặng dưới quyền Vương Trung có phiên hiệu là 155, hắn cứ hay gọi nhầm thành Trung đoàn 152, vì pháo của trung đoàn có cỡ nòng 152mm.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối: "Trung đoàn 155, xin nghe."

Vương Trung: "Tôi là Rokossovsky, nhắm vào tọa độ..."

Hắn báo xong tọa độ, phía Trung đoàn Pháo binh đáp lại: "Thiết lập lại các thông số bắn cần khoảng 5 phút."

"Tôi biết, các anh cần 5 phút."

Lần trước Trung đoàn Pháo binh cũng nói 5 phút, nhưng 2 phút sau đã khai hỏa.

Vương Trung: "Thiết lập xong, đợi lệnh của tôi mới được bắn."

"Rõ, nhưng lần này không phải đánh vào trận địa đã định trước sao?"

"Đúng vậy, đánh vào trận địa chỉ có thể tiêu diệt bộ binh, hơn nữa vì công sự của chúng ta, không ít tên có thể thoát được. Chúng ta sẽ đánh vào đội hình đang hành quân."

Thông tin liên lạc bằng điện thoại thường không bị nghe trộm, vì chiến trường hỗn loạn, lính thông tin rải dây ở đâu chính họ còn chưa chắc tìm lại được. Do đó, có thể nói chuyện chi tiết hơn qua điện thoại.

Phía Trung đoàn Pháo binh im lặng, Vương Trung gác ống nghe lên vai, tiếp tục quan sát quân địch.

Quân địch hoàn toàn không ngờ Trung đoàn 151 lại phục kích ở trận địa thứ ba phía sau, cứ thế áp sát từ ba phía.

Vương Trung vẫn gác điện thoại trên vai, đồng thời nói với Alexander qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Nhắm vào xe tăng của địch đang tiến công bên sườn, cậu bắn trúng chứ?"

"Cứ giao cho tôi." Alexander tự tin nói, đồng thời bắt đầu xoay tháp pháo.

Lúc này xe tăng không nổ máy, chỉ có thể dựa vào ắc quy để xoay tháp pháo, mà ắc quy của Ant rất tệ, nên Alexander chỉ có thể xoay chậm rãi.

Lý do không nổ máy xe tăng, đương nhiên là vì tiếng động cơ quá lớn, sẽ bị địch phát hiện.

Thợ máy của chiếc 422 cầm tay quay đứng cạnh xe tăng, chờ Belyakov ra lệnh là hỗ trợ quay ngay.

Cuối cùng, quân địch cũng tiến vào cự ly Vương Trung đã nhắm trước, hắn lập tức hét lớn: "Bắn!"

Rất nhanh, Vương Trung đã nghe thấy tiếng rít trên không trung, sau đó đạn pháo rơi thẳng vào giữa đội hình tấn công của địch.

Lính Prosen thích sử dụng đội hình dày đặc khi tấn công, nếu đạn pháo hạng nặng có thể rơi trúng khoảng trống giữa hai chiếc xe tăng, có khả năng phá hủy xích của cả hai cùng lúc.

Xích bị đứt trên chiến trường không giống như trong game, sửa chữa mười mấy giây là xong, xích bị đứt trên chiến trường đồng nghĩa với việc phải bỏ xe tạm thời, chờ sau khi chiếm được chiến trường mới quay lại sửa chữa.

Ngoài ra, pháo hạng nặng còn có thể khiến kíp lái xe tăng bị choáng, điều kiện tiên quyết là phải bắn trúng.

Đợt bắn đầu tiên, 24 quả đạn pháo rơi xuống, toàn bộ lính bộ binh trong đội hình tấn công của địch đều nằm rạp xuống, theo góc nhìn từ trên cao của Vương Trung, ít nhất 30 tên đã bỏ mạng trong đợt này.

5 chiếc xe tăng cũng dừng lại, hiệu suất như vậy có thể chấp nhận được.

Vương Trung: "Điều chỉnh các thông số bắn, chỉnh lại thước ngắm..."

Thông qua việc hiệu chỉnh các thông số, có thể điều chỉnh chính xác điểm rơi của đạn pháo, Vương Trung đã đặc biệt học hỏi Dmitri một chút. Hiện giờ Dmitri đang ở đài quan sát pháo binh trên Cao điểm 153, nếu xe tăng của địch lọt vào tầm quan sát của đài quan sát, e là sẽ phải hứng chịu những đòn tấn công chính xác hơn.

Đợt đạn thứ hai rơi xuống, lại có 4 chiếc xe tăng dừng lại. Lúc này, toàn bộ xe tăng của địch đều dừng lại, đồng thời bắt đầu phóng khói mù.

Bộ binh cũng bò dậy ném lựu đạn khói.

Xem ra, quân địch đã phán đoán được vị trí của họ đang nằm trong tầm quan sát của pháo binh, nên lựa chọn che khuất tầm nhìn, sau đó tiếp tục tiến công.

Liệu có tác dụng không? Vương Trung thầm nghĩ.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng động cơ gầm rú trên bầu trời.

Vương Trung lập tức quan sát bầu trời.

Máy bay trinh sát Do 215!

Chúng đến do thám vị trí pháo binh!

Ở Loktev, Vương Trung đã bị chúng bắn hỏng 3 khẩu pháo B4.

Vương Trung: "Dừng bắn, toàn bộ pháo binh dừng bắn, chuẩn bị di chuyển đến vị trí dự bị."

Là một vị tướng dày dạn kinh nghiệm, Vương Trung không thể không chuẩn bị vị trí dự bị cho pháo binh.

Dù sao cũng đã từng bị pháo binh địch phản pháo một lần.

Ngoài việc ra lệnh cho pháo binh chuẩn bị di chuyển, Vương Trung còn hạ thêm một mệnh lệnh khác: "Bảo đơn vị yểm trợ chuẩn bị đốt lốp xe."

Cho dù pháo binh có di chuyển hay không, khi thứ đó còn lượn trên đầu, pháo binh cũng không dám khai hỏa.

Chờ quân địch chiếm được trận địa, thậm chí còn không thể phản công để yểm trợ.

Giờ phải xem thực lực của bộ binh và xe tăng mạnh đến đâu.

Vương Trung kiên nhẫn chờ đợi quân địch tiến vào tầm bắn của xe tăng.

Đang chờ đợi, Alexander lên tiếng: "Khoảng cách này được rồi. Gần hơn nữa, địch có thể xông lên tận dụng lợi thế về tầm nhìn để chiếm ưu thế. Bắn đi."

Vương Trung nhìn khoảng cách, 600 mét, quả thực đã đến cự ly mà các pháo thủ xe tăng có thể bắn trúng mục tiêu, bèn nói với Alexander: "Bắn!"

Pháo xe gầm lên giận dữ.

Belyakov cũng hét lớn: "Xoay tay quay! Khởi động xe!"

Thợ máy dùng hết sức xoay tay quay.

Ngay sau đó, ống xả đặc trưng của T-34 phun ra khói đen, tiếng động cơ gầm rú vang lên.

Vừa lúc đó, Alexander bắn phát thứ hai, viên đạn xuyên giáp găm trúng một chiếc Panzer IV.

Lúc này, các xe tăng khác mới bắt đầu khai hỏa.

Ngay lập tức, 6 chiếc xe tăng của địch trúng đạn.

Lúc này, một chiếc Panzer IV dừng lại, tháp pháo xoay về phía trận địa phục kích thứ ba của Vương Trung.

Vương Trung: "Chiếc Panzer IV đang xoay tháp pháo kia! Thấy không? Hắn ta muốn bắn khói mù về phía chúng ta! Chắc chắn là vậy!"

Lính nạp đạn: "Đạn xuyên giáp, rõ!"

Alexander lập tức khai hỏa, nhưng địch cũng đồng thời bắn trả.

Viên đạn xuyên giáp của Alexander xuyên thủng giáp hông của chiếc Panzer IV, ngay sau đó, tên lính Prosen còn sống sót lập tức nhảy ra khỏi xe bỏ chạy, động tác vô cùng thành thục, không chút do dự.

Có lẽ, quân lệnh của Prosen là phải bảo vệ những người lính xe tăng giàu kinh nghiệm, yêu cầu họ phải bỏ xe ngay lập tức khi không thể tiếp tục

chiến đấu.

Viên đạn pháo của chiếc Panzer IV bay khá chậm, 2 giây sau Vương Trung mới nghe thấy tiếng nổ, nhìn thấy khói màu do đạn khói tạo ra.

Vương Trung: "Stuka sắp đến rồi! Rút khỏi công sự, bộ binh bắn khói mù!"

Có kinh nghiệm từ lần trước, phản ứng của lực lượng xe tăng và bộ binh lần này rất thuần thục.

Vương Trung đã nhìn thấy những chiếc Stuka, nếu Prosen vừa ném bom vừa pháo kích yểm trợ, thì sẽ rất khó khăn.

Tiếng hú chết chóc vang lên từ bầu trời.

Ngay sau đó, ba mũi tên lửa phóng lên từ mặt đất, nghênh đón những chiếc Stuka đang bổ nhào xuống!

Cả ba mũi tên lửa đều trúng đích, không đợi những chiếc Stuka đó rơi xuống đất, loạt tên lửa thứ hai đã phóng lên.

Phi công địch rõ ràng đã rối loạn, trước đây chúng chỉ biết Bạch Mã Tướng Quân sẽ bắn hạ máy bay trinh sát để ngăn chặn trinh sát, không ngờ hắn ta lại sử dụng tên lửa phòng không như pháo hoa.

Những chiếc Stuka bị bắn trúng chao đảo rơi xuống đất.

Vương Trung quay lại hét với Grigory đang trông ngựa: "Nhanh lên, đi bắt phi công!"

Grigory gật đầu, xoay người lên ngựa, dẫn theo toán kỵ binh làm nhiệm vụ cảnh vệ cho Vương Trung trước đó phi về phía sau, thẳng đến vị trí những chiếc Stuka rơi xuống.

Đúng như dự đoán của Vương Trung, máy bay địch như rắn mất đầu, tất cả đều bay là là mặt đất, khiến tên lửa phòng không khó khóa mục tiêu hơn.

Những quả bom bị ném xuống một cách ngẫu nhiên rơi xuống cách trận địa phục kích thứ ba khoảng 50 mét, khoảng cách này không gây nguy hiểm gì cho trận địa được xây dựng kiên cố.

Sóng xung kích hay mảnh bom đều không thể gây thương tích cho bất kỳ ai.

Vương Trung thầm nghĩ, điều này rất công bằng, ngươi phong tỏa pháo binh của ta, ta phong tỏa không quân yểm trợ của ngươi, đợi bắt được phi công, còn có thể tra hỏi, moi ra chút tình báo.

————

Cùng lúc đó, tại Cung điện Mùa Hè ở St. Yekaterinburg.

Olga Nikolayevna Antonovna đang gào lên với người lính canh gác cổng: "Tôi là Công chúa! Ngươi dám cấm tôi vào phòng của chính mình?"

Người lính canh vẫn bất động: "Đây là Bộ Tư lệnh, không phải phòng khách, thưa Công chúa. Hơn nữa, Hoàng đế bệ hạ đã hạ lệnh, không được phép Công chúa vào quấy rầy cuộc họp."

Olga tức giận nói: "Họp cái gì? Họp bàn cách chôn vùi gần một triệu quân sao? Bây giờ cần phải rút lui!"

Lính canh: "Thưa Công chúa, người nói với tôi cũng vô ích. Cho dù tôi thừa nhận người nói đúng, tôi cũng không thể để người vào."

Olga hít một hơi thật sâu, lắc đầu bỏ đi.

Đi được một đoạn, đến hành lang vắng người, Olga lặng lẽ lấy ra một chiếc túi thơm tinh xảo, từ bên trong lấy ra một chiếc nhẫn vàng.

Chiếc nhẫn giống hệt nhẫn của Thái tử.

"Mặc dù không muốn dùng chiếc nhẫn giả do mình lén làm, nhưng tình huống khẩn cấp, ca ca sẽ tha thứ cho tôi."

(Hết chương)

Chương 34: Triều Khởi

Bên phía Vương Trung.

Sau khi cuộc tấn công của Không quân bị thần tiễn đẩy lui, quân Prosen vẫn không dừng lại.

Xe tăng Panzer IV và súng cối của địch tiếp tục thả thêm khói mù xuống mặt đất, sau đó đội hình hỗn hợp xe tăng và bộ binh tấn công bên sườn đổi hướng, tiến thẳng về trận địa phục kích số 3 của Vương Trung.

Trong khi đó, lính ném lựu đạn vốn tấn công từ phía bắc tiếp tục tiến về phía trận địa phục kích số 1 và số 2 đã bị bỏ trống.

Lựa chọn này của địch cũng dễ hiểu, nếu rút lui, muốn tập hợp lại lực lượng tổ chức tấn công một lần nữa sẽ lãng phí một, hai tiếng đồng hồ.

Loại hình tấn công cấp Sư đoàn này, hai tiếng đồng hồ có thể tổ chức được một đợt đã được coi là tinh nhuệ, tham mưu các cấp chắc chắn đều rất giàu kinh nghiệm.

Đối với tình huống này, Vương Trung đã sớm có dự tính.

Tuy rằng lúc thiết lập trận địa, nguyên tắc của hắn là cố gắng tránh giao tranh trực diện, nhưng đối mặt với quân Prosen vốn ưa thích sử dụng khói mù như vậy, không thể không tính đến trường hợp đánh giáp lá cà.

Vương Trung nói: "Toàn đội xe tăng nghe rõ, nhắc nhở lẫn nhau, xe nào không có radio thì di chuyển về phía sườn."

Ngoài hầm trú ẩn cho xe tăng, Vương Trung còn cho chuẩn bị rất nhiều vị trí tấn công bên sườn, đồng thời để 30 lái xe tăng đều lái xe jeep làm quen với tuyến đường di chuyển giữa các vị trí, mục đích là để có thể nhanh chóng thay đổi vị trí khi chiến đấu.

Hôm qua, khi bị Stuka tập kích, họ không kịp đổi vị trí, nguyên nhân chủ yếu là do nhiều tổ lái xe tăng lần đầu ra trận, chỉ lo tập trung bắn phá, căn bản không để ý đến việc quân ta đã bắt đầu thay đổi đội hình.

Hôm nay, Vương Trung đặc biệt bố trí một người truyền tin ở phía sau mỗi chiếc xe tăng, bình thường nằm ở phía sau tháp pháo, khi thấy các xe tăng khác thay đổi đội hình sẽ nhấc nắp tháp pháo thông báo cho người bên trong.

Có thể coi đây là radio bằng người.

Tin tốt là hiệu quả truyền đạt khá ổn, tin xấu là hao người, người ở ngoài thường xuyên bị trúng đạn lạc.

Mẹ kiếp, Vương Trung đã chịu đủ loại chiến đấu bức bối này rồi, đợi sang năm viện trợ của khối Đồng minh đến, nhất định phải trang bị cho toàn quân xe tăng Sherman.

Sherman năm thứ hai tham chiến cơ bản là thần thánh trên chiến trường, một loạt pháo 50 ly của quân Đức căn bản không thể bắn thủng giáp trước của nó.

Danh tiếng của Sherman sụp đổ là chuyện sau năm 1943, khi phải đối mặt với Tiger và Panther.

Vương Trung vừa nghĩ vừa dẫn quân cơ động về phía sườn khai hỏa, lúc đi qua hầm chỉ huy của Yegorov, vừa lúc thấy ông ta đi ra, liền hô lớn: "Mặt trận giao cho ông!"

"Yên tâm. Các chàng trai! Hãy nhớ lại những gì tôi đã dạy các cậu về cách chống tăng: Thứ nhất, chặn bộ binh, thứ hai, tìm cách tiếp cận điểm mù của xe tăng, càng gần xe tăng, chúng càng khó thấy, cuối cùng là ném bom xăng!

"Hai người một tổ, người thứ nhất ném lựu đạn phân tán bộ binh, người thứ hai tiếp cận, đảm bảo ném bom xăng trúng nắp tản nhiệt của động cơ!"

Vương Trung không để tâm đến tiếng Yegorov nữa.

Chiến trường cần phân công rõ ràng, nhiệm vụ của đội xe tăng của Vương Trung là chiếm giữ sườn, tránh làn khói mù của địch để bắn yểm trợ cho lực lượng phía sau.

Chính diện có hai tiểu đoàn của Yegorov lo liệu.

Khi xe tăng số 422 lao nhanh về phía vị trí đã định, một quả pháo hiệu sáng lên từ khu rừng phía xa.

Đó là pháo hiệu do lính trinh sát bỏ lại bắn lên, chủ yếu để thông báo cho quân ta biết địch đã tràn lên trận địa, cần pháo binh yểm trợ kịp thời.

Nhưng Vương Trung ngẩng đầu nhìn lên trời, chiếc máy bay trinh sát Do 215 của địch đang lượn lờ trên cao, cho dù có đốt lốp xe vất vả lắm mới thu thập được để tạo khói đen, cũng không thể đảm bảo địch không phát hiện ra trận địa pháo binh.

Pháo hạng nặng của địch vừa kết thúc loạt bắn chuẩn bị, nhận được tọa độ do máy bay trinh sát cung cấp, lập tức có thể khai hỏa.

Vương Trung đã mất ba khẩu B4 ở Loktev theo cách này.

Nếu bây giờ đã đến lúc nguy cấp, không khai hỏa pháo binh thì không giữ được mặt trận, Vương Trung sẽ ra lệnh khai hỏa, nhưng rõ ràng là vẫn chưa đến lúc đó.

Vì vậy, hắn lại nhìn quả pháo hiệu trên không trung, khẽ nói một tiếng xin lỗi.

Vương Trung lúc này đã có thể đưa ra lựa chọn tàn nhẫn.

Yegorov chạy dọc theo chiến hào một vòng, trở về hầm chỉ huy, Tham mưu trưởng Trung đoàn nói thẳng: "Pháo hiệu đã bắn lên rồi, địch chắc chắn đã tiến vào trận địa chúng ta bỏ, sao không yểm trợ?"

"Trên trời có máy bay trinh sát." Yegorov chỉ tay lên trời, "Nó sẽ báo tọa độ trận địa pháo binh cho pháo binh của chúng."

Tham mưu trưởng lập tức lại gần cửa sổ quan sát của hầm, cúi thấp người nhìn lên trời, muốn tìm kiếm vị trí của chiếc máy bay trinh sát.

"Chắc là trên vùng trời Olaci, trong hầm bị vách ngăn nên không nghe rõ, ra ngoài là nghe thấy tiếng gầm rú của nó ngay."

Tham mưu trưởng: "Vậy... chẳng phải chúng ta đã bỏ rơi người lính trinh sát liều mình bắn pháo hiệu sao? Cậu ấy chắc chắn đã bị địch phát hiện rồi!"

Yegorov gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng cho dù không có máy bay trinh sát của địch, pháo binh bắn yểm trợ vào vị trí cậu ấy, cậu ấy vẫn sẽ chết... Chỉ khác là từ bị chính quân ta bắn chết thành bị địch bắn chết mà thôi. Trên chiến trường, chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa."

Tham mưu trưởng mím môi, không nói gì.

Lúc này, tại trận địa phục kích số 1.

Binh nhì Semyon đang dựa vào rừng cây để che chắn, né tránh quân địch.

Ánh sáng của quả pháo hiệu vẫn còn le lói trên không trung chiếu tới từ phía sau lưng anh.

Để có thể đối phó với số lượng lớn quân địch, Semyon đã đổi từ súng ngắn Tokarev sang súng tiểu liên MP40 thu được của địch.

Chiếc áo choàng của đội Cận vệ của anh được phủ một lớp cỏ để ngụy trang trong bụi cây tốt hơn.

Nhưng mọi sự che giấu đều trở nên vô dụng khi quả pháo hiệu bay lên không trung, Semyon buộc phải đối mặt với sự truy đuổi của một trung đội địch.

Anh chạy như bay giữa những cây bạch dương, giống như một con thỏ bị săn đuổi, trở thành một bóng hình thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng cây.

Anh liên tục xả súng tiểu liên về phía quân địch.

Một tên Trung đội trưởng của quân Prosen bị trúng đạn, ôm ngực ngã xuống, tên Trung sĩ phó đỡ lấy hắn, hét lớn ra phía sau vài câu.

Lập tức, một tên xạ thủ súng máy chạy tới, đặt súng máy dưới gốc cây bạch dương, giữa đám rễ cây.

Tiếng súng máy xé rách không khí vang lên, những viên đạn găm vào lớp vỏ cây bạch dương hàng chục năm tuổi, tạo ra vô số mảnh gỗ vụn bắn tung tóe.

Một mảnh gỗ vụn văng trúng lông mày Semyon, máu theo đó chảy xuống má.

Anh vẫn tiếp tục chạy, thỉnh thoảng lại quay người bắn về phía sau.

Mặc dù không ngắm bắn, nhưng những phát súng của anh vẫn khiến cho đám lính Prosen vốn đã cẩn thận càng thêm chậm lại.

Bỗng nhiên, từ xa vọng lại tiếng gọi của đồng đội Aleksei đến tiếp ứng: "Semyon, chạy về phía này! Pháo hiệu của cậu đâu?"

Thì ra đồng đội ẩn nấp trong rừng để yểm trợ không thấy pháo hiệu được bắn lên.

Semyon: "Tôi bắn rồi! Sao pháo binh vẫn chưa bắn vậy?"

"Semyon!" Aleksei hét lớn, "Chạy vào chiến hào! Chúng tôi ở trong chiến hào!"

Aleksei vừa nói vừa bắn trả bằng khẩu Tokarev, cố gắng chặn bước quân địch.

Kết quả là súng máy của địch lập tức chuyển hướng, Aleksei buộc phải rời khỏi vị trí, cũng lao như bay về phía chiến hào.

Súng tiểu liên của Semyon hết đạn, trong lúc nguy cấp, anh định thay băng đạn thì một viên đạn găm trúng ngón tay cái, băng đạn đầy ắp rơi

xuống đất.

Semyon hét lên đau đớn.

Quân địch đã đuổi tới gần, anh không dám nhặt băng đạn nữa, đành tiếp tục chạy về phía trước, vừa chạy vừa hét: "Pháo binh đâu? Tôi bắn pháo hiệu rồi! Hơn nữa còn cố tình chạy vòng quanh khu vực pháo binh bắn nữa! Pháo binh của chúng ta đâu?"

Aleksei đã chạy đến chiến hào, hội hợp với một tiểu đội đang ẩn nấp bên trong.

Tiểu đội trưởng hô lớn: "Semyon! Chạy về phía trước, chúng tôi yểm trợ cho cậu! Bắn!"

Từ cuối cùng là nói với mọi người trong chiến hào, lập tức sáu khẩu Tokarev đồng loạt khai hỏa.

Súng máy của địch lập tức chuyển hướng, bắt đầu áp chế hỏa lực về phía chiến hào.

Nhưng đây chính là ý đồ của Tiểu đội trưởng, như vậy Semyon mới có thể chạy thoát!

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không chú ý, cách chiến hào khoảng 300 mét, cách Semyon chưa đến 200 mét, một tên Trung sĩ của quân Prosen đang dựa vào một cây bạch dương, giơ khẩu súng trường Kar98k lên.

Hắn ta còn đang ngậm một điếu thuốc chưa châm, phù hiệu lính kỳ cựu trên cánh tay cho thấy thân phận lính kỳ cựu của hắn.

Hắn ta cẩn thận chỉnh thước ngắm, nhắm bắn một cách tỉ mỉ.

Tiếng súng vang lên, Semyon đột nhiên run lên, toàn thân cứng đờ.

Anh dang hai tay ra như một con chim sắp sửa cất cánh, khẩu súng tiểu liên rơi xuống đất.

Aleksei gào lên: "Semyon!"

Semyon khuỵu xuống, ngã sấp xuống đất. Trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, anh nhớ đến ngày lễ trưởng thành, trong đêm lửa trại của làng, cô gái anh yêu đã kéo tay anh, chạy về phía sân đập lúa.

Lúc đó, anh cũng giống như vậy, bị cô gái đẩy ngã trên đống rơm ở sân đập lúa.

Aleksei quay đầu lại, gào lên với Tiểu đội trưởng: "Sao không có pháo binh yểm trợ? Tại sao?"

Tiểu đội trưởng: "Nghe kỹ trên trời xem, có máy bay trinh sát của địch! Chúng ta đã mất nửa tiểu đoàn pháo binh ở Loktev theo cách này rồi! Khi có máy bay trinh sát của địch, chúng ta không thể khai hỏa pháo binh để

lộ vị trí!"

Aleksei: "Vậy chẳng phải Semyon chết vô ích sao?"

"Pháo binh là vũ khí kỹ thuật quý giá, còn quý hơn Semyon, hơn cậu, hơn tôi! Quý hơn tất cả chúng ta! Thay vì ở đây gào thét với tôi, cậu hãy trút giận lên đầu quân Prosen kia!"

Nói rồi, Tiểu đội trưởng túm lấy cổ áo Aleksei, ép anh ta nhìn về phía quân Prosen đang áp sát: "Cầm lấy khẩu Tokarev của cậu, bắn đi! Binh sĩ Cận vệ không bao giờ lùi bước vào lúc này!"

Aleksei hít sâu vài hơi, giơ súng trường lên, ngắm bắn về phía quân địch.

Tiểu đội trưởng: "Bắn đi, binh nhì!"

Aleksei bóp cò, trút toàn bộ nỗi căm phẫn khi chứng kiến cái chết của người bạn thân vào viên đạn.

Khẩu Tokarev thực hiện nhiệm vụ một cách trung thành, khóa nòng tự động giật về phía sau, kéo vỏ đạn đã bắn ra, hất ra ngoài cửa sổ thoát vỏ đạn.

Aleksei tiếp tục bắn, những viên đạn bay vun vút về phía quân thù đáng ghét.

Đối mặt với hỏa lực bán tự động dữ dội của cả một tiểu đội, quân Prosen buộc phải rút lui - khu rừng rậm rạp không thích hợp cho súng máy hạng nhẹ của chúng phát huy uy lực, súng trường lên đạn từng viên lại càng không thích hợp cho việc tác chiến trong rừng rậm.

Aleksei nhìn thấy bóng lưng của một tên lính Prosen đang bỏ chạy, anh lập tức xoay họng súng, nhắm bắn.

Kinh nghiệm của Aleksei vẫn còn quá ít ỏi, anh chưa đủ khả năng để nghĩ đến việc điều chỉnh thước ngắm trong tình huống này. Anh chỉ đơn giản hướng khe ngắm và đầu ruồi của thước ngắm vào cái bóng kia, rồi điên cuồng bóp cò, trút hết số đạn còn lại trong băng đạn.

Mục tiêu trúng đạn, cơ thể run lên bần bật, co giật rồi đổ gục xuống đất.

Mặc dù không có bằng chứng nào cho thấy kẻ bị bắn gục chính là kẻ đã giết chết Semyon, nhưng Aleksei vẫn gầm lên đầy phẫn nộ.

(Hết chương 34)

Chương 35: Sóng vỗ bờ (Cộng thêm chương vì đủ 15000 phiếu Nguyệt)

Đội xe tăng do Vương Trung chỉ huy nhanh chóng cơ động đến vị trí bắn ở sườn, chưa dừng hẳn đã nổ súng.

Những chiếc xe tăng khác cũng đã xoay nòng về phía quân địch, khai hỏa.

Quân Prosen phản ứng rất nhanh.

Lúc trước, bọn chúng bị bất ngờ vì cách bố trí trận địa khoa học của Vương Trung, giờ thấy T-34 dừng lại trên địa hình bằng phẳng khai hỏa, lập tức bị phát hiện.

Thực ra không lâu sau, cả hai bên chiến tuyến phía đông đều học được cách đào hố, giấu nửa thân dưới xe tăng xuống, chỉ thò tháp pháo lên bắn.

Lúc này, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn chưa đầy năm trăm mét, cuộc đấu pháo nảy lửa bắt đầu.

Quân địch cần phải ngắm bắn rất kỹ lưỡng mới có thể kẹt được tháp pháo của T-34, còn T-34 chỉ cần đưa ống ngắm vào là có thể bắn.

Hơn nữa, xét về giáp bảo vệ, rõ ràng T-34 chiếm ưu thế hơn, cho dù tháp pháo có bị kẹt thì kíp lái bên trong vẫn an toàn. Còn pháo 76 ly của T-34 chỉ cần bắn trúng xe tăng địch là có thể tiêu diệt ít nhất một nửa số thành viên trong xe.

Trận đấu pháo kéo dài hai mươi phút, quân địch bắt đầu thả khói rút lui.

Vương Trung nhìn thấy khói mù, thở phào nhẹ nhõm.

Trận đấu pháo lần này khác với trước đó, bên anh không có lợi thế về địa hình, chỉ có rừng cây và bụi rậm làm nơi ẩn nấp.

Đây là cuộc đấu pháo thực sự, hai bên so kè về hỏa lực, cuối cùng đội xe tăng của Vương Trung đã giành chiến thắng.

Vương Trung: "Tất cả các xe báo cáo, có bao nhiêu xe bị kẹt tháp pháo?"

"Xe chỉ huy trung đội 1, không bị hư hại."

"Xe chỉ huy trung đội 2, không bị hư hại."

"Trung đội 3 báo cáo, xe tôi bị hỏng xích."

...

Sau khi kiểm tra xong những chiếc xe tăng có radio, Vương Trung ra lệnh thống kê tình hình của những xe còn lại.

Trong lúc chờ đợi, anh hướng sự chú ý về phía trận địa của Yegorov.

Vì lúc này Vương Trung không thể trực tiếp chỉ huy Yegorov, nên Trung đoàn cận vệ 31, Tiểu đoàn bộ binh 2 và Tiểu đoàn bộ binh 3 chỉ còn là những ký hiệu quân sự.

May mà tầm nhìn của Vương Trung bao quát gần hết chiến trường, cho phép anh theo dõi tình hình trận chiến - hỏa lực của đội xe tăng chỉ chặn được quân tiếp viện của địch, còn xe tăng và bộ binh đã tràn lên trận địa cần phải có quân của Yegorov xử lý.

Trận đánh hỗn hợp ác liệt đang diễn ra.

Yegorov chia quân thành nhiều nhóm chiến đấu nhỏ, dùng lựu đạn áp chế bộ binh quanh xe tăng, sau đó cho lính công binh tiếp cận ném bom xăng.

Trận chiến diễn ra rất ác liệt, may mà quân của Yegorov tương đối "đông", có thể chịu đựng được thương vong.

Vương Trung đang tập trung theo dõi, bên kia đã thống kê xong, một trung đội trưởng dùng radio báo cáo: "Báo cáo, tổng cộng 6 xe tăng bị kẹt tháp pháo, 2 xe bị hỏng xích. Xe bị hỏng xích đang được sửa chữa, còn xe bị kẹt tháp pháo chắc phải đợi tối nay, khi nào thợ từ nhà máy đến mới sửa được."

"Tốt." Vương Trung vừa dứt lời, một tiếng hô vang lên từ phía xa: "Quân địch đang tràn lên từ khu rừng!"

Vương Trung vội vàng quay đầu lại, dựa vào khả năng đặc biệt, anh nhìn thấy rất nhiều binh lính Prosen đang tiến đến từ khu rừng, đó là những tên vừa chiếm được trận địa phục kích số một, đang men theo rừng cây tiến lên.

Người báo tin cho Vương Trung là một tiểu đội bộ binh, có vẻ như đang đóng quân ở chiến hào giao thông giữa trận địa, làm nhiệm vụ cảnh giới.

Vương Trung: "Đã kích hoạt bãi mìn chưa?"

"Báo cáo đã kích hoạt! Nhưng mìn chúng tôi chôn giữa trận địa không nhiều, vì sợ sẽ bắn nhầm vào quân ta!" Tiểu đội trưởng đáp lời.

Vương Trung: "Tất cả xe tăng thay đổi đội hình, địch đang tràn lên từ khu rừng, chuẩn bị hỏa lực súng máy chặn đánh!"

Nói rồi, Vương Trung chồm dậy, chộp lấy khẩu súng máy phòng không trên nóc tháp pháo, nhắm thẳng vào quân Prosen trong rừng bóp cò.

Súng máy của quân Prosen đáp trả, buộc Vương Trung phải co người lại, nấp sau lớp giáp che của tháp pháo.

Lúc này, Aleksander nổ súng, một phát đạn pháo HE gãy ngang một cây bạch dương, phát nổ trước khi trúng mục tiêu, mảnh bom quét ngã 5 tên địch.

Nhưng súng máy của quân địch vẫn bắn, đạn găm vào tháp pháo chan chát.

Lúc này, xạ thủ điều khiển súng máy đồng trục quét ra một loạt đạn, đường đạn sáng rực lửa vạch lên nền trời, nhìn như thể cảnh phim kiếm hiệp Vương Trung từng xem lúc nhỏ, hai bên so chiêu bằng những tia sáng kỳ ảo.

Rồi quân địch lại sử dụng chiến thuật cũ, thả khói mù.

Vương Trung lập tức ra lệnh: "Thiết lập trận địa hỏa lực, bắn theo bài đã tập!"

Đúng vậy, vì quân địch rất thích dùng khói mù, nên dù là bộ binh hay thiết giáp của Vương Trung đều được huấn luyện tác chiến trong điều kiện không có tầm nhìn.

Quân địch thử thăm dò một chút, thấy hỏa lực quá dày đặc, xông lên sẽ thiệt hại nặng, bèn quyết định rút lui.

Nhưng quân của Vương Trung chỉ còn một tiểu đội rút về từ đầu, cộng thêm hai tiểu đội đến tiếp ứng sau đó, cũng không dám đuổi theo.

Xe tăng mà bị bộ binh áp sát trong rừng thì cực kỳ nguy hiểm.

Hai bên cứ thế giằng co.

Sau khi xác định bộ binh địch không thể tiến lên, Vương Trung quay sang quan sát tình hình bên phía Yegorov, thấy Trung đoàn cận vệ 31 cũng đã đẩy lùi được đợt tấn công, có bảy chiếc Panzer IV bốc cháy gần chiến hào của Tiểu đoàn 3, ba chiếc khác vượt qua được chiến hào thứ nhất thì bị tiêu diệt trước chiến hào thứ hai.

Ngoài mười chiếc Panzer IV, quân địch còn bỏ lại khoảng 200 xác chết - Vương Trung chỉ ước lượng, vì khả năng của anh không cho phép nhìn rõ từng thi thể.

Xác định quân địch đã hoàn toàn rút lui, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết, quân địch vẫn đang chiếm giữ một nửa khu rừng. Nếu lát nữa pháo binh của chúng bắn chuẩn bị, buộc quân của Vương Trung phải rời khỏi trận địa, e rằng họ sẽ mất trắng.

Cách duy nhất, là phải lập tức dùng hỏa lực tấn công vào khu vực vừa mất, sau đó tung Tiểu đoàn 1, lực lượng dự bị, phản công giành lại.

Vương Trung ngẩng đầu nhìn chiếc Do 215 vẫn đang lượn vòng trên bầu trời.

Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên Vương Trung thấy máy bay trinh sát lại đáng ghét đến vậy.

Hay là, để một nửa số pháo bắn yểm trợ, hy sinh một nửa số pháo còn lại để chiếm lại trận địa?

Nhưng sau đó thì sao? Pháo binh của anh sẽ bị tổn thất nặng nề, trong khi pháo binh của địch vẫn còn nguyên vẹn...

Vương Trung lâm vào thế khó xử.

Không biết nhiên liệu của máy bay địch còn đủ để bay bao lâu nữa.

Quân đội Prosen, Liên đoàn trinh sát trên không 141, máy bay số hiệu 229.

Phi công liếc nhìn đồng hồ nhiên liệu, báo cáo với sĩ quan chỉ huy kiêm hoa tiêu: "Nhiên liệu đã xuống dưới mức báo động, chúng ta phải quay về thôi, nếu không sẽ phải hạ cánh khẩn cấp trên đường đất đấy."

Sĩ quan chỉ huy: "Không được, lục quân đang cần chúng ta, nhờ có chúng ta trên này mà quân Ant không dám dùng pháo hạng nặng. Còn có thể chịu đựng được. Hoặc là yêu cầu liên đoàn cử máy bay khác đến thay, thôi cứ yêu cầu liên đoàn đi, liên lạc viên!"

Liên lạc viên bắt đầu gọi: "Diều hâu, Diều hâu, Kền kền 29 gọi, Kền kền 29 gọi."

Liên đoàn lập tức đáp lại: "Kền kền 29, Diều hâu nghe rõ. Nhiên liệu của các anh sắp cạn rồi, lập tức quay về."

Câu trả lời của liên đoàn được phát ra từ loa, tất cả mọi người trên máy bay đều nghe thấy.

Phi công chính và phi công phụ liếc nhìn nhau.

"Thưa chỉ huy, liên đoàn đã nói vậy." Phi công chính lên tiếng.

Sĩ quan chỉ huy trực tiếp nói vào radio: "Diều hâu, Diều hâu, chúng tôi đang kìm chân pháo binh của địch, yêu cầu cử máy bay khác đến thay thế."

Sau một thoáng im lặng, Diều hâu đáp lại: "Không được, tất cả máy bay trinh sát đều đã được điều động, tất cả máy bay trinh sát đều đã được điều động. Lập tức quay về, kết thúc."

Trong buồng lái, sĩ quan chỉ huy kiêm hoa tiêu thở dài, tháo kính xuống xoa huyệt thái dương.

Im lặng một lát, ông ta nói: "Liên lạc viên, gọi cho Sói xám."

"Sói xám, Sói xám, Kền kền 29 gọi. Sói xám, Sói xám..."

"Sói xám nghe rõ, đã phát hiện ra trận địa pháo binh của địch chưa?" Dù âm thanh từ radio có hơi rè, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự phấn khích trong giọng nói.

Liên lạc viên im lặng, quay lại nhìn sĩ quan chỉ huy - hai người ngồi quay lưng vào nhau.

Sĩ quan chỉ huy cầm lấy mic: "Chưa, tôi gọi là để báo cho các anh biết, chúng tôi sắp phải rút lui. Kết thúc."

"Cái gì?" Đầu dây bên kia lập tức có tiếng đáp lại, thậm chí còn quên mất cả quy tắc liên lạc qua radio, "Các anh mà rút, pháo của bọn chúng sẽ bắn ngay! Chúng tôi sẽ có rất nhiều thương vong!"

"Tôi rất tiếc." Sĩ quan chỉ huy đáp, "Nhưng nhiên liệu của chúng tôi sắp hết, buộc phải quay về."

"Vậy có máy bay trinh sát nào khác có thể đến thay thế không?"

"Tất cả máy bay trinh sát đều đang làm nhiệm vụ, không có chiếc nào có thể đến thay thế chúng tôi." Sĩ quan chỉ huy nói xong, tắt mic, thở dài.

Đầu dây bên kia im lặng.

Phi công nhắc nhở: "Nhiên liệu vẫn đang tiếp tục giảm, dù chúng ta có thùng nhiên liệu dự phòng, nhưng cũng không thể chịu đựng được. Tôi không muốn mạo hiểm hạ cánh trên cái đường sá tồi tàn của nước Ant này đâu."

Chỉ cần bánh máy bay chạm phải một cái hố hay một hòn đá thôi là coi như xong đời.

Mà "đường sá" của nước Ant thì chất lượng chỉ bằng một phần tư so với tiêu chuẩn đường bộ của đế quốc Prosen, hố với đá thì nhiều vô kể.

Vì vậy, cho dù là phi công dày dặn kinh nghiệm nhất của Prosen cũng không dám mạo hiểm hạ cánh trên đất Ant.

Sĩ quan chỉ huy không trả lời phi công, ông ta kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời từ Sói xám.

Cuối cùng, trong tai nghe cũng vang lên giọng nói của Sói xám: "Hiểu rồi, chúc các anh thượng lộ bình an."

Sĩ quan chỉ huy: "Chúc các anh chiến thắng."

Ngắt liên lạc, sĩ quan chỉ huy nhìn bản đồ trước mặt, ra lệnh: "Chuyển hướng 200, chúng ta quay về."

Phi công chính lặp lại mệnh lệnh, đồng thời nghiêng cánh, chiếc máy bay bắt đầu xoay vòng.

Kruger ngẩng đầu nhìn chiếc máy bay trinh sát đang quay đầu, chửi rủa: "Mẹ kiếp, cứ tưởng không quân đã đáng tin cậy rồi chứ!"

Sư đoàn trưởng Sư đoàn thiết giáp số 16 hỏi: "Bây giờ phải làm sao? Quân của chúng ta tổn thất nặng nề, đang bị chặn lại trước cao điểm 153. Bọn Ant đào công sự xe tăng kỳ quái, chúng ta đấu pháo với chúng không có lợi thế gì cả."

Kruger mím môi, nắm chặt tay rồi lại buông ra.

Cuối cùng, hắn hạ quyết tâm: "Thử lần cuối. Ra lệnh cho pháo binh bắn chuẩn bị, mục tiêu là trận địa của địch! Hai tiểu đoàn thiết giáp xung kích trong rừng, nhân lúc pháo binh bắn chuẩn bị, hãy tập hợp lực lượng, chuẩn bị tấn công!"

Vương Trung quan sát bằng khả năng đặc biệt, xác định máy bay trinh sát của địch đã thực sự rút lui, liền dứt khoát ra lệnh: "Bạch mã gọi, mục tiêu

vị trí số 1, khai hỏa!"

(Hết chương)

Chương 36: Rút lui (Cộng thêm chương vì đủ 16000 phiếu Nguyệt)

Kế hoạch ban đầu của Vương Trung là để lại một số tình nguyện viên ở lại hầm trú ẩn, kiên trì chống đỡ hỏa lực của địch, câu giờ cho bộ binh rút lui.

Lực lượng chủ lực sẽ rút về tuyến sau, tập kết ở trận địa dự bị - đúng vậy, ở Olaci, Vương Trung đã chỉ huy đào rất nhiều lớp phòng tuyến, thực hiện một khối lượng công việc khổng lồ.

Không còn cách nào khác, quân số của anh ít, muốn đối phó với quân địch đông đảo hơn, bắt buộc phải dựa vào công sự.

Sau này, nếu có viết cẩm nang về chiến tranh phòng ngự, chắc chắn anh sẽ ghi điều này vào: "Nếu quân số của bạn không đủ đông, vậy hãy xây dựng thật nhiều công sự."

Tất nhiên, những công sự mà Vương Trung xây dựng này cũng có nhược điểm.

Thứ nhất là đất đen ở Kazaria quá mềm, không đủ bê tông thì không thể xây dựng công sự ngầm kiên cố.

Thứ hai là địa hình phụ cận Olaci quá bằng phẳng, mặc dù có rừng rậm che chắn, nhưng lại thiếu địa hình dốc ngược để phòng pháo.

Để khắc phục điều này, Vương Trung cũng đã đưa ra một số thiết kế, trong đó quan trọng nhất là hai tầng trận địa phía trước, ngoại trừ hầm che chắn xe tăng, những thứ khác đều không được thiết kế để phòng pháo.

Hầm che chắn xe tăng do kết cấu cửa vào, nên đạn pháo bắn từ gần Olaci rất dễ bắn trúng, cũng không có tác dụng phòng pháo là bao.

Thiết kế như vậy là do hai tầng trận địa phía trước đều dùng để phục kích, tầng thứ ba mới là trận địa chính.

Nếu hai tầng trận địa phía trước không có quân địch, khi tấn công vào buổi sáng, Vương Trung nhất định phải dùng pháo binh bắn dọn hai tầng trận địa này.

Tất cả những kinh nghiệm tác chiến này đều không phải của Vương Trung, mà đều là do anh ta học được từ những cuốn “cẩm nang” quân sự. Là một người đam mê quân sự, Vương Trung sưu tầm rất nhiều loại cẩm nang này, bao gồm cả cuốn “Cách đánh xe tăng” và “Cách đánh máy bay” do nước ta phát hành, kiến thức lý luận vô cùng phong phú.

Tóm lại, khi Vương Trung ra lệnh cho pháo binh khai hỏa, thì lực lượng chủ lực của anh ta đã rút về trận địa tiếp theo, chỉ còn lại đội cảm tử ở lại trận địa thứ ba.

Trên trận địa thứ ba có hầm kiên cố được xây dựng bằng bê tông rất công phu, người trốn bên trong cho dù bị pháo hạng nặng của quân địch oanh tạc hai tiếng đồng hồ, thì xác suất sống sót vẫn rất cao, những người này có thể dùng súng máy trên trận địa để chặn đứng đợt tấn công của quân địch.

Tuy nhiên, nếu máy bay trinh sát của địch đã rút lui, thì tình hình sẽ đơn giản hơn: Bên nào cũng sẽ pháo kích dữ dội vào trận địa của đối phương, không bên nào có thể tổ chức tấn công ngay sau khi pháo kích kết thúc.

Đội cảm tử vốn được giao nhiệm vụ nặng nề, lúc này lại trở thành quân bài đảm bảo, phòng khi quân địch thực sự lợi hại, có thể tổ chức tấn công ngay sau khi bị pháo kích.

Giờ đây, ngay sau khi Vương Trung khai pháo, quân địch cũng bắt đầu pháo kích.

Tuy nhiên, lực lượng chủ lực bên phía Vương Trung đã rút lui, đội cảm tử ở lại đều ẩn nấp trong các cứ điểm kiên cố. Bộ binh của địch trong rừng căn bản không kịp rút lui - có lẽ họ không ngờ máy bay trinh sát trên trời lại bỏ đi.

Vương Trung nhìn từng mảng màu đỏ trên bản đồ trong rừng biến mất, không nhịn được cười lớn: Ha ha, lần trao đổi này ta lại thắng rồi!

Anh ta nhìn đồng hồ, đã ba giờ chiều, chờ pháo kích kết thúc sẽ tung quân dự bị phản công, giành lại toàn bộ trận địa, trận chiến hôm nay coi như kết thúc.

Anh ta phất tay, một tiểu đoàn trưởng thuộc lực lượng dự bị trèo lên xe tăng: "Tướng quân, chúng tôi có cần xuất động không ạ?".

"Đúng vậy, tiểu đoàn hai và tiểu đoàn ba sẽ quay lại trận địa vừa rồi, nhiệm vụ quét sạch tàn quân của địch trong rừng sẽ giao cho các anh".

Tiểu đoàn trưởng chào theo nghi thức quân đội: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!".

Câu trả lời này, nghe mới giống quân đội mà Vương Trung quen thuộc làm sao.

Trong hầm ngầm của trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, liên lạc viên Misha thở dài, nói với Trung tá Eugene: "Sao lại không có việc của chúng ta vậy! Anh xem bên kia đánh nhau náo nhiệt thế kia kìa! Tướng quân có phải coi thường chúng ta không?".

"Đừng nói linh tinh". Đại úy Andrei - người được điều đến làm Tham mưu trưởng của trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 lên tiếng: "Trận địa chúng ta phụ trách cũng rất quan trọng, đây là điểm cao duy nhất có thể quan sát toàn bộ đồng bằng, trạm quan sát pháo binh cũng ở đây, nếu mất nơi này thì toàn bộ cục diện sẽ bị động".

Misha hỏi: "Bị động đến mức nào?".

"Nói thế này nhé, nếu chúng ta mất nơi này, tướng quân sẽ phải hy sinh nửa sư đoàn mới có thể giành lại được. Cho dù có mất Olaci, chúng ta cũng không thể để mất nơi này".

Vừa lúc đó, Thiếu tá Olov - tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thiết giáp số 13 quân đoàn xe tăng số 5 vén rèm cửa hầm bước vào: "Lính xe tăng của tôi cần nước uống và thức ăn".

Trung tá Eugene vừa nghe Misha than phiền xong không nói gì, giờ nghe thấy Olov nói vậy liền gật đầu: "Tôi sẽ lệnh cho người mang đến ngay".

Olov quay sang hỏi Đại úy Andrei: "Cái hầm này ai là người chỉ huy đào vậy? Khá đấy chứ. Mặc dù kích thước hơi nhỏ so với dòng T-26 của chúng tôi, ảnh hưởng một chút đến tầm bắn, nhưng chỉ cần lùi xe tăng về phía sau, dừng ở đoạn dốc muốn ra khỏi hầm là được.

"Ở trong hầm này, cho dù là lính Prosen cũng khó mà bắn trúng chúng ta được".

Đại úy Andrei: "Tất nhiên là do Rokossovsky tướng quân chỉ huy, đây là loại hầm đặc biệt do tướng quân sáng tạo ra, không có trong bất kỳ cẩm nang hay điều lệnh tác chiến nào của Bộ Tổng tư lệnh Thiết giáp Đế quốc".

Olov gật gù: "Điều này thì tôi biết, tôi vốn là lính xe tăng mà! Ngài Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp từng nói rằng, nhiệm vụ chủ yếu của xe tăng là tấn công, tấn công và tấn công!".

Vị tiểu đoàn trưởng bắt chước giọng điệu của vị Tổng thanh tra, dáng vẻ nghiêm túc của anh ta trông thật buồn cười.

Olov nói tiếp: "Nói thật, theo tôi thấy thì vị Tổng thanh tra ấy là một tên Prosen cuồng! Cũng giống như Sa hoàng năm xưa bám theo gót Phổ vương Frederick vậy!

"Anh có thấy kỳ lạ không, về khoản radio liên lạc, ngài Tổng thanh tra lại muốn phân biệt rạch ròi với quân Prosen! Quân Prosen xe tăng nào cũng có radio, còn chúng ta thì chỉ có xe của tiểu đoàn trưởng mới có!".

Đại úy Andrei có chút lúng túng: "Chuyện của lính thiết giáp tôi không rõ lắm, tôi xuất thân là lính bộ binh".

Trung tá Eugene: "Còn tôi xuất thân là kỹ sư mỏ".

Olov ngạc nhiên nhìn viên trung tá: "Cái gì?".

"Tôi là quản đốc mỏ, theo luật của Đế quốc, tôi được chuyển từ viên chức dân sự sang quân đội". Trung tá Eugene nhún vai: "Tôi biết hai người các anh bị một gã như tôi chỉ huy chắc chắn sẽ không thoải mái".

Olov: "Không hề, ngài đã tổ chức phòng ngự rất tốt".

Trung tá chỉ tay về phía Đại úy Andrei: "Tất cả đều là công của cậu ấy. Tôi chỉ hướng dẫn cách đào hầm tránh pháo, chất đất ở đây khá giống với khu mỏ tôi từng làm việc, muốn đào hầm an toàn thì phải gia cố kết cấu...".

Lúc này, chuông điện thoại reo lên.

Đại úy Andrei bước tới nhấc máy: "Trung đoàn Beshenkovichskaya nghe đây. Vâng, tôi hiểu rồi".

Sau khi cúp máy, viên đại úy nhìn về phía trung tá: "Trạm quan sát pháo binh báo cáo xe tăng của địch đang rút lui".

Tiểu đoàn trưởng Olov cười lớn: "Còn phải nói! Chúng ta đã tiêu diệt ít nhất 20 chiếc Panzer III và Panzer IV của chúng, cộng thêm số Panzer I và II bị tiêu diệt trong trận hỗn chiến trên đường, sư đoàn của địch đã bị thiệt hại nặng nề. Ban đầu tôi cứ nghĩ tiểu đoàn mình tiêu đời rồi, không ngờ lại giành chiến thắng dễ dàng như vậy.

"Tướng quân nói với tôi, nhiệm vụ của tôi là giành chiến thắng và sống sót. Tôi cứ nghĩ mình không thể hoàn thành nổi một nhiệm vụ, thế mà giờ đây cả hai đều hoàn thành".

Có thể thấy, Olov rất vui mừng.

Anh ta nói tiếp: "Tiếc là tướng quân chỉ là sư đoàn trưởng của một sư đoàn bộ binh tạm thời, giá mà ông ấy chỉ huy quân đoàn xe tăng số 5 của chúng ta, thì có lẽ chúng ta đã không thảm bại đến mức vô nghĩa như vậy".

Những người khác trong hầm nhìn nhau, họ là thợ mỏ và bộ binh, nên không ai có thể nói cho Olov biết rằng, cho dù là vị tướng bách chiến bách thắng nào đó chỉ huy T-26 cũng chưa chắc đã đánh thắng được.

Olov bước đến cửa sổ quan sát của sở chỉ huy, nhìn quân địch đang rút lui ở phía xa.

Lúc này, tiểu đoàn phó của anh ta bước vào, chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo tiểu đoàn trưởng, chúng ta đã thống kê xong thiệt hại, còn 14 chiếc xe tăng nguyên vẹn. Tôi đã sắp xếp lại các kíp xe tăng bị thương vong, hiện tại thiếu 8 pháo thủ và thừa 4 lái xe".

Nói xong, viên tiểu đoàn phó đưa một tấm bảng kẹp giấy tờ: "Mời ngài xem".

Olov nhận lấy tấm bảng, đọc to tên những người lính xe tăng đã hy sinh.

Lúc này, liên lạc viên Misha nói: "Rokossovsky tướng quân dường như có thể nhớ hết tên của tất cả chúng ta, tôi đã nhiều lần thấy ông ấy gọi tên lính trong trung đoàn".

Trung tá Eugene gật đầu: "Tôi cũng nghe nói vậy, nhưng một vị tướng tài giỏi như ông ấy, nhớ dai chút cũng là bình thường".

Đại úy Andrei: "Điều này rất có tác dụng trong việc nâng cao sĩ khí, chắc chắn là tướng quân muốn khích lệ tinh thần binh sĩ nên mới cố gắng ghi nhớ tên của mọi người".

Misha lại thở dài: "Haiz, tôi cứ tưởng đánh xong trận này chúng ta sẽ được phong quân cận vệ, nghe nói áo choàng của lính cận vệ đẹp lắm, thế mà giờ đây toàn là người khác lập công".

Trung tá Eugene vừa định lên tiếng thì tiếng pháo bên ngoài đột ngột im bặt.

Viên trung tá lập tức bước tới cửa sổ quan sát, cùng tiểu đoàn trưởng Olov nhìn ra ngoài.

Không còn tiếng đạn pháo nào rơi xuống khu rừng nữa.

Pháo binh của địch cũng ngừng bắn gần như cùng lúc.

Trung tá Eugene: "Sẽ có chuyện gì xảy ra đây? Đại chiến xe tăng?".

Tiểu đoàn trưởng Olov: "Tôi cũng không rõ, nhưng tôi đoán là bộ binh sẽ xuất kích giành lại trận địa. Trận chiến hôm nay coi như kết thúc rồi".

Misha: "Chán thật! Lại lỡ mất một trận đánh!".

Đại úy Andrei liếc nhìn Misha, sau đó quay sang đề nghị với Trung tá Eugene: "Chúng ta nên để các cha xứ đến an ủi tinh thần binh lính một chút. Tinh thần muốn chiến đấu là tốt, nhưng nếu để tích tụ trong lòng thành bức bối thì không hay".

Trung tá gật đầu: "Được. Về khoản động viên tinh thần thì tôi là quản đốc mỏ nên rất có kinh nghiệm. Nào Misha, cậu nói cho tôi nghe xem nào!".

"Còn phải nói gì nữa ạ? Trung tá! Tôi muốn được trở thành lính cận vệ càng sớm càng tốt, áo choàng của họ đẹp lắm!".

Trung tá lắc đầu: "Không, chúng ta chiến đấu không phải vì những chiếc áo choàng đẹp, mà là vì quê hương, vì bảo vệ quê hương khỏi sự tàn phá của quân thù. Chúng ta là...".

Olov nhìn tiểu đoàn phó, nói: "Giọng điệu giáo huấn này nghe giống hệt mẹ tôi".

Tiểu đoàn phó chỉ cười trừ.

Đúng lúc này, từ bên ngoài hầm vang lên tiếng hát, đó là bài “Họ sẽ tìm thấy chúng ta dưới đống đổ nát”:

Hãy đưa chúng tôi ra khỏi đống đổ nát,
Tạm biệt chiếc xe tăng thân yêu.
Hãy để pháo binh bắn đại bác, xe tăng dàn hàng ngang,

Tiễn đưa chúng tôi về miền đất hứa.

Olov tức giận xông ra cửa hầm , quát lớn: "Tại sao lại tự ý đổi lời bài “Tiếng xe tăng gầm rú trên thảo nguyên” thành ra thế này? Ai đổi đấy? Có phải anh đấy không Kumach! Lại đây cho tôi!".

Người lính lái xe tăng tên là Kumach chạy đến: "Báo cáo tiểu đoàn trưởng, tôi chỉ là muốn bày tỏ cảm xúc về việc toàn quân bị diệt ngày hôm qua!".

"Chúng ta đâu có bị diệt sạch! Tiểu đoàn chúng ta không phải vẫn còn đây sao? Hôm nay còn cho lũ quỷ Prosen một trận ra trò! Sau này, chúng ta sẽ tiếp tục đánh cho lũ quỷ ấy phải khiếp sợ! Không được phép tự ý sửa lời bài hát nữa!".

"Vâng". Kumach đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Olov: "Nghĩ kỹ lại thì lời bài hát “Tiếng xe tăng gầm rú trên thảo nguyên” cũng không hay lắm, thôi thì hát bài nào vui vẻ lên, hát bài “Cô gái mắt đen” đi!".

Nói xong, Olov tự mình cất giọng hát, giai điệu vui tươi vang vọng khắp trận địa.

Chương 37: Không khách khí, điện hạ.

Bên phía Vương Trung.

Sau hơn một giờ đồng hồ giao tranh ác liệt, bộ binh đã đánh đuổi được lực lượng súng phóng lựu của quân đoàn thiết giáp Prosen ra khỏi khu rừng, giành lại được hai tầng trận địa đầu tiên.

Vương Trung ra lệnh bố trí lính trinh sát mật phục trên trận địa, sau đó lại cho quân rút lui.

Anh ta có linh cảm rằng đêm nay quân địch sẽ lại pháo kích bất ngờ.

Nếu quân địch tập kích ban đêm, lính trinh sát sẽ bắn pháo hiệu. Lần này, chắc chắn pháo hiệu sẽ thu hút pháo binh bắn yểm trợ.

Màn đêm chưa kịp buông xuống, các kỹ sư đi theo quân đội đã bắt đầu sửa chữa những chiếc xe tăng bị hỏng.

So với hôm qua, hôm nay lực lượng thiết giáp của Vương Trung chỉ bị hư hỏng nhẹ, không có xe tăng nào bị phá hủy hoàn toàn, chắc chắn có thể sửa chữa được.

Vương Trung có linh cảm, những công nhân được điều động từ nhà máy máy kéo đến, có lẽ sẽ theo anh ta đến hết cuộc chiến.

Đợi đến khi màn đêm buông xuống, Vương Trung lại một lần nữa trở về Sư bộ trong thành, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng động lạ.

Anh ta dừng lại trước cửa phòng bản đồ, nhìn về phía phát ra tiếng động với vẻ nghi hoặc.

Pavlov đẩy cửa phòng bản đồ ra: "Có chuyện gì vậy? Sao cậu không vào?".

Vương Trung chỉ tay về phía phát ra tiếng động: "Chuyện gì thế?".

"À, mấy người tòa án quân sự đang thẩm vấn phi công Prosen mà cậu cho người bắt được, muốn moi thông tin về vị trí sân bay của địch".

Ra là vậy, tiếng động này là thứ được gọi là “thuật khôi phục trí nhớ” trong truyền thuyết đây sao?

Nghe ghê thật.

Pavlov: "Cậu có muốn vào xem không?".

Vương Trung lắc đầu: "Thôi, không cần đâu. Tổng cộng bắt được bao nhiêu phi công?".

"Hai tên, cậu còn muốn bao nhiêu nữa? Máy bay trúng tên lửa “Thần Tiễn” đều bị thiêu rụi, sống sót được hai tên là may mắn lắm rồi". Pavlov nhún vai: "Lúc mới bị bắt, chúng còn lớn tiếng kêu gào, nói chúng ta dùng tên lửa “Thần Tiễn” để bắn máy bay là hèn hạ, không thượng võ".

Vương Trung: "Đó là do chúng ta bị ép buộc, nếu chúng ta có không quân thì đâu đến nỗi phải làm vậy".

Nói đến đây, anh ta đột ngột dừng lại, nhìn chằm chằm vào Pavlov.

Pavlov nhíu mày, cảm thấy có điều gì đó không ổn, bèn hỏi: "Sao thế? Cậu mà nhìn tôi kiểu này là tôi lại nổi da gà! Có chuyện gì thì nói mau!".

Vương Trung: "Anh... có cách nào kiếm được súng cối hạng nặng không?".

Pavlov: "Từ trước đến giờ cậu chưa từng hỏi tôi về chuyện này, sao giờ lại đột nhiên muốn?".

Vương Trung khoác vai Pavlov, kéo anh ta vào phòng bản đồ, đóng cửa lại để ngăn tiếng động của “thuật khôi phục trí nhớ” ở bên ngoài, sau đó mới đáp: "Trước đây tôi không nhận ra tác dụng của thứ này, hôm nay bị máy bay trinh sát của địch chặn đứng pháo binh yểm trợ, tôi mới nhận ra, súng cối là thứ tốt, khi bắn rất khó bị phát hiện, máy bay trinh sát trên cao chắc chắn không nhìn thấy.

"Mặc dù độ chính xác không cao, nhưng tốc độ bắn nhanh. Hơn nữa uy lực của súng cối hạng nặng cũng không kém pháo hạng nặng là bao. Chúng ta nhất định phải có thứ này".

Pavlov nhướng mày: "Ý cậu là, giờ cậu mới nhận ra tác dụng của súng cối? Tôi cứ tưởng thiên tài quân sự như cậu ngay từ đầu đã cho rằng thứ này vô dụng, nên mới không thèm hỏi tôi".

Vương Trung cảm thấy hơi xấu hổ, thầm nghĩ mình chỉ là một người bình thường, sao có thể biết được những chuyện này? Hơn nữa, lúc chơi game

“Steel Division”, anh ta cũng không thích dùng súng cối.

Nhưng những lời này không thể nói ra, vì vậy Vương Trung đành nói: "Tôi tốt nghiệp hạng bét đấy, sao tôi biết được những chuyện này?".

"Thôi đừng có lôi chuyện cậu tốt nghiệp hạng bét ra nữa". Pavlov lắc đầu: "Chúng tôi sắp không dám nhắc đến thành tích trường quân đội của mình rồi! Cậu cứ nhận là mình cố tình điểm thấp để nương tay cho Hoàng thái tử đi, được không?".

Popov cười ha hả.

Vương Trung cảm thấy rất xấu hổ, sao lại không cho người ta thừa nhận mình gà mờ chứ? Anh ta thực sự kém cỏi mà.

Thôi bỏ đi, anh ta quyết định tiếp tục bàn chuyện chính: "Tóm lại, mau chóng kiếm súng cối cho chúng tôi, càng nhanh càng tốt, tốt nhất là đêm nay có thể vận chuyển từ Agasukov đến. Như vậy, ngày mai nếu bị máy bay trinh sát của địch áp chế, ít nhất chúng ta còn có thể dùng súng cối hạng nặng để bắn phá trận địa của chúng".

Pavlov: "Tôi sẽ cố gắng hết sức. Nhưng tình hình hiện tại ở Agasukov cũng không khả quan lắm, hôm nay quân địch ở mặt trận phía Nam tiếp tục giành được nhiều thắng lợi vang dội, có thể họ sẽ không quan tâm đến yêu cầu trang bị của chúng ta".

Nghe Pavlov nói vậy, Vương Trung liền nhìn vào tấm bản đồ trên tường, quả nhiên mũi tên thể hiện hướng tấn công của quân địch ở mặt trận phía Nam lại dài thêm một đoạn.

Mẹ kiếp, Vương Trung thầm nghĩ, trong lịch sử, chiến dịch hợp vây Kiev là do Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của Guderian tấn công thần tốc, còn Tập đoàn quân thiết giáp số 1 ở phía Nam hành quân chậm chạp, thậm chí còn bị Guderian chế nhạo.

Thế mà ở đây thì ngược lại, anh ta cùng Myshkin công tước chặn đứng Tập đoàn quân thiết giáp số 2, còn Tập đoàn quân thiết giáp số 1 ở phía Nam lại bắt đầu tấn công như vũ bão.

Lịch sử nhất định sẽ tự sửa chữa sai lầm sao? Agasukov lại diễn kịch bản của Kiev sao?

Vương Trung nhìn mũi tên trên bản đồ, nhìn hai tập đoàn quân đang chặn trước mũi tên, hỏi: "Quân đoàn bộ binh số 8 và số 22 có thực lực thế nào? Liệu có chặn được quân địch không?".

Pavlov: "Nếu cậu chỉ huy, có thể sẽ chặn được, dù sao cậu cũng là chuyên gia tác chiến phòng ngự xuất thân từ Loktev. Nhưng hai tập đoàn quân này không phải do cậu chỉ huy, hơn nữa, tôi nghe nói Tư lệnh của họ và vị Tư lệnh Tập đoàn quân số 35 bị chia cắt hôm qua là bạn học cùng khóa".

Chết tiệt!

Vương Trung nghiến răng, nhìn chằm chằm vào bản đồ chiến sự: "Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân đang làm gì vậy? Tình hình hiện tại rõ ràng như vậy, đáng lẽ phải ra lệnh rút lui, rút lui qua con đường mà chúng ta và Myshkin công tước đang trấn giữ, rút lui an toàn rồi có thể tham gia phòng thủ St. Yekaterinburg".

Pavlov: "Biết đâu là do Sa hoàng không cho rút quân".

Vương Trung: "Sa hoàng đang làm cái quái gì vậy? Hoàng thái tử đâu, mau khuyên nhủ ông ta đi!".

St. Yekaterinburg, 21 giờ tối.

Công chúa Olga Nikolayevna Romanova lớn tiếng nói với Thượng tướng Tuganev - Trưởng phòng Tác chiến của Bộ Tổng tư lệnh: "Tại sao không thể hạ lệnh? Tôi có mang theo con dấu mà!".

Vị thượng tướng cười khổ: "Điện hạ, cho dù người có mang theo con dấu của Hoàng thái tử, thì chúng tôi cũng không thể tự ý hạ lệnh, nếu là con dấu của Sa hoàng thì chúng tôi còn có thể xem xét - đương nhiên là phải do chính Sa hoàng xác nhận".

Olga: "Ông không nhìn ra sao? Agasukov sắp bị bao vây rồi!".

"Tất nhiên là chúng tôi nhận ra, cho dù hôm qua không nhận ra, thì hôm nay cũng đã nhận ra". Thượng tướng Tuganev nói: "Nhưng quân đội không phải là của chúng ta, mà là của Sa hoàng, nếu Hoàng đế muốn chôn vùi quân đội ở đó, thì chúng ta cũng...".

Olga: "Quân đội là của Đế quốc Ant!".

Vị thượng tướng: "Điện hạ, có phải người đã quá thân thiết với các vị Giáo chủ phái thế tục rồi không?".

Olga: "Đừng quản tôi có thân thiết với ai, chẳng lẽ các ông không muốn cứu quân đội của chúng ta sao? Trong số họ có bạn bè, học trò, cấp dưới cũ của các ông, đúng không?".

Tuganev thở dài: "Bây giờ thì biết làm thế nào? Hiện tại, ai dám khuyên Sa hoàng rút quân, người đó sẽ bị thất sủng. Quyền bổ nhiệm và bãi miễn nhân sự trong quân đội hiện nằm trong tay Sa hoàng, chứ không phải Giáo hội. Giờ đây, không còn ai dám nhắc đến chuyện rút quân nữa".

Tuganev còn liếc nhìn Công chúa Olga với ánh mắt đầy ẩn ý, rõ ràng là ông ta biết lý do Sa hoàng không nghe lời khuyên bảo, một phần lớn là do vị Công chúa trước mặt khiến ông ta mất mặt.

"Thật là vô lý!". Olga lắc đầu nguầy nguậy: "Vô lý hết sức!".

Tuganev: "Điện hạ, đừng để Hoàng đế nghe thấy những lời này".

Olga nhìn vị thượng tướng, hỏi: "Vậy bây giờ tôi có thể làm gì?".

"Cũng giống như trước đây, yêu cầu Cục Hậu cần gửi quân tiếp viện cho Rokossovsky thiếu tướng, tôi nghe nói số quân tiếp viện mà... à, mà Hoàng thái tử gửi đến đã phát huy tác dụng rất lớn trong tay Rokossovsky".

Olga: "Bây giờ Cục Hậu cần còn có thể gửi quân tiếp viện đến đó sao?".

Thượng tướng Tuganev đáp: "Gửi quân tiếp viện từ Agasukov lúc này có vẻ rất nguy hiểm, theo đà tiến quân của quân Prosen, sân bay tiền tuyến của chúng cũng được dời lên phía trước, tuyến đường sắt dẫn đến Agasukov đang bị máy bay của địch đánh phá dữ dội, năng lực vận chuyển chỉ còn 15% so với trước đây.

"Tuy nhiên, vị trí mà Rokossovsky thiếu tướng đang trấn giữ có thể tiếp nhận tiếp tế từ nơi khác, Shepetovka do Myshkin công tước kiểm soát là một đầu mối giao thông đường sắt quan trọng, đoàn tàu tiếp tế của chúng ta có thể vận chuyển đến đó, sau đó Myshkin công tước sẽ tìm cách chuyển đến cho Rokossovsky.

"Điện hạ định gửi gì cho cậu ta?".

Olga tỏ vẻ khó xử: "Tôi... tôi không biết bên đó cần gì, ông có thể gửi điện báo hỏi giúp tôi được không?".

Thượng tướng Tuganev: "Lần trước, tại sao người lại nghĩ đến chuyện gửi T-34 và pháo B-4?".

"Bởi vì trong báo cáo chiến đấu trước đó có nói, Rokossovsky đã sử dụng những chiếc xe tăng T-28 lỗi thời để tiêu diệt 100 xe tăng của địch!". Olga bất giác nâng cao giọng nói của mình: "Vì vậy, tôi nghĩ nếu gửi T-34 cho cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ có thể lập được chiến công hiển hách hơn".

Thượng tướng Tuganev đáp: "Vậy thì lần này cũng gửi T-34 cho cậu ta là được rồi, người là Công chúa, lại cầm theo con dấu của Hoàng thái tử, muốn trưng dụng số T-34 vừa xuất xưởng từ các nhà máy trong thành cũng đâu có khó gì?".

Olga suy nghĩ một chút, gật đầu: "Ông nói có lý. Nhưng tôi phải đưa cả tổ xe đến đó chứ? Tổ xe từ đâu tới? Trước đó đưa đến đều là lính chuyên nghiệp, hiện tại đi đâu tìm tổ xe còn chưa lên tiền tuyến?"

"Vừa mới động viên lính xe tăng có không ít." Tuganev đáp, "Đi trạm tuyển quân điều động những người tiếp nhận huấn luyện lái xe tăng đến không phải tốt hơn sao?"

Olga nhìn chằm chằm Tuganev: "Tôi đột nhiên nghi ngờ ông cố tình hướng dẫn tôi nên làm như thế nào để giải quyết vấn đề."

"Ôi, tôi không có ý đó, tôi chỉ đang trả lời câu hỏi của công chúa. Tôi là quân nhân, đối với vấn đề hoàng tộc hỏi, đương nhiên phải nghiêm túc trả lời." Thượng tướng Tuganev ngẩng cao đầu, tự hào tuyên bố.

Olga: "Ông cũng tin tưởng Rokossovsky thiếu tướng có năng lực xoay chuyển tình thế?"

"Tôi cảm thấy không được. Nếu hắn là tư lệnh tập đoàn quân thì có thể, nhưng hắn chỉ là một sư trưởng." Thượng tướng Tuganev lắc đầu.

Olga: "Tôi cảm thấy hắn nên là tư lệnh tập đoàn quân."

"Vậy hắn phải chứng minh mình ít nhất có năng lực chỉ huy tập đoàn quân. Có thể chỉ huy tốt đơn vị nhỏ, không có nghĩa là có thể chỉ huy tốt đơn vị lớn, công chúa của tôi."

Olga cắn môi, kéo đề tài trở lại lúc ban đầu: "Vậy tôi còn nên tặng cho hắn thứ gì đây? Các ông có thể giúp tôi gửi điện báo hỏi một chút được không?"

"Điện báo cần thời gian giải mã, thiếu tính kịp thời. Chi bằng... Công chúa, người có thể đến nhà thờ, mượn dàn hợp xướng của họ."

Olga vẻ mặt bừng sáng: "Đúng vậy, có thể đi tìm dàn hợp xướng! Cảm ơn ông, thượng tướng Tuganev."

"Không có gì, thưa công chúa."

Ngày Sắt

Chương 38: Mưa bom bão đạn

Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Quân đoàn Prosen, 20:30.

Kruger nhìn thấy báo cáo về tình hình xe tăng, cau mày: "Anh nói cho tôi biết hôm nay chúng ta đã mất 146 chiếc xe tăng trước thành phố chết tiệt này?"

"Trong đó phần lớn là xe tăng hạng nhẹ." Tham mưu báo cáo còn cười cười, dường như tổn thất xe tăng hạng nhẹ không đáng kể.

Kruger trừng mắt nhìn viên tham mưu: "Lái xe tăng hạng nhẹ, sau này đổi sang xe tăng mới đều sẽ trở thành chiến lực chủ lực! Hơn nữa hai loại xe tăng này bị bắn trúng thì tỷ lệ sống sót của lính xe tăng thấp hơn, anh còn cười được sao?"

Viên tham mưu ngậm miệng, nghiêm mặt.

Kruger bực tức đi qua đi lại, lúc này sư trưởng Sư đoàn 16 lên tiếng: "Thực ra, hẳn là có không ít xe tăng có thể sửa chữa, tổ lái còn sống sót tập hợp lại, cũng có thể gom góp được không ít tổ xe mới, tổn thất không lớn như trong báo cáo."

"Nhưng chúng ta còn chưa chiếm được chiến trường, không thể sửa chữa những chiếc xe tăng nằm la liệt trên bình nguyên kia. Tuy rằng tôi không nghi ngờ chúng ta cuối cùng sẽ chiếm được thành phố này, nhưng vấn đề

là, ngày mai số xe tăng chúng ta có thể tung ra tấn công chỉ còn lại ít ỏi như vậy!"

Kruger vừa nói, vừa lắc lắc bản báo cáo về tình hình xe tăng trong tay - ý của tình hình xe tăng ở đây là, số lượng xe tăng có thể lập tức xuất kích tham gia chiến đấu.

Kruger: "Kẻ địch có công sự kiên cố, có pháo hạng nặng, còn có ít nhất một trung đoàn bộ binh chưa tham chiến! Ngoài ra còn có xe tăng, lúc trước chúng tôi cho rằng bọn chúng chỉ có một tiểu đoàn T-34, hiện tại lại xuất hiện thêm một tiểu đoàn nữa! Sau đó còn có một tiểu đoàn T-26 không biết từ đâu chui ra!"

Quân đoàn Prosen đã nhầm lẫn những chiếc T-26 đang khai hỏa trong hầm ngầm ở Cao điểm 153 là T-34.

Kruger thở dài: "Bây giờ xem ra không yêu cầu viện quân là không được. Tối qua ý của tướng quân Guderian, hình như là chuẩn bị chuyển toàn bộ hướng đột phá của Tập đoàn quân Thiết giáp sang chỗ chúng ta..."

Lúc này cửa xe chỉ huy thiết giáp mở ra, người lính gác cửa báo cáo một câu "Lữ trưởng Lữ đoàn Pháo binh đã đến", liền lui về phía sau nhường đường.

Vị Lữ trưởng Lữ đoàn Pháo binh bước vào xe chỉ huy, khép chân chào: "Thưa ngài!"

Kruger đáp lễ, nôn nóng hỏi: "Các anh đến đâu rồi? Bây giờ có thể khai hỏa chưa?"

"Bất cứ lúc nào. Pháo 210mm và 170mm của chúng tôi đã được triển khai xong."

Kruger gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi: "Các anh không dừng chân trong làng chứ? Cũng không dừng chân gần trang trại, sân phơi lúa mì và kho thóc chứ? Kẻ địch thích nã pháo vào những nơi này! Xem thời gian chắc cũng sắp đến giờ rồi!"

Lữ trưởng: "Chúng tôi triển khai bên đường quốc lộ, không đến gần bất kỳ công trình kiến trúc nào."

Kruger thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt. Kẻ địch đã ép chúng ta không dám ở trong nhà, toàn quân đều phải ngủ ngoài trời. Hoan nghênh các anh gia nhập hàng ngũ ngủ bụi."

Lữ trưởng: "Chúng tôi đã quen rồi."

Kruger: "Bây giờ các anh đã đến, tối nay chúng ta cho kẻ địch nếm mùi đau khổ. Bọn chúng không cho chúng ta ngủ trong nhà, còn bản thân thì ở trong nhà, đêm nay chúng ta sẽ khiến bọn chúng không ngủ được! Anh lại đây!"

Lữ trưởng Lữ đoàn Pháo binh lập tức đi tới trước bàn bản đồ.

Kruger chỉ vào bản đồ, giải thích: "Kẻ địch bố trí trọng binh ở Cao điểm 153 này, còn có khu rừng này, đây là thành phố Olaci, là trung tâm hậu cần của chúng. Tối nay chúng ta sẽ sử dụng hỏa lực bao phủ ba địa điểm này, oanh tạc trong vòng một tiếng đồng hồ, sau đó tiếp tục bắn phá với tần suất một phát mỗi phút, liên tục quấy rối kẻ địch."

Lữ trưởng Lữ đoàn Pháo binh nhíu mày: "Có cần thiết phải làm đến mức này không? Bắn phá liên tục đồng nghĩa với việc binh sĩ của chúng ta tối nay không được nghỉ ngơi, ít nhất là không được nghỉ ngơi đầy đủ, sẽ ảnh hưởng đến cường độ hỏa lực ngày mai."

"Phải làm như vậy! Đây là đòn trả đũa dành cho tên Bạch Mã tướng quân xảo quyệt kia! Tên khốn đó ngày hôm qua đã khiến chúng ta náo loạn cả ngày! Đây gọi là lấy độc trị độc!"

————

Sở chỉ huy Sư đoàn Bộ binh 151, Quân đoàn Ant, thành phố Olaci.

Vương Trung: "Ngoài súng cối ra, chúng ta còn phải nghĩ cách đối phó với máy bay trinh sát của địch, có cách nào kết hợp hai khẩu 'Thần tiễn' lại với nhau, dùng để tấn công máy bay trinh sát không?"

Popov: "Chuyện kỹ thuật tôi không rành lắm, gọi Yetsemenko đến hỏi thử xem."

Lúc này Nelly đẩy cửa bước vào: "Bữa tối đã xong."

Các tham mưu trong phòng bản đồ như chờ đợi câu nói này từ lâu, lập tức thả lỏng.

Vương Trung nhìn Nelly: "Hôm nay ăn món gì thế? Sao cô lại đội mũ hải quân?"

Anh nhìn chiếc mũ hải quân trên đầu Nelly với vẻ nghi hoặc, cảm thấy chiếc mũ này có phần quen mắt.

Nelly: "Mọi người đề nghị tôi đội mũ hải quân, như vậy trông giống lính hậu cần hơn. Nhìn có đẹp không?"

Vương Trung lùi lại một chút, quan sát Nelly kỹ càng.

Trang phục hầu gái kết hợp với mũ hải quân, nhìn có vẻ rất hợp đấy chứ!

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là Nelly rất xinh đẹp.

Vương Trung nghiêm túc gật đầu: "Xét về mặt học thuật, tôi thấy sự kết hợp này rất tuyệt vời."

"Học thuật sao?" Nelly chớp chớp mắt, "Lần trước anh nói 'xét về mặt học thuật' chính là lúc anh định tán tỉnh cô gái kia."

Hả? Trước kia mình có thói quen này sao?

Nelly: "Anh định tán tỉnh tôi sao?"

"Không, cô hiểu lầm rồi. Tôi chỉ đang bày tỏ ý kiến mang tính học thuật của mình, hay nói cách khác, là ý kiến về mặt thẩm mỹ!" Vương Trung lùi về sau một bước, như thể Nelly là loài mãnh thú gì đó, "Về mặt thẩm mỹ!"

Nelly còn chưa kịp nói gì, trên bầu trời đã vang lên tiếng hú, hơn nữa lần này đạn pháo rơi xuống rất nhanh, mọi người trong phòng thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, căn nhà như sắp đổ sập, bụi bặm và đá vụn rơi lả tả xuống đầu Vương Trung.

Nelly hét lên kinh hãi, hai tay ôm chặt lấy tai.

Đạn pháo liên tiếp rơi xuống, mọi người trong sở chỉ huy vội vàng nằm rạp xuống đất.

Vương Trung tiến lên một bước, nắm lấy tay Nelly, kéo cô đến góc phòng.

"Cố gắng chống đỡ một chút! Giống như thế này này!" Anh làm mẫu cho Nelly động tác phòng pháo tiêu chuẩn, "Nếu không sẽ bị chấn thương đấy!"

Nelly gật đầu, học theo Vương Trung nằm rạp xuống góc tường, chiếc mũ hải quân trên đầu rơi xuống đất.

Một quả đạn pháo rơi xuống gần đó, sóng xung kích ngay lập tức thổi bay cửa sổ kính của phòng bản đồ, mảnh vỡ thủy tinh văng vào trong phòng, cắt đứt cả rèm cửa.

Ngọn nến trong phòng bị gió thổi tắt, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Nelly hét lên thất thanh.

Hỏa lực pháo binh của quân địch khiến cô bé bỗng chốc đánh mất toàn bộ sự phòng bị, trở lại thành cô gái nhỏ yếu đuối ban đầu.

Vương Trung vẫn còn buông lời trêu chọc bên cạnh: "La hét là đúng rồi đấy, có thể cân bằng áp suất trong và ngoài cơ thể, đặc biệt là áp suất trong não! Phải la lên! A a a a a!"

Lúc Vương Trung la lên, Nelly đột nhiên bình tĩnh trở lại, nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ.

Vương Trung: "Nhanh la lên đi, thật sự có thể cân bằng áp suất trong và ngoài não đấy! A a a a a!"

Những người khác trong phòng nhìn nhau, cũng bắt chước kêu lên: "A a a a a!"

Nelly nhìn bọn họ, cuối cùng dường như cũng tin, cũng cùng nhau hét lớn: "A a a!"

————

Cao điểm 153 cũng phải hứng chịu một trận mưa bom bão đạn.

Trung tá Eugene tự tin nói: "Chỉ cần chui vào hầm trú ẩn, loại pháo này sẽ không gây ra nguy hiểm gì! Tôi thề hầm mà tôi đào chắc chắn an toàn!"

Thiếu tá Olov, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn Xe tăng 13 kinh ngạc: "Hầm trú ẩn?"

Trung tá Eugene: "Đúng vậy, bên cạnh xe tăng đều có, mọi người cứ làm theo như lúc tập luyện là được!"

Olov: "Tiểu đoàn chúng tôi hôm nay mới gia nhập, chưa từng tập luyện."

Eugene há hốc miệng: "Hả?"

Olov: "Chết tiệt, tình huống này bọn họ không biết có hầm trú ẩn, chắc chắn sẽ chui xuống gầm xe tăng trốn!"

Anh ta ném chiếc cốc đựng cà phê trong tay xuống, định lao ra khỏi hầm.

Trung tá Eugene vội vàng kéo Olov lại: "Đừng đi! Cậu cũng không biết hầm trú ẩn ở đâu! Để tôi đi!"

Nói xong, trung tá dẫn đầu lao ra khỏi hầm, vừa chạy vừa hét lớn: "Nhanh vào hầm trú ẩn, các anh em lái xe tăng mau vào hầm trú ẩn!"

Người lính truyền tin Misha thấy thế cũng lao theo, vừa chạy theo sau trung tá vừa hét lớn: "Hầm trú ẩn ở bên trái! Con đường nhỏ bên trái!"

Đạn pháo của quân địch không ngừng rơi xuống, giống như những hạt mưa khổng lồ, mỗi một hạt đều có thể tạo thành một vũng bùn trên mặt đất.

Trung tá và Misha giống như hai con kiến đang chạy trốn trong cơn mưa xối xả, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị những hạt mưa khổng lồ kia cuốn trôi, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Olov đứng ở cửa hầm, định lao ra ngoài thì bị Đại úy Andrei kéo lại, ấn xuống đất: "Đừng đi! Hai người gặp nguy hiểm là đủ rồi! Trung tá rất quen thuộc địa hình, anh ấy sẽ không sao đâu!"

Olov bò dậy, giữ nguyên tư thế phòng pháo, đồng thời chửi rủa: "Mẹ kiếp lũ Prosen! Tao sẽ không tha cho chúng mày! Tao sẽ không tha cho chúng mày!"

————

Trận địa pháo kích kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, mãi đến khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, Vương Trung mới ngẩng đầu lên.

Ngoài cửa sổ, một đám cháy bùng lên dữ dội, ánh lửa chiếu vào qua cửa sổ, nhuộm đỏ cả căn phòng.

Vương Trung kiểm tra Nelly, phát hiện cô bé đang run rẩy... run rẩy là tốt, chứng tỏ vẫn còn sống.

Ngay sau đó, Vương Trung buông lời châm chọc: "Lúc nãy bị oanh tạc sao cô không bình tĩnh như vậy?"

Nelly: "Lúc đó tôi không kịp phản ứng!"

Vương Trung đứng dậy, kéo Nelly lên, sau đó nhặt chiếc mũ hải quân dưới đất đội lên đầu cô: "Cô đội mũ hải quân, chính là chiến sĩ của quân đội ta, sao có thể sợ pháo kích?"

Nói xong, Vương Trung tự mình tháo mũ xuống, phủi bụi bám trên đó.

Những người khác cũng lần lượt đứng dậy, Pavlov lên tiếng: "Ai tử trận thì tự nói một tiếng."

Trong phòng vang lên vài tiếng cười gượng gạo.

Popov: "Cảm giác pháo lần này còn lợi hại hơn pháo bắn chúng ta ban ngày, có phải pháo binh của Tập đoàn quân Thiết giáp đã đến rồi không?"

Vừa dứt lời, một quả đạn pháo lại rơi xuống thành phố, làm trần nhà rung lên bụi bặm.

Nelly vội vàng nằm rạp xuống đất.

Những người khác không lập tức nằm xuống, mà là ngẩng đầu lắng nghe tiếng động tiếp theo.

"Chưa đến, đây là cố tình bắn lẻ để quấy rối chúng ta." Vương Trung nói.

Nelly ngượng ngùng đứng dậy, tự mình nhặt mũ lên.

Vương Trung: "Tập đoàn pháo binh của địch chắc chắn đã đến rồi."

Anh đi tới trước bàn, dùng diêm châm lửa, thắp sáng ngọn nến, nhìn bản đồ: "Bọn chúng sẽ triển khai tập đoàn pháo binh ở đâu? Đạn pháo của chúng ta còn bao nhiêu?"

Pavlov: "Hôm nay đã bắn hết một cơ số. Tin tốt là chúng ta còn hai cơ số. Tin xấu là hai cơ số này đều được cất giữ trong hầm đạn riêng biệt, hiện tại pháo đoàn đang cố gắng vận chuyển đạn dược đến trận địa."

Quả đạn pháo thứ hai của quân địch rơi xuống.

Tất cả mọi người trong phòng đều không có ý định né tránh, dường như tiếng pháo đó chỉ là tiếng sấm bình thường.

Nelly đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát Vương Trung - Bá tước Rokossovsky đang bình tĩnh trước bàn bản đồ.

Chương 39: Liên lạc (Cộng thêm chương cho 17.000 phiếu bầu)

Sau khi quả đạn pháo thứ ba rơi xuống, Vương Trung cau mày: "Không giải quyết việc này thì không được."

Anh nhấc điện thoại lên: "Nối máy cho Peter."

Giọng nói của Peter nhanh chóng truyền đến từ đầu dây bên kia: "Không có máy bay địch trinh sát, cứ việc bắn trả."

Vương Trung: "Vậy anh có nghe thấy tiếng pháo của địch không?"

"Tiếng pháo bị độ cong của Trái Đất che khuất, cậu biết Trái Đất hình cầu mà, đúng không?"

Vương Trung: "Tuy rằng tôi tốt nghiệp hạng bét, nhưng điều này tôi vẫn biết."

"Vậy thì được rồi. Nếu trên trời có mây phản xạ tiếng pháo, tôi có thể nghe thấy, nhưng chỉ biết được hướng, không biết khoảng cách. Bây giờ cậu nhìn xem trên trời có mây không?"

Vương Trung cầm điện thoại, đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên bầu trời đêm đầy sao, không một gợn mây.

Lúc này Nelly cầm chổi và hót rác đi vào: "Nhường đường một chút, để tôi quét mảnh vỡ."

Vương Trung vội vàng tránh sang một bên, liếc nhìn Nelly, sau đó tiếp tục nói với Peter: "Vậy làm phiền anh rồi, mời anh tiếp tục theo dõi máy bay trinh sát của địch."

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung quay lại bàn bản đồ, ném điện thoại lên bàn.

Popov: "Cho đội trinh sát ban đêm xuất phát?"

Vương Trung: "Chúng ta không có bộ đàm, đội trinh sát phát hiện mục tiêu còn phải quay về báo cáo. Không, tôi nghĩ chúng ta có thể thử bắn dọc theo đường quốc lộ."

Pavlov: "Lỡ như lần này địch dừng chân trong làng thì sao? Vậy chẳng phải lãng phí đạn dược sao? Tuy rằng chúng ta còn hai cơ số, nhưng theo lượng đạn dược tiêu hao hôm nay, cũng không bắn được bao lâu."

Vương Trung: "Tôi cho rằng, trên đường chắc chắn vẫn còn xe của địch đang vận chuyển, nhìn vào cường độ tấn công mà Myshkin phải chịu đựng hôm nay, áp lực của chúng ta ngày mai sẽ càng lớn. Quấy rối hoạt động vận chuyển của địch cũng tốt."

Pavlov mím môi im lặng một lúc, nói: "Cậu thuyết phục được tôi rồi đấy, tướng quân."

Vương Trung: "Điện thoại! Anh gọi điện đi, dù sao anh cũng là Tham mưu trưởng."

"Được!" Pavlov vừa cầm ống nghe lên, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn Vương Trung: "Cái gì mà dù sao tôi cũng là Tham mưu trưởng? Lời nói của cậu có ẩn ý gì đấy!"

Vương Trung: "Ảo giác của anh đấy, gọi điện thoại đi!"

————

Sở chỉ huy Trung đoàn Bộ binh 5, Cao điểm 153.

Trung tá Eugene mặt mày xám xịt bước vào hầm, ngồi phịch xuống đất.

Đại úy Andrei hỏi: "Misha đâu?"

Trung tá Eugene nhìn Đại úy Andrei: "Hy sinh rồi, thằng bé không nên đi cùng tôi. Tôi là người đã ba lần thoát chết trong hầm mỏ đấy! Ba lần!"

Nói xong, Trung tá Eugene tháo mũ xuống, vò mạnh trong tay, như muốn vo nó thành quả bóng.

"Tôi đã ba lần thoát chết trong hầm mỏ! Tôi còn chỉ huy hai cuộc giải cứu trong hầm mỏ! Loại pháo này không làm gì được tôi! Misha... Thằng bé Misha... nó không có số mệnh lớn như vậy."

Lúc này, trung tá nhìn thấy Olov, liền đổi chủ đề: "Các anh em lái xe tăng đều đã vào hầm trú ẩn rồi, Thiếu tá. Bọn họ không sao, hầm tôi đào chắc chắn an toàn!"

Olov gật đầu, vỗ vai trung tá.

Trung tá cúi đầu, tiếp tục vò nát chiếc mũ: "Nó còn chưa có được chiếc áo choàng của lính cận vệ mà nó hằng mong ước, còn chưa có được."

Olov vừa định lên tiếng an ủi, thì phía sau truyền đến tiếng pháo.

Olov quay đầu lại, vội vàng chạy ra khỏi hầm, nhìn về phía đông nam. Pháo binh của Sư đoàn 151 được ngụy trang rất kỹ, cho dù là ban đêm cũng không nhìn thấy ánh lửa, nhưng có thể nghe thấy tiếng pháo ầm ầm.

Trung tá Eugene cũng chạy ra khỏi hầm, đứng bên cạnh Olov, ném chiếc mũ đã bị vò nát lên thành hầm: "Đánh đi! Đánh chết bọn chúng! Đánh cho mạnh vào! Đánh cho bọn chúng cút về Prosen!"

————

Sở chỉ huy Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Quân đoàn Prosen.

Nghe thấy tiếng nổ, Quyền Sư đoàn trưởng Kruger lập tức bước ra khỏi lều, nhìn về phía phát ra tiếng nổ.

Các tham mưu trực ban cũng từ xe chỉ huy bước ra, Kruger liền hỏi: "Đó là tiếng nổ gì vậy? Tên khốn đó lại phát hiện ra cái gì của chúng ta sao?"

Tham mưu: "Chưa nhận được báo cáo!"

"Vậy thì mau đi hỏi đi!"

Trong số tham mưu có vài người quay về xe chỉ huy.

Kruger nhìn những đám mây bụi không ngừng bốc lên ở phía xa, vẻ mặt lo lắng.

Mười phút sau, một tham mưu báo cáo: "Màn bắn dồn ép của địch đang dọc theo quốc lộ tiến lên."

"Cái gì?" Kruger kinh hãi: "Bảo pháo binh lữ nhanh chóng rút lui!"

"Đã rút rồi, nhưng vì mệnh lệnh của ngài, họ vẫn đang tiếp tục khai hỏa, cho nên tốc độ thu dọn... Không nhanh lắm."

Lúc này lại có một tham mưu khác bước ra: "Pháo binh lữ đã ra lệnh cho xe chở đạn rút trước, binh sĩ bỏ đại bác lại ẩn nấp tránh pháo rồi."

Kruger: "Ai ra lệnh cho họ tiếp tục khai hỏa? Chết tiệt, là ta!"

Nói xong hắn tự tát vào miệng mình một cái: "Chết tiệt, là ta ra lệnh!"

Lúc này, lại có một tham mưu bước ra, vừa nhìn thấy Kruger đang nổi giận, do dự không dám báo cáo.

Kruger: "Có chuyện gì? Nói mau!"

Tham mưu thứ ba: "Sư đoàn thiết giáp số 23 đang di chuyển theo mệnh lệnh của chúng ta, họ... đang trên đường quốc lộ. Phía sau còn có sư đoàn ném lựu đạn bọc thép số 12..."

Kruger: "Không! Rời khỏi quốc lộ! Bảo tất cả đội ngũ phía sau rời khỏi quốc lộ! Đừng nghĩ đến xe tăng của các ngươi còn bao nhiêu giờ hoạt động, rời khỏi quốc lộ ngay!"

Giờ hoạt động của xe tăng thường là khoảng thời gian động cơ có thể hoạt động liên tục trước khi bảo dưỡng.

Di chuyển trên địa hình đất hoang ngoài quốc lộ sẽ làm tăng đáng kể tỷ lệ gặp sự cố, đồng thời cũng đẩy nhanh mức tiêu hao giờ hoạt động.

Kruger vừa dứt lời, lập tức có một tham mưu chạy về phía xe thông tin.

Lúc này Kruger mới hoàn hồn: "Ngươi vừa nói sư đoàn nào đang di chuyển về phía chúng ta?"

"Sư đoàn thiết giáp số 23, sư đoàn ném lựu đạn bọc thép số 12. Ngoài ra, bộ tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 2 cũng đang di chuyển về phía chúng ta, nhưng không đi theo đường quốc lộ chính, mà đi đường nhỏ từ phía tây bắc."

Kruger: "Vậy còn quyền chỉ huy tiền tuyến thì sao? Khi nào ta mất quyền chỉ huy?"

"Chúng tôi tạm thời vẫn chưa nhận được mệnh lệnh nào, cũng không nhận được thông báo tiếp quản quyền chỉ huy sư đoàn số 23 và 12."

Kruger: "Vớ vẩn! Vậy ngày mai tổ chức tấn công kiểu gì?"

Các tham mưu nhìn nhau, sau đó người có quân hàm cao nhất đáp: "Báo cáo, tôi không biết."

————

Thành phố Olaci, năm phút sau khi bắt đầu phản công.

Vương Trung nhìn lên trần nhà: "Pháo bắn lạnh của chúng ta ngừng rồi à?"

Pavlov nhìn đồng hồ: "Năm phút rồi không thấy bắn nữa, chắc là ngừng rồi. Chết tiệt, lại bị cậu đoán trúng rồi."

Nói xong, ông vỗ vai Vương Trung.

Popov: "Hay là sau này quân đội Prosen nên bổ sung thêm điều lệ, quy định trận địa pháo binh không được đặt trong thành phố, không được đặt dọc theo đường quốc lộ nhỉ?"

Vương Trung: "Có thể lắm. Xu hướng phát triển của pháo binh trong tương lai là tự hành hóa, đến lúc đó lại phải bố trí trên đường quốc lộ."

Đây là kinh nghiệm Vương Trung rút ra được từ game "Wargame: Red Dragon", khi chơi ở chế độ xếp hạng 1vs1, cả hai bên đều phải luôn để ý đến pháo binh của đối phương, cho nên phải bố trí pháo tự hành trên đường, sau khi bắn xong lập tức di chuyển dọc theo đường, nếu không sẽ bị phản pháo bắt bài ngay.

Loại pháo kéo khó di chuyển như vậy đã hoàn toàn bị đào thải.

Nhưng kinh nghiệm trong game có thể áp dụng được bao nhiêu vào thực tế thì rất khó nói.

Pavlov: "Pháo tự hành, hừm."

Popov: "Tối nay cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành."

Vương Trung: "Thống kê thương vong của binh sĩ đã có chưa?"

"Vẫn chưa, pháo kích gây ra một chút hỗn loạn, ước chừng nửa tiếng nữa sẽ có." Pavlov nhìn đồng hồ, "Cậu nên đi nghỉ ngơi đi, cả ngày hôm nay toàn chạy ở tiền tuyến rồi, ngày mai binh sĩ mà không thấy cậu xuất hiện ở tiền tuyến, họ sẽ suy nghĩ lung tung, ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí."

Vương Trung suy nghĩ một chút, Pavlov nói cũng có lý, hôm nay quả thật rất mệt mỏi, từ sáng sớm đã cưỡi ngựa chạy long nhong, sau đó lại ngồi xe tăng số 422 chạy khắp nơi, người cứ như đổ chì, có thể gục xuống bất cứ lúc nào.

"Vậy tôi đi nghỉ đây. Nelly!"

Nelly lập tức trả lời: "Giường đã dọn xong rồi ạ, nhưng vừa nãy pháo kích, tôi không biết có ngủ được không, để tôi đi xem sao, ngài đợi một lát."

Nói xong, Nelly chạy đi.

Vương Trung ngáp một cái dài.

Popov: "Cậu mau đi ngủ đi, hay là gọi cô Lyudmila đến, để cậu ngủ ngon hơn một chút."

"Thôi tha cho tôi." Vương Trung cười khổ, "Tình hình này mà bắt tôi làm chuyện ấy chẳng khác nào hành xác sao?"

"Ai bảo cậu làm chuyện ấy? Ý tôi là, để cậu được nghỉ ngơi thoải mái trong vòng tay người vợ hiền."

Vương Trung: "Thế thì tôi thà ngủ trong vòng tay mẹ còn hơn. Cậu hiểu cảm giác đó chứ? Lyudmila rất đảm đang, việc gì mẹ tôi làm được cô ấy đều làm được, nhưng cô ấy mang dáng dấp của một thiếu nữ nhiều hơn, thiếu đi nét dịu dàng của người mẹ."

Pavlov: "Vậy còn Nelly? Tôi thấy cô ấy rất giống bảo mẫu kiêm vú em của cậu đấy."

Vương Trung kinh ngạc nhìn vị Tham mưu trưởng to béo, đầu hói: "Nelly? Dịu dàng? Ông chắc chứ?"

"Tôi chỉ nói cô ấy là bảo mẫu của cậu thôi, cậu xem cô ấy làm việc chẳng khác nào bảo mẫu."

Popov: "Lính cần vụ mà, ai cũng thế thôi."

Đang nói thì Nelly đi vào: "Giường đã dọn xong rồi ạ, tôi pha nước ấm cho ngài rồi đấy, trước khi ngủ tôi lau người cho ngài nhé. Giúp ngài bớt mệt mỏi."

Vương Trung nhìn chằm chằm Nelly.

Có một khoảnh khắc, hắn thực sự cảm thấy từ Nelly toát ra thứ ánh sáng "người mẹ".

Nhưng đó cũng chỉ là ảo giác.

Pavlov đẩy Vương Trung: "Đi thôi tướng quân, lau người rồi nghỉ ngơi cho khỏe."

Vương Trung gật đầu, đi theo Nelly ra khỏi sở chỉ huy.

Popov nhìn Pavlov: "Ông không có lính cần vụ à?"

"Có chứ, ông lão pha trà cho tôi sáng nay đấy, ông ấy là quản gia của tôi." Pavlov nói.

Popov: "Ra là vậy. Bảo sao cà phê ngon thế."

"Là trà." Pavlov sửa lại.

Lúc này, chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

Pavlov: "Giờ này còn ai gọi nữa?"

Tuy có chút nghi hoặc, nhưng ông vẫn nhấc máy: "Sở chỉ huy sư đoàn, Pavlov nghe đây. Cái gì? Nghe từ lúc nào? Được, tôi sẽ lập tức đến Thánh đường với sư trưởng."

Sau khi cúp máy, Pavlov nhìn Popov: "Đội tụng ca nghe thấy bài thánh ca từ Yekaterinburg, dành cho chúng ta. Bên đó hiện vẫn đang trong trạng thái tụng ca, chúng ta có thể liên lạc được."

Popov đứng dậy: "Vậy phải nhanh lên, trạng thái này không duy trì được lâu đâu."

Pavlov quay đầu hét lớn với đám tham mưu: "Gọi sư trưởng xuống đây!"

Chương 40: Hiểm nguy (Cộng thêm chương vì đạt 18.000 phiếu)

Lúc Vương Trung bước vào Thánh đường, tóc vẫn còn nhỏ nước.

Sufang nhìn thấy hắn, định lên tiếng, nhưng sực nhớ ra bản thân đang trong trạng thái kết nối, bèn nháy mắt với nữ tu sĩ Vệ giáo bên cạnh.

Vương Trung thắc mắc: "Sao thế? Cô ấy không nói chuyện được à?"

Nữ tu sĩ Vệ giáo giải thích: "Bây giờ cô ấy đang đồng bộ với các tu sĩ tụng ca ở thủ đô, cô ấy nói gì thì bên đó cũng sẽ nói y hệt như vậy, và ngược lại."

Vương Trung gật đầu, hỏi tiếp: "Vừa nãy cô ấy nói gì thế?"

Một tu sĩ Vệ giáo khác cầm một cuốn sổ đến trước mặt Vương Trung.

Trên sổ viết: "Công chúa Olga Nikolayevna Antonovna hỏi quân của tướng Rokossovsky có cần chi viện không, cần chi viện gì."

Vương Trung quay sang nhìn Pavlov.

Hắn quyết định hỏi trước xem khi nào thì nhận được chi viện.

Cho dù công chúa có điều động hai trăm chiếc T-34 đến đây, cũng cần có thời gian - hơn nữa trên đường còn có thể bị không quân địch chặn đánh.

Vương Trung: "Công chúa điện hạ, xin hỏi bao lâu nữa thì chúng tôi nhận được chi viện?"

Sufang lập tức lặp lại câu hỏi của Vương Trung như một con vẹt.

Sau đó, cô im lặng, rõ ràng là bên kia đang thảo luận xem nên trả lời như thế nào.

Có thể tưởng tượng, trong tình hình hiện tại, muốn đưa quân chi viện đến Olaci cần rất nhiều thời gian và công sức.

Trong lúc chờ đợi, Vương Trung dần dần nảy ra ý tưởng về loại chi viện mình muốn - có một loại chi viện có thể bỏ qua tình hình chiến trường, đến Olaci vào ngày mai, và phát huy tác dụng ngay lập tức.

Khi Vương Trung đã hạ quyết tâm, bên kia cũng có câu trả lời, Sufang nói: "Tướng quân, xét đến tình hình chiến trường hiện tại, chúng tôi chỉ có thể

đưa quân chi viện đến Shepetovka trước, sau đó giao cho Công tước Myshkin bố trí vận chuyển đến Olaci. Nếu bây giờ xuất phát ngay, có thể đến Shepetovka vào rạng sáng ngày kia."

Nói cách khác, dù có thế nào thì cũng phải đến ngày kia mới nhận được viện binh - dù sao thì ngay cả công chúa cũng không thể nào có thể điều động ngay lập tức những thứ Vương Trung cần, tập kết thành đoàn tàu, chất hàng lên tàu cũng cần thời gian.

Vương Trung vừa định lên tiếng, Sufang lại nói: "Ngoài ra, tôi đã xin được 30 chiếc T-34 vừa xuất xưởng, đang tập kết thành đoàn tàu, có lẽ ngày mai có thể xuất phát."

Đấy, Vương Trung thầm nghĩ, quả nhiên không thể nào điều động ngay lập tức, chờ 30 chiếc T-34 này đến được Shepetovka cũng phải ngày kia.

Quả nhiên, thứ cần yêu cầu nhất lúc này chính là loại chi viện vừa rồi mình nghĩ đến!

Ngày mai là có thể đến, hơn nữa có thể phát huy tác dụng ngay lập tức!

Vương Trung: "Công chúa điện hạ, hiện tại chúng tôi đang rất cần không quân yểm trợ. Trước đây khi ở Loktev và Cao điểm Peniye tôi đều được không quân yểm trợ. Tôi cần MiG-3 tấn công máy bay trinh sát của địch, cần Il-2 dọn dẹp bộ binh địch.

"Tôi hy vọng ngày mai chúng có thể xuất hiện trên bầu trời Olaci! Ngoài ra tôi còn cần máy bay trinh sát do thám trận địa pháo binh của địch!"

Vương Trung nói xong, Sufang cũng gần như đọc lại xong, cả Thánh đường lại chìm vào yên lặng.

Lần này câu trả lời đến rất nhanh.

Sufang: "Chỉ cần như vậy thôi sao?"

Vương Trung: "Đây là những thứ cấp bách nhất! Hiện tại tôi đang phải đối mặt với hai sư đoàn thiết giáp, hai đấy! Hơn nữa chúng tôi vừa bị pháo 210mm oanh tạc, đây là loại pháo hạng nặng cấp tập đoàn quân, ngày mai chúng tôi có thể sẽ phải đối mặt với lực lượng chủ lực của tập đoàn quân địch!"

Nghe hắn nói vậy, Pavlov và Popov đều trợn tròn mắt, bởi vì báo cáo tình hình trinh sát không hề đề cập đến việc ngày mai sẽ phải đối đầu với lực lượng chủ lực của tập đoàn quân địch.

Vương Trung đang phóng đại sự việc, cố tình thổi phồng tình hình nguy cấp đến mức như trứng mỏng, như vậy mới có thể dễ dàng xin viện binh.

Câu trả lời lần này cũng đến rất nhanh: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ lập tức yêu cầu không quân chi viện. Tôi đảm bảo ngày mai sẽ có máy bay của chúng ta yểm trợ cho anh. Anh còn yêu cầu gì nữa không?"

Vương Trung ra hiệu cho Pavlov: "Tôi cần những vật tư sau!"

Pavlov lấy cuốn sổ nhỏ của mình ra, bắt đầu đọc.

Sufang đọc theo, đọc được một nửa thì đột nhiên dừng lại.

Vương Trung vội vàng giục: "Đọc tiếp đi chứ!"

"Mất kết nối rồi." Sufang đáp, "Duy trì kết nối quá lâu."

Vương Trung: "Còn có thể kết nối lại được không?"

Popov thay mặt Sufang trả lời: "Việc này cần rất nhiều năng lượng để cử hành nghi lễ, hiện tại chúng ta không làm được."

Sufang nói thêm: "Hơn nữa tôi vừa mới kết nối đồng bộ xong, e là trong thời gian ngắn không thể tụng ca được nữa."

Nói rồi cô ngáp một cái dài, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt.

Có thể thấy loại kết nối này tiêu hao rất nhiều năng lượng tinh thần.

Những thứ siêu nhiên trong thế giới này đều có tác dụng nhất định, nhưng dường như không "thần thánh" như tưởng tượng.

Thần tiễn có lợi hại không? Lợi hại, nhưng khi tấn công mục tiêu trên bộ, chỉ cần đối phương thả khói mù là vô dụng. Khi tấn công mục tiêu trên không, nếu đối phương bay thấp thì vẫn có thể chạy thoát, dù sao ngoại trừ Yekaterina, những người khác đều cần phải nhìn thấy mục tiêu.

Thính giác của tu sĩ Peter có lợi hại không? Cũng lợi hại, nhưng cũng chỉ đến vậy.

Khả năng liên lạc của Sufang cũng vậy, lợi hại không? Chắc chắn là lợi hại, nếu không có cô thì tiểu đội của Vương Trung đã bị tiêu diệt ở Cao điểm Peniye rồi.

Nhưng lần trước có thể xin được một chiếc KV-1 là vì anh trai của Vương Trung đang làm tham mưu ở bộ tư lệnh Tập đoàn quân.

Loại phương thức liên lạc này cũng có rất nhiều hạn chế.

Trong tình hình hiện tại cũng không thể đòi hỏi gì hơn, Vương Trung gật đầu với Sufang: "Cô nghỉ ngơi đi, cô đã giúp chúng tôi rất nhiều rồi."

Sufang mỉm cười, trông có vẻ rất vui.

Nelly nhìn chằm chằm vào cô như thể nhìn thấy kẻ thù, dựng đứng cả tóc gáy.

Vương Trung phớt lờ bầu không khí căng thẳng này, quay sang nói với Pavlov: "Chỉ cần công chúa điều động được không quân đến, ngày mai chúng ta sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Chỉ cần đuổi được đám máy bay trinh sát của địch thôi cũng đã là giúp đỡ rất lớn rồi."

Pavlov cười nói: "Đương nhiên rồi. Nhưng tôi thực sự lo lắng lời cậu nói dối vừa nãy sẽ thành sự thật, ngày mai chúng ta sẽ phải trực tiếp đối mặt với

lực lượng chủ lực của Tập đoàn thiết giáp số 2, cho dù có không quân yểm trợ e là cũng rất khó đánh."

Vương Trung xua tay: "Không sao, Công tước Myshkin đánh trận rất giỏi! Ông ấy sẽ thu hút được lực lượng chủ lực của Tập đoàn thiết giáp số 2!"

Pavlov gật đầu: "Đúng vậy, may mà có Công tước Myshkin, tôi phải nâng ly chúc ông ấy mạnh khỏe mới được."

"Vừa hay có chuyện vui, uống một chút." Vương Trung quay sang Nelly, "Hôm nay uống một chút thôi nhé?"

Nelly: "Uống một chút giúp ngủ ngon, tôi không phản đối."

Vương Trung cười lớn, có vẻ như hắn thực sự rất vui, dù sao ngày mai có thể sẽ được không quân chi viện.

Hắn ôm Nelly, xoa đầu cô.

Nelly sợ hãi lùi lại, lấy tay giữ chặt chiếc mũ hải quân bị xoa lệch.

Nhưng Vương Trung đã quay người đi nói chuyện với Pavlov.

————

"Chúng ta phải tấn công Olaci với toàn bộ lực lượng." Thống chế Heinz Wilhelm Guderian nói với các sư đoàn trưởng, "Để lại hai sư đoàn súng trường cơ giới kiềm chân tập đoàn quân đóng ở Shepetovka. Chúng chủ yếu là bộ binh, không có khả năng hành quân tác chiến trên địa hình bằng phẳng."

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói thêm: "Theo báo cáo trinh sát đường không, chúng còn một binh đoàn xe tăng cơ động, nhưng có thể giao cho không quân ném bom và pháo 88mm giải quyết."

Guderian: "Cảm ơn anh. Ngày mai chúng ta sẽ tung lực lượng còn lại của Sư đoàn Ampla và Sư đoàn Panzer số 16, cùng với Sư đoàn Panzer số 23 và Sư đoàn ném lựu đạn bọc thép số 12 vào trận chiến.

"Bất kể có chiếm được Olaci hay không, lực lượng chủ lực của Tập đoàn quân sẽ vượt qua Olaci tiến về phía nam.

"Cái "sáng kiến" của Hoàng đế bệ hạ đã khiến chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian trên con đường tiến về thủ đô của kẻ thù, chúng ta không thể lãng phí thêm thời gian nữa, bị chặn lại ở đây hai ngày là quá đủ rồi! Quá đủ rồi!"

Lúc này, một sĩ quan thông tin bước vào phòng họp, sau khi chào báo cáo: "Lữ đoàn pháo binh tăng cường cho Sư đoàn Panzer số 11 bị pháo binh địch tập kích, tổn thất hai khẩu pháo 210mm và một khẩu 170mm. Ngoài ra còn có một số thương vong về người, hiện đang di chuyển trận địa."

Guderian nhíu mày: "Chuyện gì vậy? Bọn chúng trinh sát đường không được sao? Tại sao lại để lộ trận địa pháo binh?"

"Lữ đoàn pháo binh bố trí trận địa bên đường quốc lộ, quân Ant đã sử dụng màn bắn dồn ép tấn công toàn bộ tuyến đường. Ngoài ra Sư đoàn Panzer số 23 cũng bị pháo kích trên đường hành quân."

Guderian cau mày: "Chuyện gì thế này! Tổn thất thế nào?"

"Không đáng kể, vì là màn bắn dồn ép, không tập trung bắn vào một mục tiêu, hơn nữa chúng ta cũng có thời gian để phân tán đội hình. Tuy nhiên Sư đoàn Panzer số 23 báo cáo rằng họ sẽ đến Olaci muộn hơn so với dự kiến."

Guderian gầm lên: "Không được! Bảo chúng hành quân đúng kế hoạch! Khi lên kế hoạch tôi đã tính đến những tình huống bất ngờ có thể xảy ra rồi! Phải bao vây Olaci trước bình minh! Phải nghiền nát đội quân nhỏ bé này, giống như dùng búa đập nát quả óc chó!"

Sau một hồi im lặng, ông ta nói thêm: "Đừng sợ pháo kích! Tiếp tục tiến quân trên đường quốc lộ, chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, pháo binh địch sẽ không thể gây ra thiệt hại đáng kể cho chúng ta!"

————

4 giờ 30 phút sáng ngày 5 tháng 8, trong thành phố Olaci.

Tuy rằng tối qua Vương Trung có uống chút rượu, nhưng đồng hồ sinh học vẫn khiến hắn tỉnh giấc vào lúc này.

Không biết là do rượu hay do đã có không quân chi viện nên yên tâm hơn, dù sao thì đêm qua Vương Trung cũng ngủ rất ngon, lúc mở mắt ra cảm thấy chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.

Hắn vừa mặc quần áo xong, đang định gọi Nelly thì tiếng đạn pháo xé gió vang lên.

Vương Trung không nói hai lời, lập tức nằm sấp xuống đất, ngay sau đó, một cơn mưa bom dội xuống thành phố.

"Chết tiệt!" Vương Trung hét lên, "Không phải hôm qua chúng ta đã phá hủy trận địa pháo binh của bọn chúng rồi sao? Tại sao vẫn còn nhiều pháo hạng nặng như vậy?"

Đương nhiên là vì đó là một lữ đoàn pháo binh.

Trận oanh tạc dữ dội kéo dài khoảng một tiếng đồng hồ.

Đợi đến khi tiếng nổ chấm dứt, Vương Trung đứng dậy, Nelly cũng mở cửa bước vào: "Ngài không sao chứ?"

"Cô mong tôi có sao à?" Vương Trung vừa nói vừa xỏ giày, sải bước ra khỏi phòng ngủ.

Nelly: "Ngài không ăn sáng ạ?"

Vương Trung: "Sáng sớm đã bắn phá như vậy, chắc chắn có chuyện rồi."

Nói xong, hắn chạy xuống lầu, xông thẳng vào phòng bản đồ.

Pavlov đang cầm điện thoại, vẻ mặt nghiêm trọng: "Bao nhiêu quân? Cậu nhìn thấy bao nhiêu quân?"

Vương Trung giật lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky, các anh nhìn thấy gì?"

Trong lúc hỏi, hắn đã chuyển sang góc nhìn quan sát, sau đó phát hiện khu vực cao điểm 153 sáng đèn, có vẻ như đầu dây bên kia là đài quan sát pháo binh trên cao điểm 153.

Hắn lập tức quan sát tình hình, sau đó chết lặng.

Tuy tầm nhìn của hắn không hiển thị kẻ địch, nhưng số lượng kẻ địch đông đến mức không cần hiển thị cũng có thể nhìn ra.

Một "con sóng" tạo thành từ xe tăng và bộ binh địch đang tràn về phía cao điểm 153.

Đầu dây bên kia gào lên: "Chúng tôi là đài quan sát cao điểm 153, một lượng lớn quân địch đang tràn lên đây! Một lượng lớn quân địch! Yêu cầu pháo binh bắn yểm trợ! Yêu cầu pháo binh bắn yểm trợ!"